ȘTELIAN ȚURLEA

virtual project .eu

arunc-o pe soră-mea din tren!

CRIME SCENE PRESS

★ roman ★

Stelian Țurlea arunc-o pe soră-mea din tren! CRIME SCENE PRESS

Stelian Țurlea
Arunc-o pe soră-mea din tren!

STELIAN ȚURLEA, 2009
CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
***Arunc-o pe soră-mea din tren*!: roman** / Stelian Țurlea. – Ed. a 2-a. – București: Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-17-7

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: CORINA MÎȚA
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România, ART PRINT

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Stelian Țurlea

ARUNC-O PE SORĂ-MEA DIN TREN!

Roman, ediția a doua

CRIME SCENE PRESS
2018

Născut la 6 ianuarie 1946, **Stelian Țurlea** a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a douăzeci și trei de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003); Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005); Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006); Premiul Asociaților Scriitorilor din București (2007); Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995; Premiul APTR pentru Observator, 1996; Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996; Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999; Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001; Premiul Radio Romania Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

1.

Încerc să-mi aduc aminte de unde a-nceput totul.

Am deschis cu greu un ochi. Pleoapa celuilalt, de plumb, refuza să se ridice, am săltat-o cu mâna. Mi-am dat seama că sunt în patul meu când Pisi m-a lins din nou cu limba-i aspră pe frunte. Era clar că trebuie să mă dau jos să-i dau de mâncare. Râcâise înainte cu gheruțele ușa șifonierului, ca-n fiecare dimineață, dar cine s-o audă? Mi-am târșâit papucii spre bucătărie. Pisi se împleticea printre picioarele mele. E uriașă, am îndopat-o cu vitamine cât era mică, să nu se îmbolnăvească în absențele mele repetate, și-a ajuns cât un câine de casă. Ar trebui să-i spun Pisicâine, uitasem să-i dau un nume, așa că o strigam cum îmi venea, de obicei Pisi. Foarte original. Acum își rodea cu zgomot grăunțele.

— Tuflită?

Yvona ședea la măsuța din bucătărie, picior peste picior, în cămășuța scurtă de noapte, sorbind dintr-o ceașcă aburindă. Mi-am adunat toată energia să-i răspund.

— Bună. Mă doare capul.

— Din păcate n-avem ce-ți trebuie, zeamă de varză.

M-am uitat lung la ea. Eram încă ametită, simțeam că aburii alcoolului nu dispăruseră. Nu era să-i fac jocul.

— Mai bine toarnă-mi și mie, i-am spus.

Mi-a împins în față o ceașcă la fel de mare ca a ei. Cu un lichid negru, fierbinte, amar. N-avea rost să fac mofturi, știam că-și bea cafeaua fără pic de zahăr.

Am sorbit de câteva ori, parcă mi se ridica o pâclă de pe ochi, dar tot mahmură eram.

— Cum de-ai adus hăndrălăul acasă? m-a întrebat.

Yvona stă cu mine când și când. E măritată de trei ani, după un an și jumătate s-a certat cu bărbatu-său și-a plecat de-acasă, o săptămână a stat la hotel, pe urmă i-am propus să locuiască la mine până-și găsește ceva. A fost de acord doar dacă împărțim chiria. Nu era să dau cu piciorul ofertei, la chiriile de azi! Așa că ea n-a mai căutat altceva, iar eu am transformat a doua cameră a apartamentului în al doilea dormitor, păcat că n-avem

decât o baie, dar nu prea ne călcăm pe picioare. Doar când își vopsește părul, o dată la câteva săptămâni, stă închisă acolo de mi se urăște, prima dată am crezut că i s-a făcut rău. Și-a mobilat dormitorul chiar mai drăguț decât mine, ce nu-mi place e c-a zugrăvit toți pereții în roz.

După o lună mi-a spus că se-ntoarce la Puiu, i-am urat noroc. Când mă pregăteam să-i strâng lucrurile, să-mi fac și eu o cameră de primire, din dormitorul roz, s-a întors. Nu mergea, Puiu e un nemernic și nu merită o femeie ca ea. De atunci s-a mai întâmplat de câteva ori. Stă trei-patru luni la bărbatu-său, pe urmă se mută în apartamentul nostru, pentru care insistă să plătească mereu chiria, și se jură că n-o să-l mai vadă în viața ei pe nemernic. Pe urmă pleacă din nou. M-am obișnuit, mai ales că gătește dumnezeiește și e o colegă cool. Din fericire, nici la slujbă nu ne călcăm pe bătături.

— Scumpo, a început, și știam că o să urmeze ceva groaznic. Parcă stabiliserăm să nu aducem hăndrălăi în casă.

Stabiliserăm, într-adevăr, să ne anunțăm una pe cealaltă, nu e plăcut să te scoli noaptea să faci pipi și să dai în singura baie din casă peste vreo puță. Încălcasem regula. Am roșit. Mi-a trecut prin cap doar să întreb:

— Ai dat peste el în baie?

— Din fericire, nu. Îi crăpăm capul.

Mi-am amintit că lângă mine în pat dormea o matahală. Când mă trezise Pisi, crezusem că visez, în fiecare noapte visez că dorm cu o matahală. Acum chiar era una în patul meu.

Care mai și apăruse în ușa bucătăriei, în picioarele goale, într-o pereche de chiloți de înot strânși al naibii peste toată mândrețea lui de bărbat, cu pieptul gol plin de păr, căscând și cu părul blond ciufulit. Nu pot suferi blonzii.

— Fetelor, văd c-ați pus de cafea, zise. Ce-ați zice și de-o omletă?

— E un fast food la colț, îi spuse Yvona cât se putea de amabilă. Trage-ți izmenele, cară-ți hoitul până acolo și uită drumul.

N-am apucat să deschid gura, s-a ridicat și s-a dus în camera ei atât de energic că hăndrălăului i-a fost teamă c-o să-l lovească și s-a lipit de perete. De-a dreptul amuzant.

— Așa ciufută ți-e mereu consoarta? m-a întrebat.

— Nu-i plac blonzii, am zis. Nici mie.

M-a privit chiorâș, lucrurile nu mergeau cum voia el.

— Ne-am trezit cu fața la pernă, iubițel?

Detest să mi se spună iubițel. Dacă aș fi avut ceva la îndemână, i-aș fi dat în cap. Dar nu se făcea să stric bunătate de cafea, tocmai când începuse să-mi placă.

— Sunt nefericită și vreau să jelesc toată duminica asta, am spus. Singură. Cel mai bine ar fi să te-mbraci și s-o ștergi.

— Știu un leac mai bun pentru nefericire și mahmureală, a-ntors-o.

Din privirea mea a-nțeles că e mai bine să tacă și că n-am de gând să mă întorc cu niciun chip în pat cu el. A făcut stânga-mprejur, l-am auzit bolborosind o vreme în baie, apoi a tras apa și în mai puțin de două minute era echipat. Se vedea că făcuse armata. N-a avut curajul să mă pupe de plecare, mi-a făcut doar un semn cu mâna din ușa bucătăriei.

— Pa, o să te sun, iubițel, a zis.

Nu țineam minte să-i fi dat numărul de telefon. De fapt, nu țineam minte mai nimic.

2.

Doar că fusesem la petrecere. Nu prea mă omor cu petrecerile, mă duc la zilele de naștere ale câtorva prietene, la petrecerea de sfârșit de an a angajaților și la întâlnirea anuală a colegilor de facultate. Mai ales la asta mă întristez, văd fetele superbe acum câțiva ani cu șunci pe ele, de-arată ca niște bovine, nu pot să-mi cred ochilor, jur de fiecare dată să lipsesc la următoarea chemare. Dar suntem din ce în ce mai puține, unele au plecat în străinătate, altele s-au mutat la capătul țării, nu prea au cum s-ajungă, și când telefonul sună adunarea, uit de promisiune și tremur de nerăbdare să ajung acolo, să văd cine mai e în viață.

Aseară, mi-a părut rău că m-am dus, de cum am intrat în bărulețul ăla de fițe, cu simandicoși și fum să-l tai cu cuțitul. Suntem din ce în ce mai puține, dar nu știu cum se face că numărul total nu se micșorează, apar figuri pe care abia mi le amintesc, din alți ani, și o groază de tipi fandosiți aduși cine știe de cine. Noile vești m-au deprimat pe loc. Una dintre colegele de cămin s-a măritat de curând și n-a putut veni pentru că tocmai o bătuse bărbatu-său. Alteia i se depistase un cancer de sân și n-avea chef să ne vadă pe niciuna. M-am trezit pipăindu-mi sânii, parcă simțisem de dimineața o umflătură suspectă. Despre o a treia se spunea că-l apucase pe Dumnezeu de-un picior, ajunsese purtătoare de cuvânt a unui ministru care-o ținea lângă el zi lumină, n-avea nici weekendul liber. Nici măcar nu era cine știe ce destupată la minte!

Am zis stop, ajunge cu-atâta jale. M-am pus pe băut. Am ascultat toate bârfele, am dansat, habar n-am când mi s-a rupt filmul. M-a trezit dimineața Pisi. Nu-mi aminteam mare lucru nici de blond. Nu știu ce mă apucase. Nu aduc bărbați acasă nici dacă îi știu foarte bine, am mai făcut-o o singură dată, cu vreo doi ani în urmă. Ca prin ceață îmi aduc aminte că astă-noapte mă apucase bocitul, cineva mi-a oferit o batistă și am plâns tăcut pe umărul lui. Se poate să fi fost blondul.

Dar sigură nu-s nici de asta. Înainte să încep să bocesc, un tip chipeș se tot străduia să mă convingă să

încep să scriu și altceva decât anchete, o să fiu uimită de succes. Probabil mă uitam la el cu ochi goi și neîncrezători și-mi ziceam că mai bine mi-ar face curte decât să mă bată la cap cu meseria. Nu înțelegea nimic din privirile mele, un prost.

— Ești o ziaristă în stare s-o facă, repeta întruna sau mie mi se părea, până am izbucnit în hohote.

— Fugi, dom'le, d-aici cu cazul ăsta incredibil! Du-te la alții, du-te la poliție.

Nu știu ce mi-a venit să spun asta.

Cred că a spus că n-are de ce să meargă la poliție, dar n-am mai ascultat, am dat din mână a lehamite, eram criță.

Ar trebui să-mi pun ordine-n viață. De fapt, ordine e, dar nu cum aș vrea. Sau cum ar vrea mama. Ea mi-o dă veșnic exemplu pe soră-mea mai mare. E înaltă, suplă, nu ca mine. Tot nemăritată. Avocată de succes, cel puțin așa spune. A rămas să locuiască în casa părintească dintr-un cartier vechi al Bucureștilor și mama e mândră. Ar trebui s-o sun, s-o întreb ce mai face.

Nu m-am înțeles niciodată cu mama, nu-i e pe plac nimic din ce fac. Nici măcar nu e mama mea, cea adevărată a murit când m-am născut, tata s-a-nsurat să mă poată crește ca lumea și noua lui nevastă avea deja o fată, mai mare ca mine. Nu pot spune că mi-a lipsit ceva, dar tot ce era mai bun era pentru soră-mea, tot ce era mai bine făcut era opera soră-mii, soră-mea trebuia să fie piua-ntâi, n-aveam orbu' găinii să nu mă prind că sunt roata de rezervă. Iar tata pleca ochii-n pământ când mă revoltam, era complet sub papuc.

De când mă știu am fost revoltată de ceva, mama n-a pierdut vreun prilej să-mi reproșeze că sunt o iapă nărăvașă, nu mai prididea să-mi spună că nu fac destul, ca soră-mea, și că exemplul ei ar trebui să-mi lumineze mintea. Îi întorceam spatele și asta o-nfuria cumplit, ne certam, mi-a venit mintea la cap târziu, dar nici atunci n-aș spune c-o duceam ca-n sânul lui Avram. Am rezistat amândouă. Ea devenea mai arțăgoasă, eu, mai încăpățânată.

Ar trebui s-o sun. S-a întors de la biserică și frământă aluatul pentru plăcintă, doar știu că nu e duminică fără plăcinte și că n-o să cumpere cât o trăi din alea cu surogate și *E*-uri de la colțul străzii, soră-mea și-a luxat o gleznă și nu mai poate conduce mașina, mai dă și

ea jos din kilogramele puse în ultimul timp, știi cât a luat? nici nu mă gândesc să-ți spun, dar tot frumoasă-a rămas, femeie împlinită, nu schiloadă ca tine, doar piele și os, ai mai pus și tu vreo sută de grame sub haine sau te ții cu apă plată cu lămâie ca fufele care-și dau ochii peste cap la televiziunea ta? femeie în toată firea și să nu știi ce-i bine, pe taică-tu nu ți-l pot da, e în parc cu moșii lui, la table, de niciun ajutor nu-mi e, parcă mi-a fost vreodată, pun-te masă, scoal-te masă, tu ai de gând să te măriți? o să mor mâine, poimâine și n-o să-mi văd nepoți de la niciuna, pe-acasă ai de gând să mai treci? nici nu mai știu cum arăți.

— Da, mamă, am să trec. Nu știu când, dar am să trec.

— Ai grijă de tine! Ai grijă de tine! Te las, că nu-mi văd capul.

Am închis.

Nu s-a schimbat deloc, nu și-a văzut capul de când o știu. Voia să mă fac doctoriță, ca maică-sa, deși pe mine mă-ngrozea gândul să disec cadavre. M-a vrut avocat, ca soră-mea, sau măcar consilier juridic, i-am spus că n-o să-nvăț pe dinafară ceasloave latinești cu legi nici dacă mă dezmoștenește. De parcă ar fi avut de gând să-mi lase ceva. Când soră-mea era acolo, gata să pună laba!

Ileana și Ilona, mai mare hazul! Când eram mică, purtam hainele care ei îi rămăseseră strâmte, mă jucam cu păpușile aruncate de ea după ce le scosese câte un ochi sau le rupsese brațele, învățam după cărțile pe care ea le mâzgălise cu creioane colorate atât de violent că din unele pagini nu mai deslușeam nimic. Ferească sfântu' să-mi plângeți de milă! Multă vreme mi s-a părut normal s-o ascult, doar era cu cinci ani mai mare. Dar sufeream că nu aveam voie să-mi fac singură jocurile, să-mi văd prietenele când mi se năzărea, pentru că fie o deranjam pe sora mai mare, fie n-o puteam lăsa singură. Când mergeam la serbări, mi se părea ciudat că mama o împopoțona pe ea și pe mine mă lăsa de izbeliște, puteam să mă duc și cu rochițele pătate, parcă n-ar fi văzut, doar eram fata cea rea, neascultătoare, încăpățânată, vitregă. Nu înțelegeam cuvântul, credeam că e o boală pe care am moștenit-o de la mama mea adevărată și despre care nu e bine să vorbești în lume.

Până într-o zi când am avut revelația că sunt altfel decât soră-mea, deși prin nimic diferită de fetițele de

vârsta mea. Țin minte că începuseră să-mi înmugurească sânii, purtam părul lung, mă priveam în oglindă și nu-mi venea să cred că sunt eu, parcă mă vedeam prima oară. S-a întâmplat să intre soră-mea-n cameră și să mă vadă în fața oglinzii. S-a strâmbat, a râs, arătându-mă cu degetul și strigându-i mamei că mă fâțâi la oglindă în loc să învăț și brusc au apucat-o furiile, a luat o perie și a spart oglinda și-n clipa în care cioburile se împrăștiau cu zgomot mare mă vedeam sfâșiată în zeci de bucăți, parcă mă rupeam de-adevăratelea, am izbucnit în plâns, mi s-a părut că sunt într-o poveste în care o femeiușcă cu nasul mare crapă de invidie. În afara nasului cam mare, nici măcar nu era urâtă! Nici acum nu e. Tata n-a mai vrut să cumpere altă oglindă, a înlocuit șifonierul cu un dulap obișnuit de haine. Eu eram de vină.

Peste noapte, ea terminase liceul, a început să mă ia de confidentă, nopți întregi sărea în patul meu să-mi povestească ce face, cu cine se întâlnește, cu cine se iubește, ochii mari de uimire mi se închideau la o vreme, nu dormi! mă zgâlțâia, ascultă-mă, nici nu vrei să știi ce urmează! Nu prea voiam. Pe urmă m-am obișnuit să fiu confidentă. Îmi cerea să fac la fel, turba că nu-i spuneam nimic, dar n-aveam ce, mie nu mi se întâmpla mare lucru, repeta vorbele mamei: ești rea, închisă în tine, ranchiunoasă, parcă n-ai fi sora mea!

Aveam o casă mare, cât să încapă toată familia. Dar ceva nu mergea. Nici nu terminasem facultatea și mama îmi tot spunea că ar trebui să-mi vină mintea la cap.

Voia să mă fac orice, fie și secretară la primărie, numai să nu cumva să-i stau pe cap. Dar nici ultima nu mă lăsa să ajung, era mereu cu nasul pe sus. I-am promis c-o să fac o facultate, să aibă cu ce să se mândrească vecinelor, deși eram convinsă că puțin îi păsa, ori se gândea să n-o arate lumea cu degetul că n-a fost în stare să-și îndrume copiii, am plecat în lume. Am urmat Construcțiile și după patru ani am aflat că e o meserie care nu se mai caută, nu ca astăzi. Un an am fost secretară la o firmă care nu făcea mare lucru. Când mi-a căzut sub ochi anunțul că se angajează reporteri, m-am prezentat, că doar n-oi fi atât de proastă să nu fiu în stare să învăț ceva nou, am fost uimită că m-au primit. Acum sunt reporter de investigații.

Continua să-mi spună c-ar trebui să ajung și eu o femeie așezată.

— Dar sunt! protestam.

— Nu ești! O să fii când o să stai pe picioarele tale, nu să vii la pun-te masă, scoal-te masă. Nu vezi că nu mai începem?

Am crezut că-i doar o vorbă. A repetat-o până i s-a urât tatei. M-a luat deoparte și mi-a dat fără știrea nimănui banii strânși pentru cine știe ce, să-mi caut o casă cu chirie. Am protestat.

— Dar, tata, îi faci jocul!

— Ascultă-mă, fata tatii, e mai bine pentru tine…

Chiar că era ca-n *povestea cu fata babei și fata moșneagului*, o știe toată lumea.

Treceam rar pe acasă. Vorbeam des la telefon. Cu Ilona mă vedeam mai des, continua să-mi povestească ce i se întâmpla și ardea de nerăbdare să afle cum îmi merge. Îi spuneam sau nu.

— Urăsc duminicile. De unde-ai pescuit hăndrălăul? întreabă Yvona, care venise să-și umple din nou ceașca.

— De la petrecere, i-am zis în doi peri.

— Știi măcar cum îl cheamă?

Am ridicat din umeri.

— Vezi să nu pățești ca mine cu netrebnicul ăla de Puiu.

Mă cuprinsese o durere de cap cumplită. M-am trântit pe pat, mi-am acoperit ochii cu brațele. Pisi s-a foit o vreme prin cameră, nedumerită că nu mă ridic și nu plec la serviciu, apoi și-a găsit culcuș la picioarele mele.

Și mai e atâta din duminica asta!

3.

Presimțeam că începe o săptămână agitată. Era timpul să-mi decontez ancheta despre copii. Ador subiectul ăsta. Când am zis prima oară *Tu știi ce mai face copilul tău*?, lumea s-a uitat uimită la mine, pe cine naiba interesează? Chiar vreau să fac o anchetă cu subiectul ăsta? Nu crimă, nu un viol, nu jaf, nu cap spart, nu bătaie între bande și ploaie de înjurături, nu act de corupție cu politicieni sau mahări locali, cum să faci audiență cu niște copii care duc dorul părinților, cine dracu' se uită?

Am insistat și m-au lăsat să-mi fac planul, mi l-au întors pe toate fețele, în ședințe interminabile cu șefu-ăl mare, da' știam că, dacă stăm la atâtea discuții, ideea place, chiar dacă nu-mi spune nimeni nimic.

I-am pisat pe corespondenții locali până au ajuns să mă urască, dar mi-au găsit niște cazuri, doar nu era să mă duc câine surd la vânătoare. L-am bătut la cap pe șeful meu, Daniel, să punem pe hârtie un program de deplasări, mi-am luat operatorul la care țin cel mai mult și-am plecat unde și-a pierdut dracul potcoavele. Prima zi mă simțeam blestemată, a turnat cu găleata, mașina înota în noroaie, Matei filma cu gluga pe cameră, n-a ieșit nimic din ce voiam, nu mi-am întâlnit subiectele. Dar a doua zi s-a schimbat norocul, a apărut soarele și, cât am stat pe drumuri, toată săptămâna, umblam în bluză și cu șapca pe ochi, orbită de soare. A fost fain.

Mi-am citit însemnările, mi-am pus căștile pe urechi și-am început să văd casetă după casetă, îmi notam detalii de atmosferă, codul secvențelor de ambianță, sincroane potrivite, gesturi neduse la capăt ale personajelor care urmau să învie în reportajele mele, să fie unice, mai toate copii. Copii din satele lovite de inundații acum câțiva ani sau din sate sărăcite și uitate de lume, sunt multe dintr-astea. Copii care duc dorul părinților, plecați la muncă în străinătate, care au învățat să fie singuri, lângă bunici sau mătuși din altă lume, incapabili să-i înțeleagă, așa că au ajuns să nu mai plângă, să se mulțumească cu ce primesc, mai nimic, despre disperarea lor citisem prin ziare. Unii

se sinucid. Sunt mișcată până la lacrimi de chipurile lor și vreau ca telespectatorul să simtă la fel.

Scriu primul text cu furie, nu-mi place, e stupid și lacrimogen, îl refac de două ori, pare mai bine. Sună telefonul.

— Ileana, bună! Te-am sunat să-ți spun c-o să ne vedem spre sfârșitul săptămânii. Nu-mi văd capul de treburi până atunci.

În fiecare luni dimineața, soră-mea Ilona îmi face program, dacă ne vedem, când ne vedem, unde ne vedem. Mormăi ceva, cu gândul în altă parte.

— Tu ai auzit ce-am spus? strigă în receptor.

— Doar nu sunt surdă!

— Atunci, zi și tu ceva! Bine, pa, sunt grăbită, te caut eu.

Închide. Mă întorc la textul meu, ador ce-am scris.

Telefonul sună iar.

— Bine că dau de tine, spune Yvona. Ai plecat cu noaptea-n cap, n-am apucat să-ți spun vestea. Nu te speria, nu mă găsești când vii acasă. Mă-ntorc la Puiu.

Asta da, veste!

— Parcă ziceai că e un nemernic.

— Ei, și tu! Câte nu spune omu' la nervi…

— Și nu puteai să-mi zici când ajungi la serviciu?

— Asta e, că nu cred c-ajung. Am o filmare complicată, trebuie să conving pe cineva să-mi povestească în fața camerei și se lasă greu. Dacă mă lungesc până seara, mă duc direct la Puiu.

— Nu-ți iei niște lucruri cu tine?

— Mi-am luat periuța de dinți. Pe urmă mai vedem.

— Ai grijă cu Puiu.

Nu cred că m-a auzit, închisese.

Printez textul, să-l mai citesc o dată, iar îmi sună telefonul.

Chiar sună. Cel fix.

— Pierzi programarea, îmi șoptește Laur. Te-aștept de-o jumătate de oră. Or să intre alții peste tine.

Alerg la cabina de montaj, trebuia să fiu acolo de-o grămadă de vreme. Înregistrez vocea, îl rog pe Laur, editorul, să-mi aleagă cele mai bune cadre dintre cele pe care eu le cred cele mai bune. Zâmbește, doar de fiecare dată îmi alege cele mai bune cadre și eu tot îl bat la cap! Merge greu, în afara sincroanelor, imaginile cu care îmi acopăr vocea nu-mi mai plac, mi se par anoste, aiurea,

fără legătură cu ce spun eu. Știu că Matei s-a străduit să fie *the best,* până mai adineauri mi se părea că nu există operator mai grozav. Îmi dau lacrimile de necaz. O să trebuiască să ne oprim, să refac textul.

— N-oi fi vrând să reluăm totul, zice Laur.

Mă miroase de fiecare dată când sunt descurajată.

— Îți spun eu că e bine.

— Crezi? șoptesc cu glas pierit, când simt că-mi zbârnâie mobilul trecut pe *silent.*

Îmi dau seama că a tot sunat de minute bune.

— Dacă vrei să răspunzi, nu mă deranjează, îmi face Laur o concesie.

Am aflat că îi dă afară din cabină pe toți care vorbesc la telefon.

— Nu, nu, continuăm. Să sune cât vrea. Nu cunosc numărul.

— Poate e important.

Îmi ard degetele să aflu cine mă caută, dar mă abțin.

— Nu, mai bine terminăm. Dacă e important, o să revină. Să caut niște muzică?

— Mai bine arată-l așa, ne gândim la muzică după aia.

De-asta îl ador pe Laur și vreau să lucrez cu el, are mintea limpede, are răspuns la toate-ntrebările, mă liniștește, mă scoate din cele mai neașteptate încurcături.

Aproape că a trecut ziua.

În drum spre laptopul meu trec prin fața biroului șefei care, chiar în clipa aia, scoate un răget că mi se pare că se cutremură ușa deschisă. Nu la mine zbiară.

— Ești plătit să vii la timp și cu idei! Îți e clar?

Iar a prins pe vreunul că trage mâță de coadă. Știu că mă vede, așa că îi fac semn cu caseta cu reportajul, l-am gătat, par să spun. Mă cheamă înăuntru și-l expediază în același timp pe amărâtul la care zbiera, probabil pe bune.

Am emoții, e o femeie dură, noroc că e dreaptă. Nu sunt mulțumită de ce am făcut, am nevoie de un ochi critic din afară și dacă e să dreg, măcar să o fac o singură dată. E de față și un coleg mai în vârstă, singurul care ne-ar putea fi tată, pe bune, tuturor puștanilor din redacție, nu știu exact ce învârte, are un cuvânt despre toți, dacă-l întrebi ceva, știe să răspundă, o dată mi-a spus cât de mult îi plăcuse o știre făcută de mine, am rămas fără grai, nu credeam că se uită. Urmăresc amândoi reportajul meu, eu îl știu pe dinafară, le privesc reacțiile, cu coada

ochiului. Când bărbatului îi tresar mușchii feței și își mijește ochii, știu că am câștigat, i-am atins o coardă sensibilă. Șefa e îngândurată, nu-i place finalul și că n-am insistat cât ar fi vrut pe chipurile copiilor. Am aceeași impresie, e un fleac să modific, dar nu-i spun asta, mi-ar mai cere cine știe câte schimbări.

— Nu-ncerca să mă faci să plâng, zice, informează-mă, atât. Și, dacă e bun, o să mă revolt. Mai ai de lucru o zi, cu două cât ți-a luat până acuma, fac trei. Când sunt gata celelalte?

Semn bun, niciodată nu-ntreabă despre ce ai de lucru, dacă nu e mulțumită de treaba la zi. Mă abțin să nu chiui, întotdeauna mă bucur când reușesc.

Când Matei se întoarce de la filmare, îi fac semnul victoriei.

— No, bine.

Nu știe să zică altceva, și d-asta-mi place.

Mă gândesc la un alt final pentru reportaj, închid ochii, ca și cum aș fi obosită și-mi iau capul în mâini. Iar îmi sună telefonul mobil.

Nu recunoșteam numărul, n-aveam chef să mă-ntrerup, n-am răspuns, cum nu fac de obicei. Când a țârâit a patra sau a cincea oară, mi-am zis c-o fi ceva important dacă tot insistă. Un bărbat cu o voce plăcută, dar care nu-mi spunea nimic. Nici numele, dacă o fi fost cel adevărat.

— Am mai vorbit la petrecerea de sâmbătă, a precizat.

Mi-a căzut fisa, era bărbatul care încerca să-mi vândă un pont. Dar nu-mi aminteam nimic din ce-mi spusese, doar că era chipeș. O clipă mi-am zis c-ar trebui să văd dacă mi se mai pare tot atât de chipeș la lumina zilei.

Liniștește-te, fato, n-ai ajuns chiar atât de flămândă!

— Sunt foarte prinsă, i-am spus.

Știa.

Atunci de ce mă mai suna?

Să-mi ceară să notez un nume de site, acolo aveam să aflu niște informații. Nu să-mi ceară, s-a corectat, să-mi sugereze. Nuanța m-a îmbunat pe loc, n-am închis telefonul, am așteptat să continue, am notat repede ce-a spus, până să-i dau o replică, a-nchis. Ador tipii de genul ăsta! N-avea rost să sun înapoi, fie nu mi-ar fi răspuns, fie mai curând, sunase de pe un număr acoperit. Mă inițiam în paranoia.

Am aruncat hârtiuța cu însemnarea printre alte zeci de hârtiuțe cu însemnări de pe birou, telefoane, nume de oameni care-mi pot fi de folos și funcții, gânduri ciuntite, fraze pe care le socotesc memorabile și despre care cred că-mi vor fi utile cândva, când o să mă apuc să scriu o carte, o harababură în care numai eu mă mai pot descurca. N-aveam vreme să mă întrerup pentru nimic în lume, trebuia să-mi termin seria de reportaje, pontul mai putea aștepta. Doar nu era chestie de viață și de moarte.

Chestia de viață și de moarte abia urma.

Îmi pusesem căștile la urechi, pregătită să ascult iar sincroanele, poate aleg altele mai bune, îmi așezasem telefonul mobil pe birou, lângă mâna dreaptă, pe *silent.* După o vreme, cineva mă zgâlțâia de umăr.

— Vezi că-ți bâzâie telefonul de-un secol!

Cum de-un secol? Abia îl lăsasem jos de la ureche, colegele astea, prea se simt deranjate de orice fleac! Am răspuns.

— Ce faci, frumoaso?

Am rămas fără grai. Era Alex.

4.

Alex al meu suna după un an în care nu-mi dăduse nici măcar un semn. Nici măcar nu știam dacă mai trăiește sau nu l-or fi mâncat crocodilii pe unde umblase. Plecase în lume să devină celebru, de parcă nu putea să facă asta și-n țară la el, dar n-aveai cu cine să te-nțelegi. O ținea una și bună că n-are subiecte sau că are subiecte, dar nu i le cumpără nimeni, pentru că toată presa e janghinoasă, fără bani și de rahat.

Nici nu mai știu unde-l cunoscusem, dar sunt convinsă că după prima noapte eram în extaz. Nu l-am agățat, nici el nu m-a agățat, pur și simplu ne-am dus unul spre celălalt, era ca-n filme, mă bufnea râsul în timp ce mi se întâmpla, îmi ziceam: uite, dom'le, că se și întâmplă! Umblam cu el la fel și fel de petreceri cu tipi care mi se păreau dubioși, mirosind frumos și cărând după ei gagici fandosite. Ascultau muzică house, beau până uitau de ei și-și părăseau iubitele în brațele celor ceva mai treji și atunci Alex al meu începea să facă poze cu nemiluita. Se trezea câte unul să-l ia la întrebări:

— Ia ascultă, frate, unde te trezești?

Nu-i băga în seamă și bețivii recădeau în somnul lor fericit sau se grăbeau să vomite peste capacul veceului. Avea sute de fotografii de felul ăsta, am crezut la început că vrea să-i șantajeze, nici gând, de-abia de alegea trei-patru din tot vraful, pregătea o expoziție cu chipuri de oameni în derută. Când totul era gata, n-a mai deschis-o, zicea că lumea-i de rahat și n-o să aprecieze. N-am văzut catâr mai catâr, vorbeam cu pereții.

Aducea cu James Dean, doar că avea părul tuns scurt. Adoram ochii lui albaștri și triști și zâmbetul larg. Eram moartă după el, eram în stare de orice ca să-i rămân mai mult alături, ajunsesem să-mi neglijez slujba să-l întâlnesc mai repede, nu știu ce-a fost în mintea mea. Aproape de fiecare dată mă enervam cumplit, era cu mine, dar abia mă băga în seamă. N-aș spune că flirta cu alte femei, dar parcă îi era mintea aiurea și încerca să se apropie de oricine, bărbat sau femeie, iar eu doar se întâmpla să fiu acolo. Dar când se uita câteodată la mine

cu un soi de nu știu naiba ce, uitam totul. Mă lua ușor de bărbie, privindu-mă adânc în ochi și-mi spunea „Ce-i cu tine, frumoaso?” sau „Dac-ai ști, frumoaso…” și mă topeam. Tare proastă mai eram!

Ajunsese un fotograf cunoscut, dar nu atât de cunoscut pe cât voia el. Vindea poze oricui, refuza să se angajeze într-un loc anume, își făcuse un crez din asta. Am întrebat în dreapta și-n stânga, să aflu cum e văzut, am fost mândră când mi s-a spus că e foarte bun, dar prea rebel și n-o să facă mulți purici, dacă nu se dă pe brazdă. Nu prea înțelegeam cum vine asta, adică să nu mai fotografieze ce vrea el? să intre în slujba vreunui ziar? să devină paparazzo? să renunțe? Câțiva pricepuți au scris despre el, când a fost nominalizat pentru un premiu, cred că mai am articolele decupate prin vreun sertar, am sărit în sus de bucurie că mă dureau tălpile.

Pe neașteptate, mi-a spus că pleacă din țară. Niciun cuvânt despre ce voi face eu, e drept că nu-mi promisese luna de pe cer, dar nici așa, să dispar din viața lui peste noapte! Nu mi-a spus nici măcar că s-ar fi plictisit de mine, nu existam în ecuațiile lui. Aveam sentimentul că nu urmărise decât să se descotorosească de mine. L-am urât.

Nu i-am spus o vorbă, probabil o fi înțeles că sunt de acord sau că puțin îmi pasă. Eram atât de șocată, că săptămâni întregi n-am știut ce e cu mine. Nici măcar Pisi, pe care am cules-o atunci de pe stradă, să am un suflet căruia să mă căinez, nu-mi alina serile cu giumbușlucurile ei. Nici să bocesc nu eram în stare. Norocul meu a fost că s-a nimerit să se mute Yvona la mine. Pierdeam nopți întregi amândouă stând turcește pe canapea, bând vin roșu, bârfindu-i pe bărbați, plângându-ne nefericirea și jurând să nu ne mai lăsăm fraierite câte zile om avea.

Mi-a trimis o vedere dintr-o țară unde trăiau crocodili, nu-mi amintesc care, dar era pozat alături de unul care dormita, fără îndoială ghiftuit, altfel ar fi sărit la gâtul lui, pe urmă m-a sunat din Milano și după aia tăcere, un an sau mai mult. Dispăruse pur și simplu, îl înghițise lumea largă. *Delete.*

Și acum, dintr-odată, mă suna. Presupuneam că nu e din depărtări. Eram atât de surprinsă și de furioasă că nu știam ce vorbe să-i spun. M-am limitat la cât mai multă sobrietate.

— Bună, am spus.

— Nici nu știi ce dor mi-a fost de tine, frumoaso!

A început să turuie de parcă nu s-ar fi întins un an și ceva de absență între noi și ne-am fi văzut ieri seară. Nu-mi venea să cred.

Aterizase în timpul dimineții, așa cum plecase din țară, doar cu un rucsac. Voia să se ducă să-și vadă mama, undeva la munte, n-am știut niciodată dacă e de partea asta sau de partea cealaltă a munților. Și pe urmă era al meu. Și până-i pleacă trenul, la noapte, voia să mă vadă. Are tupeu băiatul ăsta!

— Am de lucru, am mitraliat.

— Nu-i nimic, termini tu până la miezul nopții. Te aștept în barul gării.

Mi se topea inima. Cum putea fi atât de sigur, de rece, de calculat? Mi-am jurat să nu-l văd.

L-am văzut, eram cea mai fericită din lume.

Dar nu mă puteam duce să-l întâlnesc așa cum arătam, culeasă de pe stradă. Hainele, mai treacă-meargă, presupuneam că e întuneric în barul ăla și n-o să se uite el că n-am țoale de firmă. Dar părul… L-am sunat urgent pe Cătălin.

— Salvează-mă, scoate-mă din rahat, trebuie neapărat să-mi faci ceva în seara asta!

Nu e în toată lumea coafor mai grozav decât Cătălin. Afectat, bârfitor, un pic homo, de fapt cred că de-a binelea, dar cu mâini de aur și săritor. De dimineața până noaptea se perindă femeile în studioul lui.

— Ileana, scumpo, am cliente până închid, la opt, și s-a mai programat una până la nouă.

— Nu-i nimic, vin la nouă. Doar să-mi dai cu pieptănul de câteva ori, să-i dai o formă, să-i faci ce știi, dar să nu mai arăt ca o vacă. E foarte important, înțelegi? Foarte important!

— Ileana, scumpo, nici nu vreau să aud ce spui! Tu n-ai să arăți niciodată ca o vacă!

Bineînțeles că mă aștepta. M-a ținut în scaun o jumătate de oră, dădea din foarfece și din gură, dar mi-era gândul la ce-o să fac mai departe, habar n-am ce bârfe mi-a spus. La sfârșit, m-am uitat în oglindă, nu era rău, dar parcă nu mă mai recunoșteam. Oricum, eram convinsă c-o să fac impresie. I-am lăsat un bacșiș generos și am alergat la mașină. Mai erau două ore până la

plecarea trenului. Nu mai aveam timp să mă mai și schimb.

Nici n-a băgat în seamă că eram proaspăt coafată, dacă mi-aș fi pus o cratiță pe cap ar fi fost tot aia. Ședea în fața mea și era neschimbat, doar pielea obrazului părea mai aspră, ca bătută de prea mult vânt, iar în jurul ochilor i se accentuaseră câteva riduri. Le adoram. M-am abținut cu greu să nu le mângâi.

A băut câteva beri, eu, câteva cafele, nu voiam să amețesc nici măcar o clipită. Să văd tot și să înregistrez tot. Cred că n-am scos mai mult de trei fraze toată seara. Dar nu țin minte nimic din ce-a povestit, în mod sigur pe unde umblase, ce făcuse, de ce se întorsese. Îl priveam și-mi repetam întruna, de parcă voiam să mă conving:

El e Alex. Alex al meu. Și s-a întors pentru mine.

— Ești foarte obosită, mi-a zis într-un târziu. Ți se închid ochii, poți să bei și-o sută de cafele. N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus.

Am protestat, dar chiar eram obosită, atâtea emoții pentru o zi sunt prea multe. S-a ridicat, și-a săltat rucsacul, m-a condus la mașină.

— Du-te acasă, te caut când mă întorc, mi-a zis.

Când am intrat în casă, m-am speriat, era lumină peste tot.

— Bine-ai venit! m-a întâmpinat Yvona cu un pahar în mână. Mi-era teamă să nu fi pățit ceva…

— Ce-i cu tine aici? Nu trebuia să fii la Puiu?

— Un nemernic! Să nu mai aud de el! Să nu mai aud de niciun bărbat! Toți sunt niște nemernici! A plecat la Brașov la nu știu ce inspecție și nici măcar nu mi-a spus! Știa de o săptămână.

Nu plângea. Chiar era furioasă.

— O fi uitat, am zis.

— A uitat, pe dracu'! Și azi când s-a urcat în tren, nu putea să-mi dea un telefon? De ce să aflu unde s-a dus de la serviciul lui?

— Poate aveai telefonul închis…

— Și ce-are a face?!

— Poate îi era teamă să dea ochii cu tine… am bâiguit eu.

— Trebuia să mă găsească, să-mi lase un bilet, să se dea peste cap, dacă tot voia să mă-ntorc la el!

— Uite că sună chiar acuma, poate vrea să-ți explice!

— Să sune! Sună așa de-o oră. Nici nu vreau să-l aud!

Nu mai înțelegeam nimic.

— Lasă-l pe nemernic. Zi-mi de ce-ai venit așa târziu?

— S-a întors Alex.

— Glumești.

Era atât de surprinsă, că era să se-nece cu înghițitura de vin.

— Zău, s-a întors.

— Și te-ai văzut cu el! a strigat, atât de indignată de parcă eram cea mai păcătoasă din lume.

Avea tupeu. Și ea.

— L-am condus la tren, pleca la maică-sa.

— Nu pot să cred! Bocești un an după nemernicul care ți-a dat un șut fără pic de remușcare, hotărăști să-l uiți și, cum apare, cazi în brațele lui!

— N-a fost chiar așa…

— Mie-mi spui! Ești o proastă. Nici măcar nu știi pe unde a umblat. Vrei să pățești ca mine?

Nu-mi păsa. Se-ntorsese.

5.

Pluteam într-o ceață. Nu mă puteam concentra. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât cum o să ne petrecem seara când o să se-ntoarcă sau weekendul sau săptămâna următoare.

Sunt superfericită. Sau superficială?

Am lucrat în draci vreo două zile, mi-am terminat reportajele, au și început să se difuzeze.

Nici nu terminasem bine și m-a căutat Rodica. Brusc, mi-am amintit de promisiunea făcută să-i văd pe puștii de la casa de copii. Sau, mă rog, care fuseseră la casa de copii și rămăseseră pe drumuri pentru că o lege tâmpită nu le mai permite să locuiască acolo dacă au împlinit optsprezece ani. Nici măcar o jumătate de an nu trecuse de când împliniseră optsprezece ani.

Cu câteva luni în urmă, când n-aveam încă mașină, întârziasem cam mult la redacție și nu se învrednicise nimeni să se ofere să mă ducă acasă. Nu era să-i rog! Așteptam în stație o mașină de noapte și am văzut pe o bancă o fată subțirică dârdâind de frig. Nu părea nici cerșetoare, nici curvă, nu băga în seamă prezența nimănui, părea aproape curățică, am intrat în vorbă cu ea. Se lăsa greu. Până la urmă am aflat că n-are unde să doarmă și n-are unde să se ducă pentru că n-avea pe nimeni, de când se știa trăise la o casă de copii. Nu prea-mi venea s-o iau cu mine, dar nici s-o las acolo în rochița ei subțire nu se făcea. Primul imbold a fost să-i dau niște bani, dar nu eram prea sigură c-o să-și caute un adăpost la ora aia și, exact când mașina mea oprea în stație, mi-am scos pulovărul, i l-am pus pe umeri și am sărit în autobuzul care a luat-o din loc. Am mai apucat să-i flutur mâna în semn de salut.

Am revăzut-o din întâmplare, după câteva zile, în piața din apropiere, a venit direct la mine și mi-a întins pulovărul.

— Păstrează-l, i-am spus.

— Ești grozavă! a strigat și părea atât de entuziasmată că am rămas pironită.

Nu știam ce vrea să zică, mi se părea că reacționează exagerat pentru un biet pulovăr.

— Te-am văzut aseară la televizor. Ședeam în fața vitrinei și mă uitam la știrile alea colorate și ai apărut dintr-odată, nu înțelegeam ce spui, nu se auzea nimic din stradă, dar am fost sigură că te știu, le-am zis prietenilor mei, uite, pe fata asta o cunosc! Mi-au râs în nas. Și deodată, când ai întors capul, mi-am amintit de seara aceea și am strigat: O știu! O știu! Dar până să le mai spun ceva dispăruseși, erau alte imagini. Ești grozavă!

Nu-mi venea nicio replică. Nu mai întâlnisem până atunci vreun fan, nici măcar tata nu-mi spusese ce simțise când mă văzuse la televizor.

— Zău, ești grozavă! Ca tine mi-ar fi plăcut să fiu.

Îi dădusem un pulovăr dintr-o pornire, acum gata, n-o să-mi fac prozeliți în felul ăsta. Zâmbeam strâmb și tot nu-mi venea nicio vorbă pe limbă. Mă cuprindea ciuda.

— Sunt convinsă că ne-ai putea ajuta, a spus.

Era atât de direct, că n-am avut replică. După mirarea de pe chipul meu a înțeles că-mi stârnise măcar curiozitatea.

— Ascultă-mă cinci minute, a mai zis.

Aveam cinci minute. Câteva clipe am rămas în cumpănă și mi-am rulat în minte cu mare viteză opțiunile. Unde să merg s-o ascult? Mi se părea dintr-odată că toată lumea se uită la noi și m-a cuprins rușinea. Nu se putea să rămân în mijlocul străzii, înțolită și parfumată, de vorbă cu o fată a străzii. Nu curgeau zdrențele de pe ea, dar sărea în ochi de la o poștă că e o fată a străzii, la lumina zilei i se vedeau părul murdar și nepieptănat, mâinile nespălate, cearcănele, era șleampătă, fără vârstă, arăta mai bătrână decât era. Mi-era rușine să intru în prima cafenea să-i ofer un ceai, habar n-aveam unde s-o duc și i-am făcut un semn spre banca din stația de autobuz. A surâs, a dat din cap și ne-am așezat.

A început să-mi povestească. Eram uimită de cât de clar vorbește, ce cuvinte folosește, cum îi curg frazele fără să se poticnească, cu gândul ăsta nici n-am prea fost atentă la ce spunea, am întrerupt-o:

— Tu ai făcut o școală?

Sunt obsedată de gândul că oamenii trebuie să facă o școală, dacă vor să izbândească în viață.

— Bineînțeles! Am terminat liceul anul trecut. Ar trebui să am și o meserie, dar nimeni n-o caută.

Nu-mi venea să cred. Știam de soarta copiilor crescuți la orfelinate, obligați la majorat să plece în lume, dar până atunci fusese ceva abstract, mă loveam prima oară de-un caz. Întâlnisem un caz, un subiect de știre! Am ciulit urechile. Mai știa alți cinci copii ca ea. Unul a nimerit la pușcărie, după ce s-a înhăitat cu o bandă care fura de prin magazine. O alta se căpătuise pe strada Mătăsari, câștiga bine noapte de noapte, îi rămânea și ei destul după ce-o jumulea peștele care zicea că o apără de alți pești și de poliție. Daria și Mitică se stabiliseră în Piața Iancului, alți oameni ai străzii îi primiseră în canal, dar Rodicăi nu prea-i plăcea acolo, a coborât doar de două ori, când simțea că moare de frig pe stradă. Mai câștigau toți trei un ban măturând trotuarul în fața unor magazine, mutând lăzi, ștergând parbrize, nimeni nu-i angaja, i se părea normal, cum să accepți pe unul care se prezintă rupt și împuțit la muncă și-ți declară că n-are casă, n-are unde să se spele și n-a mai lucrat nicăieri? Dar decât să ajungă pe Mătăsari, mai bine-și pune capăt zilelor. Pot să-i ajut?

În ziua aia i-am filmat pe toți trei. După ce-am dat știrea pe post au venit mesaje ca la balamuc, unii deplângeau soarta copiilor capabili, alții erau indignați de neputința autorităților, alții trimiteau mesaje populiste și se întrebau când vom avea grijă de viitorul țării, de parcă ne-am fi aflat în campanie electorală, câțiva oameni politici declarau că și-au propus să pună capăt unor astfel de situații, după ce vor căpăta puterea, iar câțiva mă acuzau direct că am un interes, nu se poate să aleg tot timpul numai subiecte dintr-astea care acuză guvernul, în mod sigur am ajuns unealta cuiva, sunt manipulată și nu-mi dau seama, în caz că n-o fac cu bună știință, nici măcar nu înțeleg cât de mult rău le puteam face acelor copii. Cu partea asta de la sfârșit cam eram de acord, din mulțimea care se indignase, nimeni nu le oferise un ajutor, o singură patroană de firmă propunea să-i facă un fel de comis voiajori, să-i trimită prin țară să-i promoveze produsele. Rochii pentru femei, geci pentru bărbați. Le oferea pentru început salariul minim pe economie, depindea de ei ce-or să câștige mai târziu. Era ceva. Ba era super! Niciunul nu văzuse în viața lui atâția bani. Patroana mă mai rugase să nu-i fac publicitate, să-i uit numele. M-am ținut de cuvânt. Măcar Daria, Rodica și Mitică și-au putut închiria o garsonieră de Doamne ajută

la marginea orașului, mai departe era treaba lor cum se descurcă.

— Poate aveți niște clipe libere zilele astea? întreba Rodica.

— Poate ai, am corectat-o.

Nu voiam ca până și ea să mă facă matusalemică.

— Poate ai. Am mai multe de povestit.

Am făcut o pauză. Nu voiam s-o bruschez, dar nici nu mă angajasem să fiu mama Grahilor, să pansez rănile tuturor la nesfârșit.

— Nu e vorba despre noi, a spus Rodica, presimțindu-mi țepii. Se întâmplă ceva cu casa de copii.

Am ciulit urechea. Alt subiect?

— Treci pe la mine când poți, i-am spus, lăsând-o pe ea să aprecieze urgența.

A venit chiar în ziua aceea, când mă pregăteam s-o șterg acasă. Aproape n-o mai recunoșteam. Era decent îmbrăcată, își prinsese la spate, într-o panglică, părul pe care acum îl vedeam arămiu, îi dispăruseră cearcănele, nu mai era șleampătă, ci ca toate fetele de vârsta ei. Am oscilat dacă s-o duc în birou sau să ieșim undeva. În birou dac-o duc, toți se uită-n gura noastră și mai cred și că aduc forțe proaspete, să-i concureze. Nu mi-a mai fost rușine s-o duc la o cafenea, la o prăjitură. A-nghițit pe nerăsuflate trei.

— De când n-ai mai mâncat? am întrebat-o.

— Lasă asta. Să-ți spun.

Și a început o poveste incredibilă.

6.

Casa de copii e de când lumea ascunsă în spatele unor blocuri, nu departe de niște foste depozite comunale. În jurul ei, numai case de-acum un secol și vreo două maidane rămase de la război, loc de joacă pentru generații de pușți. În casele alea vechi, ca niște vagoane, cu curțile umbrite de nuci și oțetari, locuiesc numai bătrâni. Copiii lor n-au mai suportat cișmeaua în curte și closetul în fundul curții și s-au mutat la bloc. Maidanele au fost îngrădite de curând cu garduri de sârmă cât omul de înalte. Strada e dintr-acelea vechi, încă pietruită cu bolovani de râu. Treci cu mașina și te hurducăie de-ți sar dinții din gură. Dar casa de copii pare un palat pe lângă ce e-n jur, o fi fost o casă boierească, ziduri groase, ferestre înalte, camere multe, dușuri și veceu înăuntru, doar încălzirea e ca peste tot în zonă, cu lemne.

— Îți dai seama? spunea disperată Rodica. Vor s-o ia. S-o distrugă. Să-i lase pe toți pe drumuri. Unii nici măcar n-au ajuns la școală. Sunt vreo douășcinci.

Nu prea înțelesesem, nu știa să-mi spună esența, sau poate-mi era capul la altele și n-o ascultasem cu atenție, sau poate nu era clar. Mai degrabă asta.

— Mai zi-mi o dată, am spus. Cine vrea să-i lase pe drumuri?

— Nu știu.

— Dar știi că cineva vrea să-i lase pe drumuri.

— Da. Am trecut pe acolo, cum fac adesea de un an de zile. Mi-a spus administratorul c-o să fie un proces, că e revendicată casa.

— Casa aia! am strigat eu, neîncrezătoare, ridicând linguriță în aer ca pe un steguleț.

— Da.

— Cine să vrea casa aia care e de când lumea a statului?

— N-a fost mereu așa.

— Dar nu te născuseși tu, nici eu, nici părinții noștri, când era deja a statului. Și a fost de când lumea cămin pentru copii abandonați! Nimeni nu s-a trezit vreodată să

spună că e a lui. N-a făcut-o nimeni de când se tot dau case furate înapoi.

Argumentele mele păreau imbatabile. Dar tot a răsuflat:

— Poate cineva chiar o revendică! Cum s-a trezit unul să spună că maidanele alea sunt ale lui și le-a și îngrădit? Așa zice administratorul.

M-am lămurit că lucrurile stau așa când m-am interesat mai îndeaproape. Maidanele chiar fuseseră revendicate, dar n-au stat nicio zi la cel care le-a obținut, peste noapte le-a și cumpărat un mahăr. A ridicat garduri și vrea să ridice și blocuri sau un mall, naiba să-l ia. Dar terenul e prea mic, i-ar prinde bine locul casei de copii și-încă vreo două-trei terenuri din preajmă. A dat zvon că plătește bine. Cel puțin așa vorbesc bătrânii de prin vecinătate, care încă nu știu dacă e bine să plece din casele în care s-au născut. Tot la două zile trec pe stradă niște jeep-uri cu bărbați înțoliți la patru ace care-i întreabă dacă s-au hotărât.

Dar ceva mirosea urât.

Am întrebat la primăria sectorului. Nu știa nimeni de vreo revendicare. Da, pe maidanele îngrădite acum existase înainte de război un atelier de tăbăcit piei și alături își ridicase jupânul un depozit și câteva odăi unde-i dormeau calfele. Toate au ars la un bombardament și tot atunci s-a ales praful de jupân și de cei pe care i-a prins înăuntru. Nimeni n-a scăpat. Revendicarea a apărut când mai erau vreo câteva luni până să expire termenul prevăzut de lege, fusese făcută de un nepot de frate al tăbăcarului care trăia în Italia sau în Spania sau naiba știe unde într-o țară cu portocali în care te topești de căldură. Nimeni nu auzise de el vreodată, dar parcă poți să auzi de toată lumea? Funcționarii de la primărie au ridicat din umeri, părea un dosar fără probleme, dacă ar fi existat vreun alt moștenitor ar fi apărut în atâția ani. Nepotul gârbovit de ani și-a primit drepturile, nici măcar nu s-a făcut vreun proces, a vândut maidanele peste noapte și s-a întors în țara de unde venise. Nu se prea știa cui vânduse, peste tot unde trebuia înscrisă noua proprietate apăreau doar niște avocați plictisiți că trebuie să răspundă unor întrebări despre ceva ce nu privea decât pe cel în numele căruia vorbeau ei.

Dar casa de copii nu auzise nimeni să fie revendicată, funcționarii nici nu credeau că era posibil.

Proprietarul murise acum aproape o sută de ani, n-avusese moștenitori și o lăsase prin testament statului, să fie cămin pentru orfanii de război.

Am întrebat la Primăria Capitalei, să-mi iau o piatră de pe inimă. Am primit același răspuns.

Dar eram sigură că nu ieșise fum fără foc. Cineva scormonise cenușa, ba încă bine de tot, dăduse peste niște tăciuni și suflase în ei până apăruse scânteia. Așa gândeam. Altfel cum apăruse zvonul? Mai mult, cum primise administratorul citația?

M-am întors la primăria de sector și mi-am căutat sursa de încredere, pe care n-o găsisem prima oară, mama unei foste colege de facultate, în prag de pensionare. Am rugat-o să scotocească după ce voiam. Nici măcar n-a fost nevoie să scotocească. Mi-a spus că existase o revendicare, care fusese respinsă, dar că nu se mai putea uita în dosar, să vadă ce documente lipseau, probabil fusese trimis la arhivă sau se pierduse, cum se întâmplă mai mereu. Cine revendicase, n-avea de unde să știe, dar i se părea tare ciudat să se întâmple asta după aproape o sută de ani. Exact așa gândeam și eu, aș fi o foarte bună funcționară la primărie.

Prin urmare, fantoma care voia casa de copii era încăpățânată, nu se lăsa cu una-cu două și se adresase judecătoriei. De asta administratorul casei primise o citație. Cum se putea ca un dosar incomplet la primărie să fie bine pus la punct la judecătorie n-aveam cum să înțeleg, dar nici nu mă pricep la chestiuni dintr-astea!

— Fă ceva! mă ruga Rodica.

— Fă ceva! Îmi spunea și Yvona, căreia îi povestisem cazul.

Dar cine sunt eu, Mafalda? Parcă ea n-ar fi ziaristă, ca și mine, nu știe că nu ni se deschid porțile ca unor Ilene Cosânzene?

Noroc că mai am prietene care știu cu ce se mănâncă o treaba ca asta.

Am sunat-o pe Dana Morar, o ochioasă care a mâncat dreptul pe pâine și cu care am fost cândva colegă de școală. M-a lămurit pe loc că intuisem bine: dacă primăria respinsese dosarul, însemna că lipseau acte. Dacă judecătoria acceptase dosarul, însemna că fusese completat sau mai degrabă cineva fusese drăguț și nu-l controlase ca lumea. Nu vezi toate scandalurile din presă cu revendicările false? Spune-i administratorului tău să-și

ia un avocat bun, care să caute ca lumea în arhive. Sigur ăilalți au apelat la vreo somitate care e as în chichițe. Dacă-și ia un tip deștept, n-are cum să piardă!

— Doctor trebuie să te faci! i-am spus.

— Chiar o să dau examenele de doctorat în curând, m-a lămurit.

Uite că unii oameni au vreme și de mintea lor, învață și-și dau doctoratul, doar eu alerg pe coclauri după subiecte. Dar să nu-l mânii pe Dumnezeu, nimeni nu m-a adus aici cu forța și fac ce-mi place!

Nici n-am închis bine telefonul și sună fixul. Șefa. Mă cheamă în biroul ei. Precis vrea să-mi frece ridichea, a fost ieri o ședință cu secția mea, s-au discutat proiecte de perspectivă, ceva care să se transforme într-o emisiune săptămânală de anchete, am uitat pur și simplu să mă duc. De fapt, eram la primărie, și nu pentru mine, nu pot fi în două locuri.

Nici vorbă să-mi frece ridichea.

— Mi-a zis Yvona că lucrezi la un caz în care ar putea fi implicați niște mahări.

Yvona asta nu-și poată ține gura și să-și vadă de ale ei? Oricum, am răsuflat ușurată.

— Nu e nimic clar, s-ar putea să nu iasă.

— Vreau să-ți zic doar să fii atentă, dacă e vreun mahăr, precis are proptele politice. Și suntem în an electoral, nu vreau să mă bombardeze cu procese. Dar povestea poate fi bună pentru o anchetă cu revendicările frauduloase.

— Stai liniștită, am băgat la cap. La asta mă gândisem și eu.

Îmi pun în ordine notițele, nici măcar n-am mare lucru. Nu știu cum să-i ajut pe copiii ăia să n-ajungă în stradă. O să sun la documentare, să-mi scoată toate cazurile similare din ultimii ani. Habar n-am unde e firul de care să apuc. Și mai trebuie să răspund din nou la telefon!

— Bună, frumoaso!

— Te-ai întors? Îmi scapă fără voie.

— Asta voiam să-ți spun, sunt nevoit să mai rămân câteva zile, nu știu cât.

Ce să-i răspund? E nevoie de răspuns? Tăcerea mea nu-i suficientă? Sunt convinsă c-o percepe! Simte nevoia să-mi explice.

— L-am înmormântat ieri pe bunicul. O să pun ordine în niște acte, mama nu se descurcă, e pe altă lume.

M-a lovit cu leuca-n cap. Cum să spui ceva în asemenea cazuri? Mă ia gura pe dinainte:

— Stai cât e nevoie, mă descurc eu…

Ce m-a apucat? Parcă-mi știe el problemele ca să-i explic dacă mă descurc sau nu?

— Mă bucur, zice. Te mai sun eu, frumoaso.

Mă simt teribil de stresată, trebuie să-mi spăl puțin creierii. Știu de ce am nevoie, ce-mi face bine. Închid laptopul, îmi vâr carnetul cu însemnări în geantă, îmi atârn geanta pe umăr și plec. Când intru în mașinuța mea, simt în spate privirile admirative ale câtorva bărbați. Dar nimic nu mă încălzește, Alex al meu nu vine, o să am un weekend pustiu.

7.

Mă opresc la primul mall care-mi iese-n cale. Ador să umblu prin magazine. Cel mai mult îmi plac buticurile de firmă, dar oferta frumoasă e limitată, te-nvârți de două, trei ori și-ai văzut totul. Într-un mall e altfel, sunt magazinașe lângă magazinașe, nici n-ai timp să probezi cât ai vrea. Ador să probez. De pildă, fusta asta plisată oliv care se asortează cu vesta cu nasturi aurii strălucitori. Sau rochița asta de șifon cu floricele care abia îți acoperă fundulețul. Sau topul cu breteluțe subțiri, îmbrăcat cu niște pantaloni mulați. Sau trenciul strâns în talie, cu căptușeală scoțiană și o pălărie moale. Am visat să port o rochie neagră, delicată și proaspătă, cu sandale asortate și un colier de perle, ca în *Mic dejun la Tiffany.* Sau o rochie de antracit ca a Annei Karenina la balul la care lui Vronski i se aprind călcâiele. Pare floare la ureche, dar umblu de mi s-a urât și tot nu găsesc ceva care să mi se potrivească. Mai bine îmi iau un tricou cu mâneci trei sferturi, clasice, care îmi alungesc brațele și mă fac și mai suplă. Am nevoie? Sau o cămașă albă, bărbătească, înnodată în talie, care mă face băiețoasă, cu pantaloni pescărești și balerini. Nu găsești balerini cum vreau eu nici să-i pici cu ceară! Să nu uit să caut diseară pe internet, sigur o să găsesc pe undeva, îi comand și gata!

Uf, telefonul ăsta! Nici n-am apucat să ajung la raionul cu eșarfe Flora sau la cel cu rujuri cu sclipici!

— Bună, Ileana! Unde ești? întreabă Ilona.

— La mall. Probez ceva.

— Perfect, vin și eu. Așteaptă-mă. Tot trebuie să iau niște pizza în drum spre casă. În care magazin zici că ești?

În drum spre casă? Acum realizez că mall-ul e foarte aproape de casa părinților și la kilometri de casa mea! Cum de-am ajuns acolo?

Ilona e ca de obicei grăbită și aferată. Se uită în pungile mele, să vadă ce-am cumpărat.

— Doar un maieu și-o cămașă? Te-au dat afară și nu mai ai bani?

Nu se face să-i răspund. Și nu-mi vine nimic în cap cu care s-o înțep și eu. Abia mă țin după ea, dacă tot a venit aici, trebuie să intre *neapărat* la raionul de pulovere de cașmir, să-și mai cumpere unul. Cred că are o sută, de toate culorile curcubeului, ca în *Black Dahlia* lui James Ellroy. E *absolut* convinsă că cine știe și cunoaște înțelege că o duce bine, când o vede îmbrăcată cu un pulover de cașmir. Eu nu sunt așa de sigură. O și aud că se pregătește să-mi spună cum e cașmirul modalitatea cea mai senzuală de dezmierdare a pielii. Vreun citat preluat de undeva.

Îmi piere cheful să mai umblu prin magazinașe.

— Ziceai că-ți iei pizza pentru acasă, îi amintesc.

— Bine că-mi zici! Cât mi-o pregătesc, să stăm să mâncăm și noi o salată și să mai trăncănim.

O ofertă de nerefuzat.

Nu i se mai oprește gura. Îmi povestește câte-n lună și-n stele, nu rețin nici cât unghia.

— Au început să mă enerveze bătrânii, îmi zice într-un final. Stau toată ziua pe capul meu, fă aia, fă ailaltă, parcă nu erau atât de cicălitori pe vremuri.

— Cine, tata? întreb total surprinsă. Nu-mi vine să cred să fi ajuns el s-o cicălească.

— Și el. Îl pune mama, pornește de la el, habar n-am, dar nici chiar așa, să mă țină din scurt! Sunt femeie în toată firea, ce naiba!

Sunt perfect de acord.

„Ce noutăți?” mă așteptam să înceapă să mă-ntrebe. Eu urmez la tocat. Trebuie să scot repede ceva, s-o fac să tacă.

— Caut un avocat, îmi vine o idee. Unul bun, în stare să câștige un proces.

Mă privește siderată, brusc îmi dau seama de gafă, în clipa în care strigă la mine:

— Păi, eu, ce sunt? Nu te-ai gândit la mine?

Nu mă gândisem. Ea e doar soră-mea, niciodată n-am reușit să mă gândesc la ea ca la un avocat. Mai ales ca la unul formidabil, cum aveam nevoie.

— Scuză-mă, îngaim, vinovată. Chiar nu m-am gândit.

— Foarte rău! Foarte rău! repetă de câteva ori, obligându-mă să-i spun despre ce e vorba.

— Niște copii dintr-o casă de copii vor fi aruncați în stradă pentru că cineva, nu știu cine, a revendicat casa în

care locuiesc și care e-n proprietatea statului de-o sută de ani.

Nu știu la ce se aștepta, poate la vreun magnat al petrolului, gata s-o înece în aur. S-a bosumflat, aproape dezinteresată de subiect. Am simțit nevoia să plusez:

— Vreau să fac scandal până la cer, să-i dau la televizor, să anunț toată presa de caz.

— Adică întreg cazul va apărea pe toate ecranele și-n presa scrisă? mă întreabă.

Îi sclipeau din nou ochii. Se și vedea dând interviuri, apărând în emisiuni ca apărătoarea unor cauze drepte, sporindu-și cota, căutată de tot mai multă lume, umplându-se de bani.

— Cam așa.

— Mă bag. Eu sunt femeia care le trebuie. Zi-mi despre ce e vorba. De mâine îi apăr eu.

— Mâine e sâmbătă, Ilona, îngaim.

— De mâine, de luni, ce importanță are! Eu sunt apărătorul! Spune-mi în amănunt povestea.

I-am spus. A scos un carnețel cu scoarțe arămii și creion prins în cotor, pe care-l poartă mereu la ea, și-a notat câteva amănunte, adresa, mai știu eu ce. Trăgeam cu coada ochiului, dar are un scris imposibil, nu înțelegeam nimic, se vede că-i avocat.

Mestecam cu furculița în salata aia asortată care n-avea niciun gust, dar costa o avere, și mă gândeam să nu uit de balerini, când ajung acasă.

N-am uitat.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să mă uit în Patricia Davidson, biblia mea de cumpărături online, un cărțoi cu sute de site-uri care te trimit la magazine de lenjerie, piele, blănuri, genți, pantofi, cizme, espadrile, ochelari de soare, ceasuri, bijuterii, curele, brățări, bluze, fuste, rochii, cravate, lentile de contact, geluri de duș, farduri, cadouri cât cuprinde. Web-ul, cel mai minunat loc de cumpărături! Găsești de toate, inclusiv sfaturi unde să te uiți să afli trendurile, cum să decizi ce să cumperi sau nu, la orice oră din zi și din noapte. Costă mai puțin, alegerea e mai largă și mai stai și comod în vârful patului, cu laptopul pe genunchi. Deschid unele site-uri dornică să aflu ce e nou, pe altele din curiozitate, pe altele, să văd care le este rețeaua, dacă trimit mărfurile și la noi în țară. Peste cele

de *luxury heels* trec în mare grabă, nu le deschid, le uit, de ce să-mi fac rău?

Balerinii mei! Îmi deschid laptopul și accesez zeci de site-uri, mă uit cu atenție, mii de modele de pantofi care-mi fură ochiul: vârfuri ca trecute prin ascuțitoare, tocuri subțiri ca bețișoarele parfumate, balerini cu bot pătrat, sandale cu tocuri imposibile, *décoleltés* cu tocuri de patru-cinci centimetri, sau din piele de crocodil, din piele de scrumbie, pantofi retro, deschiși în față, pantofi de catifea sau mătase, de purtat seara, papuci ușor înălțați, pantofi cu baretă pe gleznă sau cu spatele în formă de *T*, care fac piciorul să pară mai scurt, pantofi cu imitații de rubine, tocuri fusiforme sau în spirală, îi ador pe toți! Balerini cum îmi doresc există în câteva locuri, dar nu mărimea pe care o caut eu. Vreau balerini de satin crem. N-am noroc!

Nici nu-mi dau seama când a trecut de miezul nopții, mi se-nchid ochii. Mă culc, e și mâine o zi pentru balerini!

Dar nici nu se luminează bine de ziuă și mă trezește brusc un gând: dacă site-urile în care am intrat au filiale și în America? Acolo nu m-am uitat după balerini. Îmi iau laptopul în brațe și încep să caut cu înfrigurare. După o oră, găsesc ce vreau, exact forma pe care o vreau, exact culoarea și numărul! Îmi tremură mâinile de emoție. E șapte dimineața. În Estul Americii e de-abia miezul nopții. Calm, calm, calm!

Îmi fac o cafea și o beau gândindu-mă cum să acționez.

Îmi fac un plan să nu-mi pierd balerinii.

O să-mi pun balerinii pe care mi-i doresc în coșul de cumpărături al site-ului, dar nu acum, ci mai încolo, când se face dimineață și în America. Am un coleg cu o bursă la Atlanta. Acum doarme. Dar când se va face dimineață la el, o să-l sun să-i spun că mi-am cumpărat balerinii de la magazinul cutare, care o să-l anunțe să plătească o taxă modică de expediere. Banii pentru balerini îi trimit eu online, nici o problemă, sunt o minune cumpărăturile astea cu carduri. Dar, ca să-mi comand balerinii, trebuie să mai aștept. Nu-i poți ține în coș decât o oră, după care trebuie să confirmi, altfel pierzi comanda.

Ard de nerăbdare. Îmi fac de lucru, trebuie să treacă orele. Nu-mi trece altceva prin cap decât să fac clătite. Se

umple casa de un miros divin. Pisi se încolăcește între picioarele mele. O fi vrând și ea clătite.

În ușa bucătăriei apare Yvona, încă somnoroasă.

— Ce-i cu tine, te măriți? mă întreabă.

Hodoronc-tronc!

— Îmi cumpăr balerini.

— Poftim?

Nu înțelege nimic. Nici eu n-aș înțelege, în locul ei.

O dau la o parte din ușă și alerg la computer, mă uit din nou pe site-ul magazinului, balerinii mei sunt încă acolo, n-au dispărut. Fac drumurile astea între bucătărie și dormitor de vreo zece ori într-o oră. Pisi aleargă după mine, se așteaptă de fiecare dată la o surpriză pentru ea.

— Vrei să-mi spui și mie ce ce-ntâmplă? insistă Yvona. Mă înnebunești tot alergând de colo-colo, cu pisica după tine!

— Nu ți-am spus? Îmi cumpăr balerini. Din America. Și-aștept să se facă dimineața, să dau adresa lui Cosmin.

— Ești sigură?

În viața mea n-am fost mai sigură!

Noroc că e sâmbătă și săptămâna asta nu mă duc la redacție.

Când mai e o oră până să se lumineze în America, îmi arunc balerinii în coș. Ai mei sunt! Îl sun pe Cosmin.

— Nu dormi! E o chestiune de viață și de moarte! Îi spun ce are de făcut. E băiat deștept, înțelege repede. Și e obișnuit cu sistemul ăsta de cumpărare.

Răsuflu ușurată.

S-a făcut miezul zilei.

E un weekend minunat! N-am nevoie de niciun Alex!

8.

Am dus-o pe Ilona la administratorul casei de copii, un bărbat între două vârste, cu fața brăzdată de-o mie de riduri, de parcă ar fi stat întreaga viață sub bătaia vântului. Era atât de încântat că se oferă cineva să-i ajute, încât abia își găsea cuvintele. Înduioșător de-a dreptul! I-am lăsat să despice firul în patru sau în câte voiau și-am plecat, începea altă săptămână grea.

După câteva zile l-am luat pe Matei, operatorul meu preferat, și-am plecat să filmăm povestea casei de copii. Eram foarte hotărâtă să facem un reportaj cum nu mai făcusem și, dacă-mi ieșeau lucrurile, să începem chiar o serie de demascări ale revendicărilor frauduloase. Documentarea își făcuse treaba, eram tobă de cazuri care de care mai scandaloase.

Administratorul m-a primit cu răceală, era vizibil că se străduiește să fie politicos, îi dispăruse cu totul zâmbetul.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Abia când mă pregăteam să-i pun primele întrebări pentru un scurt interviu și Matei își instala camera pe trepied, mi-a spus cât de dezamăgit era: doamna pe care o adusesem data trecută se arătase indignată când auzise că va trebui să pledeze gratis pentru casa de copii, care n-are fonduri pentru proces, și plecase trântind ușa.

Știam cine e dumneaei? Știam cine e dumneaei? mă tot întreba. Un avocat care i-a apărat pe ăla și ăla, și mi-a înșirat niște nume de care n-am auzit, or fi mari, habar n-am. Cum pot să-mi închipui c-o să se ducă ea la tribunal să pledeze pe gratis? Să-i râdă colegii în nas? Să-i dea cu tifla? Să-i iasă vorbe că e apărătoarea milogilor și să-și piardă clientela?

Omului îi dăduseră lacrimile povestind.

Nu-mi venea să cred și câteva clipe am rămas fără grai. Sora mea! Îmi era rușine, noroc că nu-i spusesem că e sora mea!

Am încercat să-l liniștesc pe bietul om, care își pierduse vizibil speranțele. N-avea niciun act de

proprietate și lupta cu o armată de avocați care îl amenințau c-o să-i jumulească toți fulgii în proces și-l somau să predea de bună voie clădirea celui ce se dădea drept moștenitor al îndepărtatului filantrop. Prin falsuri, fără îndoială. Cine știe ce mită grasă lăsase la oamenii judecătoriei ca să-i accepte pretențiile și să-nchidă ochii, indiferenți că aruncă pe drumuri douăzeci și cinci de orfani!

— Nu, l-am întrerupt, asta nu trebuie să spuneți și n-o să dau pe post, s-ar întoarce împotriva voastră. Povestiți-mi doar situația, ce știți despre casa asta, povestea ei, povestea ultimilor ani, eu o să prezint telespectatorilor cazul, nu acuz pe nimeni, e treaba justiției să decidă cine are dreptate și unde-i adevărul.

— Și cine-o să vă asculte?

— O să vedem.

Nu mi-a venit să cred ce bine mi-a ieșit! Omul înțelesese ce vreau, mi-a spus povestea casei de-o sută de ani, am filmat dormitoare, bucătărie, copii făcându-și temele sau jucându-se în curtea din spate. Am spus ce știam în plus; casa stă în calea unui întreprinzător dornic să ridice alături un mall, l-am filmat și pe unul dintre bătrânii vecini care își dăduse acordul să vândă și-și strângea lucrurile. Am încheiat cu o urmă de patetism: pe copiii aceștia cine-i ajută?

— Nu-i cam mult? m-a întrebat șefa.

— Lasă-l așa, am rugat-o.

N-a fost niciun semn vreo două zile, de parcă nimeni nu urmărise reportajul, mă gândeam c-am dat-o în bară. Îmi venea să plâng de ciudă. Când mă așteptam mai puțin, m-a căutat Dana.

— De ce nu vorbești limpede, măi, fato? m-a luat din scurt. Pentru casa aceea de copii din reportajul de-acum câteva zile mă întrebai cum e legea cu revendicările?

— Exact.

— Și și-au găsit avocat?

Întrevedeam o speranță. Mi-am zis că n-are rost să-i spun de isprava cu Ilona.

— Până acuma nu…

— Spune-le că preiau eu cazul. Sau mai bine dă-mi adresa exactă și telefonul.

— Vorbești serios? Eram uluită de un asemenea noroc.

— Îmi dai adresa aia sau nu? Mă ții din treabă cu prostii.

Intrasem în zodia bună. Așa că putea să sune cât voia telefonul!

— Domnișoara Ileana? Parcă recunoșteam vocea. Sunt administratorul casei de copii.

— Bună ziua. S-a întâmplat ceva?

— S-au întâmplat multe. Întâi să vă mulțumesc, n-am crezut că poate ieși un reportaj atât de bun.

— Nu e meritul meu, l-am întrerupt. E cazul…

— Lăsați, că mai știm și noi. Pentru altceva v-am telefonat. Astăzi a venit la mine un domn profesor universitar, nici n-am înțeles bine dacă mai predă sau este la pensie. Era un domn cu părul alb, ochii albaștri ascunși în spatele unor ochelari cu ramă groasă de baga, cum se purtau pe vremuri, cu lavalieră. N-am mai văzut pe cineva până acum purtându-i la lavalieră, dumneavoastră ați văzut? Spunea că a văzut reportajul, a venit să mă asigure de sprijinul lui și s-a recomandat.

A urmat o poveste incredibilă, ușor încâlcită. Dacă am înțeles bine, filantropul care lăsase casa statului ca adăpost pentru orfani de război avusese totuși un frate, care murise în războiul de întregire. Fratele ăsta se căsătorise chiar înainte să plece pe front, fără știrea nimănui, cu o fată care trăia prin Dorohoi, care a și născut un băiat pe care și l-a crescut singură și l-a făcut învățător. Învățătorul a avut și el un fiu, profesorul universitar de acum, care trăiește de ani buni în București și care a avut demult ideea să răscolească în arhive după arborele familiei. Așa a aflat de filantrop, chiar și de testamentul lui și de casa pentru orfani. N-a revendicat-o și n-are de gând s-o facă pentru că totul trebuie să rămână cum a fost voința strămoșului.

De bună seamă, eram într-un basm! Nu știam ce să spun.

— Domnișoară Ileana, mai sunteți pe fir? Profesorul are acte, din care reiese că bunicul lui era fratele de care vă spuneam, vă dați seama? Și oricine mai vrea să pună mâna pe casă e un impostor, vă dați seama?

Cred că-mi dădeam. Situația se lumina. I-am spus că o să-l caute un alt avocat și i-am urat succes.

— Tot ca data trecută? m-a întrebat, timid.

— Stai liniștit, o să vezi.

N-avea cum să vadă că roșisem.

9.

Sunt mândră de mine. Am reușit să opresc o adopție plănuită de niște avocați împotriva legii. Poate am trezit câțiva părinți care își lasă copiii de izbeliște, sfâșiați de dor, și pleacă în străinătate să facă bani. Acum sper ca avocatul trimis de mine să împiedice aruncarea în stradă a celor douăzeci și cinci de orfani sau abandonați. Îmi vine să chiui. Dar n-am cu cine să împart bucuria.

Îl sun pe tata. Nu l-am mai auzit demult și mi s-a făcut un dor nebun de el. N-o arată, dar știu că e fericit că-mi fac timp pentru el. Orice îl întreb, îmi răspunde că o duce bine, că nu are nevoie de nimic, că e încă sănătos, eu să-mi văd de treabă și să am noroc. Vreau să-l văd.

— O să mă vezi, fata moșului. Întâi fă-ți treaba ta acolo, să fii mulțumită.

— Sunt mulțumită, tată.

Și închid, să nu-mi dea lacrimile.

Mai adineauri, șefa mi-a dat de înțeles că ar vrea să stăm de vorbă. Noroc că a venit vremea ședinței de sumar, am timp să-mi pun pe hârtie câteva idei cu care să mă duc la discuții. Știu ce-o să urmeze, ce-am făcut până acum a fost bine, dar nu mai contează, e istorie, are nevoie de marfă pentru jurnalele și emisiunile următoare. Unde-mi sunt anchetele promise? Unde e planul de filmări pentru serialul cu revendicări frauduloase? Câte cazuri am strâns până acum, pe câte le-am documentat, câte mă pregătesc să filmez zilele astea? Când am auzit eu că un reporter bun se culcă pe-o ureche și se hrănește din două-trei succese amărâte? Poate n-o să spună chiar amărâte, dar ceva pe-aproape.

Mai bine îi trimit planul pe e-mail și plec la filmare.

Dacă mă lasă telefonul ăsta!

— Ți-am mai spus că ești grozavă! zice Rodica, fără nicio altă introducere. Am aflat noutățile cu casa de copii. Le-au fixat procesul luna viitoare.

— Știam. Nu de asta m-ai sunat, nu-i așa?

— Pe toate le miroși, spune ușor fâstâcită.

— Dă-i drumul! insist.

— Patroana e mulțumită.

— Mă bucur.

— Atât de mulțumită că nu ne mai trimite în țară, ne ține la sediul ei, la mica făbricuță de haine, unde are și un magazin de prezentare.

— Foarte bine, zic, convinsă că încă n-a ajuns la ce-o doare. Zi-mi care-i problema.

— M-am gândit că ar avea nevoie de un clip care să-i facă publicitate, cum am văzut la postul tău. Unul simplu. Habar n-am cum să-l fac, nici unde. Nici măcar nu știu dacă nu costă cât nu suntem noi în stare să plătim. Aș vrea să fie o surpriză. Nu știe că am venit la tine.

Of, copiii ăștia!

— Și vrei să ți-l fac eu?

— Nu, vreau doar să ne sfătuiești cum să facem.

Parcă-i simplu! O să vorbesc cu Matei, e om de treabă, a mai făcut d-astea. Pentru că-i știe, am să-l rog să nu le ceară niciun ban. Dă din cap, dar semnul lui poate fi orice, vreau să fiu sigură, îl trag de un nasture.

— Zi-mi! Mă ajuți?

— No, bine.

Mă înalț pe vârfuri și-l sărut pe obraz. Tocmai atunci trece pe lângă noi Yvona.

— Hei, voi doi! Nu suntem în dormitor.

Îi scot limba, îi întorc spatele și-mi văd de treabă. Dacă ea n-are de lucru și cască ochii la ce face lumea din jur, să fie sănătoasă, eu chiar am o mulțime de făcut!

Dacă sunt lăsată de telefonul ăsta.

— Bună, frumoaso, m-am întors.

Asta-mi trebuia. De fapt, abia așteptam să se întoarcă, îmi făceam de lucru în fiecare clipă să nu mă gândesc pe unde e, ce învârte, cu cine s-o fi văzând, când mă mai sună, când revine. Și clipele treceau ca împiedicate.

10.

Nici nu-mi vine să cred că stă în fața mea, că-l pot atinge, că-i văd ochii, buzele, o, Doamne! Sunt topită. Și cu cât îl privesc mai mult, cu atât simt că mă topesc mai mult, o să mă preling pe scaun, pe gresie, o să mă evapor, o să dispar înainte să mă calce în picioare alți clienți ai cafenelei. L-aș strânge în brațe, m-aș rostogoli cu el în pat și l-aș sufoca cu săruturi.

Când ne-am întâlnit, ne-am îmbrățișat mult, ne-am sărutat și mi-a spus unde mergem.

— Nu vreau să merg la tine, a zis. Sigur am ajunge în pat și nu vreau să crezi că doar asta îmi doresc.

— Nici nu mi-a trecut prin cap, spun cât pot de repede.

Aiurea!

Nici el nu crede, zâmbește parșiv, dar nu comentează. Asta i-ar mai trebui! Bea bere, eu – apă plată. Detest sucurile, dacă nu mi le fac eu însămi, n-am chef de băuturi tari, de cafea nici vorbă, s-a înserat demult. Cel mai bine mi-ar face acum o vișinată. Și aveam acasă!

Mă uit la el și nu știu ce să-l întreb. Adică știu, dar nu cred că e bine să îi spun chiar ce-mi stă pe limbă, n-am avut curaj nici data trecută. Ar trebui să-l pun să-mi spună de ce-a plecat, de ce n-a dat niciun semn atâta vreme, că puteam să cred c-a murit pe undeva și să m-apuc să-i fac o colivă, dacă s-a gândit vreodată cu adevărat la mine, cum spunea c-o să facă, dacă știe ce-a fost în sufletul meu, dacă nu s-a temut că-l uit, dacă nu se teme că aparțin acum altuia, în fond eram liberă s-o fac de-o mie de ori, dacă a meritat să dispară atâta vreme. Mi-e limba încleștată. Ca în ziua în care s-a întors, nici atunci nu l-am întrebat nimic, doar ne-am uitat unul la celălalt o oră și ceva, ascultând muzica din jur.

Ne privim doar și acum, de parcă am vrea să ne înțelegem și gândurile.

— Mi-a fost dor de tine, frumoaso, spune într-un târziu.

— Aiurea! Vorba îmi scapă pur și simplu, n-am cum s-o mai prind.

Râde sănătos.

— Nu te-ai schimbat. Ai aceleași replici acide.

— Te-ai obișnuit cu pisicuțe?

— Nu m-am obișnuit cu nimic. Voiam doar să-ți spun că-mi place că ești neschimbată.

— Tu ești?

— Eu sunt ce?

— Tu ești neschimbat?

Tace și soarbe mult din bere.

— Nu știu. După toate prin câte-am trecut, ar trebui să fiu. Cred că sunt. Nu știu cu exactitate.

Fac eforturi să nu mi se vadă tristețea care mă cuprinde. Aș vrea ca bărbatul din fața mea să fie Alex al meu, cel pe care îl iubeam și-l iubesc încă, nu un străin care îi poartă masca. N-are rost să-i spun prin ce-am trecut, nici cum l-am așteptat, nici cum simțeam că mă sfâșii fără el, asta o să fie dacă face cumva gesturile de-atunci. Până acum nu le-a făcut.

Trebuie să răspund la telefon. Yvona mă anunță că se pregătește să prântească o omletă, vreau și eu două ouă?

— Yvona, sunt cu Alex. Vin mai târziu. Mănâncă fără mine.

Nu știu ce-a înțeles, că vin singură? că vin însoțită?

Îmi întorc privirea spre Alex al meu.

— A meritat? întreb pe neașteptate. Pentru tine, profesional, a meritat?

În sfârșit începe să-mi povestească pe unde a umblat, ce-a fotografiat, cum căuta peste tot imaginea unică, nevăzută de nimeni, ascunsă privirilor tuturor, așteptându-l pe el s-o descopere ca să-l facă celebru, sate și orașe, peisaje mai puține, chipuri, mii, zeci de mii de chipuri, femei și bărbați, urâți, frumoși, schilozi, paralitici, sportivi, obosiți, veseli, mâhniți, nedumeriți, îngâmfați, năuci, fricoși, oameni trudind, odihnindu-se, plimbându-se, dansând, petrecând, bocind.

Mă pregăteam să-i spun că a învățat o droaie de cuvinte, dar mi-a sunat din nou telefonul.

Eram anunțată că la prima oră aveam o ședință de redacție, să nu uit. Uitasem deja.

— Continuă, am spus. Scuză-mă.

— Am văzut atâtea chipuri și situații cât pentru nu știu câte vieți. Am lucrat într-o redacție, pe urmă în alta, pe urmă la o agenție de fotografi, am publicat enorm de multe fotografii, am luat și ceva bani. Dar nu știu să răspund întrebării tale dacă a meritat.

Uf, iar îmi sună telefonul! Un bărbat cu voce plăcută îmi spune să nu uit de un site anume. Îmi amintesc cu greu de bărbatul chipeș de la petrecerea colegilor de facultate.

— N-o să uit, îi răspunde răstit și închid.

— Tu nu poți închide niciodată telefonul ăla? întreabă Alex al meu.

În sfârșit ceva l-a deranjat, a reacționat, s-a înfuriat, e om!

— Știi bine că sunt obligată să-l țin deschis, d-asta mi-l și plătește redacția, să mă poată găsi în orice moment, dacă e nevoie de mine.

— Și crezi că e nevoie de tine la ora asta?

— Nu se știe. De ce n-ar putea fi? Crezi că sunt o cantitate neglijabilă?

— Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. Ce meserie ți-ai ales și tu!

— E altfel să umbli în lumea largă după imaginea care să te facă celebru?

Punctasem exact unde trebuia, a tăcut, a sorbit din paharul cu bere, și-a cerut din nou iertare.

Nu mă putusem abține și stricasem seara. Of, Doamne! În loc să-i spun cât de mult mi-a lipsit, cât de mult îl iubesc! M-am posomorât.

— Nu trebuie să fii tristă, ai dreptate, a mai spus, cu înțelepciune.

I-am luat mâna. M-am uitat țintă în ochii lui.

— Ce-ai de gând? l-am întrebat.

— Să te iubesc, a răspuns, la fel de neașteptat.

Mă topeam din nou.

— Să nu mai plec vreodată.

11.

Cred că n-am nimerit-o.

Când am ajuns acasă, Yvona mă aștepta în bucătărie cu masa pusă, a scos repede din cuptorul cu microunde farfuria cu omleta pregătită pentru mine, m-a obligat să mă așez. Mi-a împins în față și un pahar pe jumătate plin cu vin roșu.

— Mănâncă! Sunt sigură că n-ai mâncat nimic toată ziua.

Mâncasem un corn dimineața.

— Nu mi-e foame, am spus. Și nu vezi cât e ora?

— O prostie. Te temi să nu te-ngrași? Fii liniștită, n-ai nicio șansă.

Am ridicat paharul și am luat o înghițitură.

— Chiar ești sigură ce faci? m-a întrebat și nu era niciun dubiu că se referă la întâlnirea cu Alex al meu.

— De ce n-aș fi?

— Îl iubești cu-adevărat?

— Știi bine asta, nu-nțeleg de ce mă întrebi.

— A fost o prostie să te vezi cu el.

— N-a fost deloc o prostie, am protestat cât puteam de energic.

Nu înțelegeam ce-o privește, de când o interesează într-atât soarta mea.

— Ba a fost o prostie. Își bate joc de tine, ca și data trecută, dumnealui își face de cap, dar se-ntoarce la cuibul cald când se satură să vânture lumea.

— Știu că nu-ți place de el, dar nu e atât de rău pe cât crezi.

— Habar n-ai!

— Îți spun eu!

— Ce-mi spui?

— Că o să facă la fel curând și-o să începi să bocești din nou.

— Nu cred.

— Îți spun eu! Pe ce lume trăiești?

— Chiar n-am chef de ceartă…

— Bine, iartă-mă. Dacă ție ți se pare că e bine, atunci continuă.

Și-a aprins o țigară și a început să tragă adânc în piept. Știe că nu suport fumul de țigară și că am pus o regulă, din clipa în care s-a mutat cu mine: niciuna dintre noi nu fumează acasă. Altă regulă era să nu aducem hăndrălăi, fără s-o fi anunțat pe cealaltă dinainte.

M-am uitat lung la ea, a înțeles, a stins țigara cu furie, într-o farfurie.

— Ce vrei? a izbucnit. Nu mai suport! Au trecut zece zile și n-a dat niciun semn. Niciun semn! Și mai zicea că vrea să mă-ntorc acasă. Un nemernic, un nemernic, un nemernic!

Nu știam ce să-i spun, dacă avea dreptate, avea dreptate.

— Nu vreau să pățești ca mine. Înțelegi?

M-a înduioșat până la lacrimi. M-am ridicat brusc de la masă, a rămas cu gura căscată, o fi crezut că mi-a sărit țandăra, dar m-am dus în cămară, unde pusesem bine o sticlă primită mai demult. Am deschis-o și-am umplut două pahare.

— Ce-i ăsta?

— Chianti. Bea!

Am început să-i povestesc ce făcusem toată ziua, i-am vorbit de casa de copii, despre prietena mea avocată, despre reportajele pe care le pregăteam, dar mă-nvârteam în jurul cozii, așa că până la urmă am ajuns la întâlnirea cu Alex al meu. I-am spus ce mi-aminteam, pe unde fusese, ce îndurase, ce lume întâlnise, câte expoziții deschisese și-n ce orașe, i l-am descris așa cum e acuma, cu ridurile noi și cearcănele, cu firele albe apărute în păr, cu sclipirea din ochii obosiți. Sunt sigură că a fost înfrânt de multe ori, am spus, sunt sigură că a învățat ceva din zborul în lume.

Beam și povesteam.

— Prin așa ceva a trecut și Puiu, am auzit-o spunând. Degeaba.

Am privit-o mirată.

— Nu ca Alex al tău, a continuat, n-a fost plecat din țară. Dar a umblat și-ar fi trebuit să i se deschidă ochii și nu sunt sigură că s-a-ntâmplat asta.

— Nimeni nu vorbește despre asta, știi doar. Sunt prea mândri.

— Și când ajungi să înțelegi ori e prea târziu, ori nu mai are niciun rost.

— Vezi că știi? Vezi că știi?

— Dar trece vremea, Ileana, trece vremea până mă lămuresc și mă trezesc într-o zi bătrână și grasă și cu mâinile goale!

— Tot nu schimbi nimic.

— Tot nu schimb nimic. Și nu se poate fără afurisiții ăștia de bărbați!

— Nu se poate.

În sfârșit căzuserăm de acord. Ne-am mai umplut câte un pahar, apoi încă unul, a apucat-o logoreea, mi-a povestit întreaga ei viață cu Puiu, de când erau liceeni, toate certurile care izbucniseră înainte să se mărite, mi se închideau ochii, goliserăm sticla, dar ea continua să vorbească, trecuse mult de miezul nopții când am stins lumina.

M-am culcat cu gândul la Alex al meu. Îmi era inima plină ca de-o bucurie, îmi venea să râd și să mă-nvârt tot timpul. N-aveam niciun motiv. Dacă mă gândesc bine, chiar n-aveam niciun motiv. E ușor să promiți, câte promisiuni n-am auzit în viața mea, n-am fire de păr în cap! Dar poate sunt slabă de înger. Oricum, m-am culcat ca drogată. Am visat numai fluturi și pajiști pe care alergam ușoară ca un fulg. În depărtare fluiera și ticăia un tren, îl și vedeam, făceam semne mecanicului să nu mai tragă de maneta aia că tulbură liniștea fluturilor, iar el își punea arătătorul în dreptul tâmplei și-l învârtea în sus și-n jos, adică mi-am pierdut mințile că-i cer așa ceva.

M-am sculat mult după ce sunase ceasul.

N-am avut noroc nici după ce-am urcat în mașinuță, fără să-mi mai beau cafeaua de dimineață. Ambuteiaj pe strada mea, ambuteiaj pe bulevardul următor, semafoarele defecte în toate intersecțiile, nesimțiți care-ți tăiau calea să se bage ei în față, sau alții care claxonau în prostie când sărea-n ochi că n-aveai unde să înaintezi, doar să încaleci pe cel din fața ta, o stradă în reparație pe care se circula pe un singur fir, la semnele polițistului, toate locurile de parcare din jurul televiziunii ocupate de fel și fel de neaveniți care sigur n-aveau nici în clin, nici în mânecă cu televiziunea sau cu vecinătatea. Când am ajuns în redacție, ședința tocmai se termina.

— Să nu spui că nu te-am sunat să-ți reamintesc! îmi strigă secretara.

— Nu spun.

Parcă de asta-mi arde. Sunt un pachet de nervi. Sare-n ochi că am capsa pusă și o scânteie ar declanșa

scandalul, șeful meu direct nici nu deschide gura, altfel mi-ar freca ridichea, pe bună dreptate.

Aflu că s-a discutat despre plecările urgente, din următoarea săptămână, pentru anchetele unei emisiuni în pregătire. Poimâine în zori, trebuie să mă duc la Bistrița două zile, de acolo la Sibiu, alte două zile, o să fac joncțiunea cu Yvona, după ce trec munții, la Râmnicu Vâlcea, și mai stăm și acolo o zi. S-a dus naibii săptămâna asta! Noroc că vine cu mine și Matei, o să mai discutăm pe drum.

N-am chef de nimic, nici măcar să aflu știrile, ce-a mai făcut unul, altul, ce mai e nou în oraș, nici măcar să mă uit pe net, să mai cotrobăi o jumătate de oră prin vreun magazinaș virtual.

Vreau o schimbare, simt că mor dacă nu se întâmplă o schimbare cu mine! O sun pe Valeria, cosmeticiana. Am noroc, are liber de la ora cinci încolo. Măcar să mă duc să mă fac frumoasă. Am plecat cu două ore mai devreme, să fiu sigură că răzbat la timp prin nebunia din oraș.

Cabinetul era în semiobscuritate, ca de obicei, și aceeași muzică liniștitoare mă învăluia din toate părțile. Mi-am dat jos bluza, am îmbrăcat halatul alb și m-am întins pe canapea cu fața în sus. Mi-a întins o cremă fluidă pe față, mi-a masat ușor fruntea, pomeții, tâmplele, începeam să mă relaxez. Ca într-o ceață, toate se îndepărtau de mine, alunecam ușor în muzica ambientală, țineam ochii închiși, îmi simțeam trupul plutind. Doamne, de n-ar suna telefonul! Valeria a adus suflătoarea de aer cald deasupra mea, aburul mă învăluie, îl respir, e cald, aproape mă sufoc, îmi intră în piele, acum chiar că plutesc. Apoi coboară o lumină puternică și o lupă, dacă deschid ochii parcă sunt într-o sferă, ochii bulbucați de batracian care trebuie să fie ai mei mă sperie, îmi cobor îndată pleoapele. Valeria mă pigulește, atentă la fiecare por, ciupește, apasă, șterge, mă mângâie, îmi picură pe obraz o fiolă cu zemuri, mă masează din nou, îmi întinde o mască pe față, știu că arde de nerăbdare să-mi vorbească, bârfa e-n casa ei, dar i-am spus demult că vreau să rămân cu gândurile mele și să ascult muzica, sunt cea mai mizerabilă clientă. Sună telefonul, nu se putea! Pe pipăite, dau de aparatul așezat precaut lângă șold, răspund.

— Bună, frumoaso! Ai acum o oră liberă?

Ce capcană vrea să-mi întindă?

— Mai târziu, scap abia peste o oră, poate și mai mult.

— Atunci ne vedem la sfârșitul săptămânii. Peste două ore plec din oraș, o urgență.

Cum să-i spun că m-am dus la cosmeticiană pentru el, cu gândul c-o să-l văd?

— Bine, drum bun, îi zic, sec.

Viața asta e de rahat! De rahat, de rahat, de rahat! Te chinui să faci lucrurile să meargă și e-n zadar. Abia așteptam să-l văd, deși nu stabilisem nimic. Pleacă într-o oră, iar eu plec poimâine și mă întorc naiba știe când. Și-n timpul ăsta… Nici măcar nu-i vorba de ce face în timpul ăsta, doar că ne întâlnim ca niște străini și pe urmă dispare, habar n-am unde și urmează să aștept altă întâlnire la naiba-n praznic. N-o să-l întreb nici moartă unde se duce și de ce! Vrea să spună, bine, nu, să umble cu Dumnezeu! N-am chef să ajung ca Yvona.

— Probleme? nu se poate stăpâni Valeria să mă-ntrebe.

— Nu, fleacuri, îi răspund.

— Doamna care a fost înainte tot așa a primit un telefon în timpul ședinței, o vecină o anunța că soțul i-a căzut pe scări și și-a rupt un picior și l-au dus la urgență. A stat în cumpănă vreo trei secunde, dacă să întrerupă ședința sau nu, și pe urmă a zis că tot n-are ce să-i mai facă acuma, se duce direct la spital după ce termină, să-l ia acasă. Mi-a zis să continui. Puternică femeie! Dar la urma urmei, chiar avea dreptate, ce putea să mai facă acuma, decât să-l ducă acasă?

N-o mai puteam opri să trăncăne, o oră fusese ca o oală sub presiune. O las să vorbească, n-o să mă apuc să-i spun necazurile mele. Când plătesc, mă întreabă dacă nu vreau să cumpăr ultimele produse demachiante și niște creme de zi delicioase, îi fac semn să mi le pună într-o pungă, pe care o arunc pe bancheta din spate a mașinuței. Ce rost are?!

Nu-mi trebuie mult până să-mi revin. El pleacă în seara asta, eu, peste două zile. Nu mă întorc înainte de-o săptămână. Dar nu s-a sfârșit viața, chiar dacă o fi având dreptate Yvona. Niciun bărbat nu merită nimic!

12.

Matei e genial! Filmasem toată ziua și mă odihneam într-una dintre seri în holul hotelului și-l văd cum vine cu un bloc notes cu foi albe, nu mai mare decât un caiet obișnuit, se așază lângă mine și începe să deseneze, foaie după foaie, cu un creion cu vârf negru și bont. Pe fiecare pagină răsare câte o femeie fără figură călcând pe un podium de prezentare. Rochii în cele mai diverse croieli, bluze, fuste, eșarfe, pălăriuțe, jeanși defilează în fața ochilor mei. Nu înțelegeam.

— Asta ar trebui să fie, zice. Ceva extrem de simplu, fără spectacol, fără regie, doar un podium, poate nici de el nu e nevoie, și câteva fete frumoase care să vină spre camera fixă îmbrăcate de fiecare dată altfel. Știi ceva? Nici măcar n-am nevoie de fete frumoase, ci de unele obișnuite, de parcă ar veni de pe stradă, să șocheze. Cadre scurte. Totul cinci, zece secunde. Și când începi să te întrebi ce-i asta, ecranul e inundat de numele firmei. Întreabă-i dacă le place.

Pe cine să întreb? Femeia cu făbricuță n-are habar de nimic, dacă eu îi spun că e bine, e încântată, merge pe mâna mea. Iar mie mi se pare grozav. Smulg paginile din caiet și le vâr în geantă.

— Ești un scump, îi spun lui Matei.

— N-o să coste nimic, precizează el. Doar să-mi găsească fetele care să defileze.

— Nicio problemă!

Am mai scăpat de-o treabă. Uite că pe lume se mai și rezolvă lucruri!

La Râmnicu Vâlcea fac echipă cu Yvona și operatorul cu care plecase. Ne împărțim treaba, să meargă mai repede, dar tot nu sfârșim într-o zi, mai ales că era duminică. Trebuia să alergăm la primar, la poliție, să filmăm într-un sat din apropiere, nicăieri nu le-a păsat că-i anunțasem din vreme ziua și ora la care soseam, urgențe îi chemaseră chipurile colo sau dincolo, dar am stat pe capul lor până s-au lăsat filmați, unora trebuie să le faci binele cu forța.

Duminică seara am sunat acasă, n-o mai făcusem de câteva săptămâni.

— Bine că ți-ai mai amintit de noi! spune mama cu acreală. Întâi nu treci cu lunile și pe urmă uiți să mai dai telefon.

Era clar, nu făcea plăcinte, asta-i treabă de dimineață, nici nu se uita la telenovele, avea chef să muștruluiască pe cineva, în mod sigur soră-mea nu era acasă, iar tata o ignora, cum se învățase cu timpul. Am lăsat-o să se descarce, nicio șansă s-o întrerup. N-o prea interesa unde sunt, nici ce fac, ci doar dacă e ceva nou în viața mea, știa că nu e, de la soră-mea, dar poate ei o să-i mărturisesc, e imposibil la vârsta mea să nu am un iubit, să nu mă gândesc că ar trebui să mă așez la casa mea – da, mamă, îi spun aproape exasperată – sper că n-ai de gând să-nchizi telefonul, stai și-ascultă – sigur, mamă – fă bine și pune ceva carne pe tine, că d-asta nu te plac bărbații, nici eu nu m-aș uita la tine dac-aș fi bărbat, și fă bine și mărită-te, că trece vremea și rămâi fată bătrână, nu lua exemplul soră-tii, pe taică-tău nu ți-l pot da, doarme, la vârsta lui nu face altceva, de niciun ajutor nu-mi e, toată casa stă pe umerii mei, nu știu ce-o să faceți când n-oi mai fi eu, Doamne, cum o să mă mai regretați.

Era s-adorm cu telefonul la ureche.

A doua zi am stat pe coclauri, să ne terminăm treaba, parcă eram contracronometru. Când s-a înserat, eram cam frânte amândouă, dar am hotărât să ne-ntoarcem la București, n-avea rost să mai dormim o noapte prin străini. Chiar și șoferii, obosiți, au fost de acord. I-am trimis pe băieți într-o mașină și noi două ne-am ghemuit pe bancheta celeilalte. Cum am pornit la drum, am pus capul pe umărul Yvonei. Nu dormeam, nici nu aveam de gând, îmi odihneam doar gâtul.

— Te rog să mă ierți pentru ieșirea din noaptea aia, am auzit-o spunând.

Hodoronc-tronc.

— Vezi-ți de treabă.

Nu părea să mă fi auzit. Sau nu-i păsa, avea de spus ceva.

— Nu știu ce-a fost cu mine, n-am niciun drept să mă bag în viața ta. Am avut o soră mai mică, ați fi fost cam de-o vârstă. Locuiam amândouă în Piatra Neamț, cu familia. S-a întâmplat acum șase ani, s-a îndrăgostit de unul, abia trecuse de optsprezece, era moartă după el.

Băiatul era cu puțin mai mare, plănuiseră să se-nsoare. Pasionat până peste cap de navomodele, și le meșterea singur, scria la tot felul de asociații care organizau concursuri, se dădea peste cap să participe, cred că era bun la treaba asta. S-a-ntâmplat să se organizeze un concurs național undeva pe lângă Brașov și s-a dus acolo, era convins c-o să câștige și chiar a câștigat. Numai că toate astea le-am aflat târziu, după ce se petrecuseră. La început el doar dispăruse de-acasă, nimeni nu știa unde a plecat, nimănui nu i-a dat prin cap să vadă că lipsesc navomodele, sora mea a fost convinsă că s-a săturat de ea și c-a părăsit-o, a plâns o zi, două și a treia zi s-a aruncat de la etaj. Nu știu dacă era nebună, era sora mea. Când s-a-ntors, exact în ziua înmormântării, băiatul a spus că voia să ne facă tuturor o surpriză, să ne-aducă premiul, primul lui premiu național. Chiar îl adusese și l-a aruncat peste sicriu. De fiecare dată când pleacă un bărbat pe neașteptate de lângă o femeie, îmi amintesc de sora mea…

— Yvona…

Nu prea știam ce să-i spun.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Am rezistat, din moment ce-ți povestesc acum. Dar înțelegi de ce eram atât de înverșunată?

Am tăcut restul drumului și mi-am amintit de copilăria alături de soră-mea.

Ilona avea ochii negri, pomeți înalți, un nas care mi se părea cam prea mare, pielea foarte albă, părul prins într-o coadă de cal. Întotdeauna, după o despărțire de câteva ore sau chiar mai puțin, se repezea să mă pupe și să-mi așeze neapărat părul în alt fel decât îl purtam. Multă vreme mi s-a părut normal, doar era sora mai mare, mi se părea grozav că are grijă de mine. Îmi zicea tot timpul „schiloadă”, pentru că eram aproape numai piele și os, atârnau hainele pe mine ca pe umeraș. N-am protestat, n-o luam ca pe o insultă, mă uitam în oglindă și vedeam că are dreptate.

Dormeam în aceeași cameră, în paturi suprapuse, mă cocoțam pe scara de lemn până sus, dârdâind de teamă c-o să cad și ea râdea în hohote. M-am obișnuit după o vreme și când ajungeam sub plapumă, nu-mi mai păsa de nimic, aveam mereu o rezervă de cărți din care citeam până târziu. Mă tot întreba ce fac, îi spuneam că citesc, cum naiba poți să citești atâta? zicea, mai bine stăm de

vorbă. Voiam să citesc. Se enerva și stingea lumina, dar mi-am luat curând o lampă mică, semăna cu o lanternă, și continuam să citesc. Atunci a vrut să schimbăm neapărat paturile și îmi comanda de sus: stinge lumina! Și după ce o stingeam, îmi cerea s-o aprind, că nu poate dormi, e prea cald, să stăm de vorbă și pe urmă, dacă tot nu vreau să vorbesc cu ea pentru că sunt rea, mai bine să sting lumina din nou. Și după aia stăteam treze în întuneric, trăgând cu urechea una la cealaltă. Nu mai citeam pentru că îmi dispăruse lampa ca o lanternă, am scotocit degeaba în toată casa.

Casa avea o curte mare, cu câțiva meri în partea din spate. Mă obișnuisem să stau sub ei, pe un scăunel nu mai înalt de două palme pe care-l găsisem în magazia de lemne. N-a durat mult și Ilona mi l-a luat, îi trebuia să-și odihnească picioarele când își făcea temele, nu te superi, nu-i așa? Îmi tot zicea, nu vrei să mi se umfle picioarele ca babelor și să mă-mbolnăvesc! Am înjghebat ceva ca un pod din câteva pietre plate, dar nici ăsta n-a durat mult, am găsit pietrele risipite prin curte.

— Doar n-o să crezi că eu le-am aruncat, spunea Ilona.

Nu-mi păsa.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare? mă întreba.

N-aveam nicio idee.

— Eu o să fiu actriță, în mod sigur actriță. O să joc în filme grozave și poza mea o să fie în toate revistele. Dacă o să te porți frumos, o să te iau o dată la o filmare, să cunoști vreun tip bine.

— Poate vei fi, ziceam.

— Ce vrei să spui? Sigur o să fiu!

O priveam lung, să înțeleg cum de e atât de sigură și izbucnea:

— Nu crezi, pentru că ești invidioasă și rea! Parcă n-ai fi sora mea! Poate nici nu ești!

În anul în care i-au apărut sânii, a început să vorbească cu mine altfel. Proba rochii peste rochii, avea o groază, și mă punea să-i spun cum arată, dacă i se văd bine sânii, dacă e provocatoare, o fată trebuie să fie provocatoare, zicea, altfel băieții nu-ți acordă nicio atenție. Și pe urmă îmi spunea că băieții îi acordă prea multă atenție și toți vor să facă sex cu ea, dar să-mi țin gura, să nu afle mama. Eram uimită, citisem că băieții întâi se îndrăgosteau de tine, te plimbai cu ei mână-n

mână și ei erau căzuți în limbă împotriva voinței lor. Iar cu sexul era mai încolo.

— Ești o proastă, habar n-ai! zicea.

Începuse să se ducă la petreceri, se întorcea târziu, când părinții dormeau demult, îmi cerea să nu spun ora la care a venit, dac-or s-o certe, s-a zis cu prietenia noastră, o să-mi facă zile fripte cât om trăi! Mințeam cu nerușinare, chiar și atunci când un băiat care se îndrăgostise de ea a așteptat-o în fața casei până spre ziuă și ea fugise prin curtea cu meri la o petrecere unde a dansat până a făcut febră. Iar băiatul ăla care a așteptat-o în frig a făcut pneumonie, a zăcut trei luni într-un sanatoriu, părinții lui au aflat ce făcuse, s-au pus pe scandal, dar și eu și Ilona am jurat că nu știam nimic, că totul era o minciună, cum să avem noi habar ce se petrece pe stradă când stăm seară de seară să ne facem lecțiile?

Atunci a fost prima oară când tata s-a uitat urât la mine. Mi-am dat seama că e furios, dar se ținea să n-o arate. Se uita la mine cu ochii mijiți, de parcă ar fi vrut să fie sigur că sunt fiica lui și-o să-i răspund ca lumea.

— Sigur n-ai habar de ce spune băiatul ăsta? m-a întrebat.

— Sigur, sigur, sigur! am spus.

Ilona asculta cu urechea ciulită în spatele ușii camerei noastre și când am intrat mi-a făcut un semn de victorie. Dar eu simțeam că-mi vine să intru în pământ de rușine.

13.

Simțeam nevoia s-o văd. Cum m-am întors în București, am sunat-o. Ne-am întâlnit la cafeneaua unde ne vedem de obicei, de care-mi spune că s-a săturat.

— Mai schimbă și tu locul. S-au deschis atâtea localuri șic în orașul ăsta și ție-ți place o păduchelniță în care niciodată nu vine careva din lumea bună.

— Vine lume normală, asta-mi place.

— Ai văzut vreodată pe cineva care să apară în reviste sau la televizor?

— Eu apar la televizor, am zis indignată.

— Ei, tu! a zis, dar sărea în ochi că nu știa cum să pareze. Tu nu contezi, ca să zic așa.

— Ce vrei să spui?

— Nu te grăbi cu concluziile! Vreau să zic că tu ești de-a casei.

Am cerut două profiteroluri, sunt moartă după înghețată, Ilona a strâmbat din nas, dar n-aveau nimic mai de Doamne ajută, așa că a acceptat. Pe urmă a început să se joace cu linguriță în înghețată, s-o facă terci, mai mare păcatul.

— Știi, a spus pe neașteptate, n-am putut să merg în procesul ăla cu casa, e prea mult de muncă și chiar așa pe degeaba, nu sunt omul.

— Nu-ți face probleme, s-a rezolvat, am liniștit-o.

— Ai găsit pe altcineva?

— Da.

— Voiam doar să știi, nu că n-aș fi mișcată de caz, dar…

— Am zis, nu-ți face probleme.

Încercam să am un ton cât se poate de normal. Am schimbat subiectul.

— Ce face tata?

Întotdeauna o întrebam ce face, se obișnuise, doar la început i se părea straniu că întreb numai de el, i-am explicat că vorbesc cu mama la telefon de câte ori vreau, dar el e mai tăcut, parcă ar ascunde ceva, de pildă că e bolnav și nu vrea să ne mâhnim și-mi răspunde la telefon

o dată sau de două ori pe an, dacă nu mă duc să-l văd, nu-i aud vocea. Știi că ea vorbește și pentru el.

— Cred că e bine. Știi cum e, mai tăcut, scoți vorba de la el cu cleștele. Mă întreb cum s-a înțeles cu mama.

— Asta e, că nu s-a prea înțeles, spun eu, pe gânduri.

— Ce vrei să spui?

— Atâta. Uită.

S-a uitat lung la mine, dar n-a insistat.

— De ce voiai să mă vezi? mă întreabă la fel de neașteptat.

Rareori era atât de curioasă.

— Mi-am amintit ceva, am spus, aseară când mă întorceam de la Râmnicu Vâlcea. Habar n-am de ce, nu se lega cu nimic. Mi-am amintit de băiatul ăla care s-a îmbolnăvit de pneumonie pentru tine și-a zăcut în spital…

— Pentru mine? aproape că a strigat și câteva fețe s-au întors spre noi.

— Mai încet, am rugat-o. N-o fi fost pentru tine, dar s-a-mbolnăvit.

— Un prost.

— Mai știi ce mai face?

— Habar n-am. Ce-ți veni?

— Sunt curioasă. Dar atunci ce-a fost de fapt? Am mințit prima oară pentru tine.

— Nu ți-a cerut-o nimeni.

— Ei, aș! Mi-ai spus dar, n-are rost să ne certăm pentru asta. Și dacă nu mi-ai spus, n-aș mai fi avut zile cu tine, dacă n-o făceam. Ce-a fost cu băiatul ăla?

— Un prost, ți-am spus. Se îndrăgostise lulea, am ieșit de câteva ori cu el, ne-am ținut de mână, ne-am sărutat, dar era cu mintea aiurea. Îmi vorbea doar de planurile lui fantasmagorice, cum o să ajungă el constructor de mașini și o să proiecteze mașina viitorului, cu care o să mă ducă unde vreau în lume. Era convins c-o să mă ia de nevastă și-o să avem o droaie de copii. De asta-mi ardea mie? I-am spus să înceteze și când am început să mă întâlnesc cu un altul mai mare care știa să-mi mângâie sânii dureroși de-atâtea dorințe, nu ca el, i-am spus că ne despărțim. Nu m-a crezut. Și-atunci s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat. Știi că după ce s-a făcut bine s-au mutat în alt cartier.

— Și nu te-ai întrebat niciodată ce-a ajuns?

— De ce?

— Dar băiatul ăla era să moară din cauza ta!

— Eu l-am pus? N-aveam nicio vină. Nu însemna nimic pentru mine.

— Eu nu-mi iert nici acum că am mințit. Puteam spune orice altceva, că habar n-am, că nu știu ce faci tu, că am fost la școală, nu m-a dus mintea. Niciodată nu-l mințisem pe tata.

— Doamne, ce naivă, ești! N-ai de gând să te maturizezi? Cum crezi că e lumea în care trăim? Cum vrei să răzbați, dacă te lași ametită de toate fleacurile astea? Pentru asta ai vrut să mă vezi?

— Și pentru asta. Dar întâi am vrut să te văd, cum zici.

— Măcar să profit că ne-am întâlnit. Ai un contact la vreun ziar serios? Vreau să scriu ceva, am o idee…

— Îți dau mai multe nume, cu numerele de telefon.

— Și mă bagă în seamă?

— N-am de unde să știu. Dar măcar pe câțiva îi știu, le spui că telefonezi din partea mea, o să asculte altfel.

Mi-am deschis geanta, să-mi caut carnețelul cu numere de telefon, în mobil nu le păstrez decât pe cele de care am nevoie frecvent. Demult nu mai înghesuisem atâtea în geantă. Am răsturnat pe măsuță aproape tot conținutul ca să dau de carnețel.

Ilona a apucat filele rupte din caietul lui Matei.

— Ce-s astea?

— Niște schițe, am spus.

— Asta văd și eu, nu-s proastă. Dar pentru ce? Îmi plac foarte mult.

— Pentru o paradă de modă. De fapt, nu chiar o paradă de modă, ci o scurtă defilare pe podium, pentru un clip publicitar.

— Un clip publicitar? I-au sclipit ochii. Interesant.

A stat o vreme în cumpănă, dacă să mă-ntrebe sau nu.

— Și cine-l face?

— Un coleg de-al meu. Căutăm și câteva fete să îmbrace hainele alea….

— La mine nu te-ai gândit?

— Cum adică?

— Să le-mbrac și eu. Arată super în desenele astea.

— Nu sunt cele din desene.

— N-are importanță.

— Tu vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Dintotdeauna mi-am dorit să particip la o paradă de modă.

— Dar nici măcar nu e o paradă de modă, e o simplă defilare, fără spectatori, fără muzică, fără tam-tam…

— Dar se filmează!

— Da, pentru un clip publicitar de câteva secunde.

— Mă bag! Doar nu vrei să te-mpotrivești, cum ai făcut toată viață, din invidie și răutate, doar ca să nu am eu un succes mai mare decât tine!

Nu mai aveam replică.

I-am dat o adresă la care să ne-ntâlnim a doua zi, seara.

14.

Trebuie să recunosc că era strălucitoare. Nu știu ce-o fi fost în mintea ei, dar venise proaspăt coafată, fardată ca la carte, într-un *deux pièces* de culoarea alunei de pădure, cu pantofi asortați extrem de eleganți. Aș fi vrut să am eu hainele alea!

— Nu le spune că sunt avocat, mi-a șoptit.

— Dar ce să le spun?

— Că sunt o prietenă de-a ta, moartă după castinguri.

— După ce? aproape că am ridicat vocea. Nu-ți dai seama că nu ești la un film?

— N-are importanță. Zi-le ce vrei.

Noroc că nu m-a întrebat nimeni. Silvia, patroana făbricuței, era fericită că cineva îi sare în ajutor și de emoție nici nu știa pe ce lume se află, uitase să cheme câteva fete mai frumoase dintre lucrătoarele ei. Noroc că Rodica și Daria mă ascultaseră și rămăseseră după program, altfel n-avea cine să-i prezinte hainele. Matei, pe care nimeni nu-l scoate din calmul lui ardelenesc, își fixa camera pe trepied, indiferent la agitația din jur.

I-am prezentat-o pe Ilona patroanei, emoționată în continuare că o doamnă atât de elegantă, în mod sigur din lumea bună, s-a oferit să-i îmbrace hainele.

— Ce am eu nu se compară cu ce poartă dânsa, mi-a spus într-un moment în care Ilona discuta ceva aprins cu cele două fete.

— Nu-ți face probleme, i-am zis. N-a venit aici să cumpere, ci doar să dea o mână de ajutor.

— Nici nu știți ce bucurie mi-ați făcut!

— Hai să vedem cu ce o să ne facem și mai frumoase! a zis cât se poate de tare Ilona, dând de înțeles că introducerile fuseseră suficiente, ar cam fi cazul să trecem la treabă.

Am intrat cu toatele în încăperea alăturată, care era un fel de atelier. L-am lăsat pe Matei să-și pregătească mai departe camera și luminile. Pe mese erau întinse fel și fel de rochii, fuste, bluze și compleuri, într-o parte a încăperii erau trei cabine de probă. Rodica și Daria au

înșfăcat două rochii înflorate și-au zbughit-o să se schimbe. Ilona s-a apropiat de mese, s-a uitat atent la îmbrăcămintea etalată, a pipăit câteva materiale, a ridicat o rochie s-o privească cum cade și s-a întors brusc spre mine.

— Tu îți bați joc de mine?

— Ce spui?

Nu înțelegeam nimic.

— Tu îți bați joc de mine? a repetat. Pentru asta m-ai chemat?

— Nu-nțeleg.

— Mi-ai zis că o să fie o paradă a modei. De acord, m-ai pus în gardă, că n-o să fie public, lumini și muzică. Dar o să fie o paradă a modei!

Se făcuse roșie la față și pe măsură ce vorbea, tremura de nervi și mă biciuia din priviri.

— Nu te-am chemat eu, tu ai vrut să vii, am reușit să spun printre strigătele ei.

— Parcă mai are importanță! Mi-ai dat de înțeles că pot să vin.

— Și care-i problema?

— Cum să îmbrac așa ceva? și a aruncat cu dispreț rochia peste celelalte.

Silvia amuțise. Cele două fete ieșiseră în ușile cabinelor și nu înțelegeau ce s-a întâmplat. Nici eu nu înțelegeam.

— Cum o să-mbrac haine d-astea de Obor?

— Ilona! am strigat.

Era prea de tot. Era ea o doamnă bine îmbrăcată, dar măcar să aibă respect pentru munca celorlalți.

— Nu te pune nimeni să le cumperi, nu de asta ești aici, doar să le prezinți, am spus.

— Chiar mă iei de proastă? a strigat. Exact asta e. Că vrei să le prezint! Adică haidamacul ăla de dincolo se pregătește să mă filmeze îmbrăcată în țoalele astea de doi bani și tu sau alții o să dați filmul lui căcăcios la televizor și lumea o să mă vadă îmbrăcată în astea! Pe mine! Care port numai haine de firmă, care o să apar într-o revistă a avocaților drept cea mai elegantă membră a baroului! În loc să-mi fac reclamă mie, să fac reclamă unor orfani și handicapați? Vrei să-mi râdă toată lumea în nas? Vrei să-mi pierd clientela? O să spună toți că mi-am pierdut mințile.

Răscolea cu furie în maldărele de haine de pe mese.

— Nu te-a obligat nimeni să vii, am spus.

— Bineînțeles!

— Și nu te obligă nimeni să filmezi. Poți să pleci în clipa asta.

— Bineînțeles! Ce crezi că altceva o să fac? Nu pot să-nghit măgăria asta!

Și-a aruncat geanta pe umăr, a trecut repede în camera cealaltă, de unde l-am auzit pe Matei întrebând dacă e vreo problemă.

— Du-te dracu'! am auzit-o strigând.

Apoi ușa magazinului s-a trântit cu zgomot.

Câteva clipe n-am știut ce să fac, mă simțeam îngrozitor de prost. L-am văzut pe Matei în ușă, întrebând dacă suntem gata să-ncepem.

— La treabă! am spus. Fetelor, la defilare!

Silvia înmărmurise rezemată de colțul unei mese. Dar ea n-avea niciun rol, noi trebuia să ne facem treaba.

Adusesem un casetofon, i-am dat drumul și cele două au început să imite ce văzuseră la televizor, în timp ce Matei filma. Erau amândouă încordate, pășeau de parcă ar fi înghițit niște bulumaci, era foarte caraghios. Matei le-a cerut să repete o dată și-ncă o dată și-ncă o dată, până a început să semene cu ce trebuia, le spunea să fie relaxate, să nu se gândească la ce au de făcut, să-și închipuie că el e iubitul lor spre care se îndreaptă agale și vor să-l cucerească și i se uită drept în ochi, nu există nimic altceva pe lume, iar ele să fie sigure că-l vor cuceri, pentru că sunt cele mai frumoase femei.

— Hainele sunt frumoase prin voi, pentru că le purtați voi.

Deștept Matei ăsta!

Au schimbat câteva rânduri de haine. Spre sfârșit începuseră să râdă, chicoteau așa cum fac manechinele în culise, nu-mi venea să cred ce schimbate arătau.

— O să iasă ceva? l-am întrebat.

— O să iasă, mi-a zis. Sper că nu mă grăbești.

— Ai cât timp vrei.

Și-a strâns sculele, în timp ce eu și fetele o ajutam pe Silvia să așeze hainele aruncate pe mese în rafturi. Cât durase filmarea, nu scosese nicio vorbă. Cred că și eu aș fi făcut la fel.

15.

— **B**ună, frumoaso!

Să-i răspund? I-am răspuns deja. Să-nchid? Să-l ascult? Mă gândesc cam mult și nu mai are răbdare.

— Mi-e dor să te văd, spune.

— Hodoronc-tronc! Cin' te crede?!

Cuvintele îmi ies din gură fără voia mea.

— M-am întors în oraș de-o jumătate de oră, spune, ca și cum n-ar fi auzit ce-am zis. Vreau să te văd.

— Am de lucru, îi zic, acră.

— Acum și eu am de lucru. Dar o să terminăm amândoi la un moment dat, după-amiază, spre seară. Atunci vreau să te văd.

Mă chinui să găsesc un motiv să-l refuz și nu-mi vine nimic în cap. Mă enervez, mă blochez, respir agitat. Pur și simplu nu știu ce să fac.

— Atunci rămâne așa, zice. Te sun spre seară.

La naiba! De-o sută de ori la naiba! Chiar n-am puterea să refuz? Chiar poate să-mi facă program când i se năzare? O să-l sun să-i spun să-și scoată din cap c-o să mă vadă azi. Mai bine îl las să-și facă planuri și când o să telefoneze, o să-i spun că a intervenit o urgență și nu-l pot întâlni, nici atunci, nici mai târziu, în caz că vrea să ne vedem mai târziu. Ce urgență? O să-mi vină ceva în cap până diseară. Și în fond nici nu trebuie să-i dau lui socoteală, o urgență și gata, fără explicații.

N-am apucat să văd nici un sfert din casetele filmate săptămâna trecută, n-am nicio idee despre cum voi scrie, nu vreau să fușeresc nimic. Sunt în urmă și nu-mi stă mintea la ce am de făcut. Îmi pun căștile pe urechi și dau drumul la casetoscop, îmi notez câteva sincroane, le ascult de câteva ori, parcă atunci când filmam oamenii spuneau altceva, erau alte nuanțe, pe care nu le mai regăsesc acum, mă enervez, am greșit cumva totul? Calm, calm, Ileana! Nu-mi găsesc nici carnetul în care îmi notasem niște impresii. Obișnuiesc să scriu ce văd, dacă n-am timp chiar în clipa în care se petrec lucrurile, mai apoi, într-un moment de liniște. Așa sigur nu pierd amănunte excelente.

Chiar nu-mi stă mintea la lucru. Să-mi strâng catrafusele și să plec să mă plimb o jumătate de oră, să mă liniștesc? Evident, nu se putea fără, sună telefonul.

— Bună, Ileana, vreau să-mi cer scuze că ți-am stricat relația cu prietena ta cu filmarea de ieri. N-am vrut să ia așa…

Biata Silvia, s-o fi frământat mai mult decât mine până a îndrăznit să sune.

— Vezi-ți de treabă, mereu îmi face figuri d-astea, uită ce-a fost.

Îi repet ideea de câteva ori, să-i intre în cap.

— Măcar crezi c-o să iasă clipul? Mizez mult pe el.

— Nici să nu te gândești altfel!

De ce trebuie să tragă toată lumea de mine? Îi atrag cu ceva? Îi provoc?

Uit să-mi mai strâng catrafusele, de fapt n-am chef să ies, mai bine mă chinui să văd casetele astea, până la urmă tot trebuie s-o fac.

Trec orele și mă uit pe pereți.

Telefonul. Sună mama. Sună rar în timpul zilei, așa că o întreb, ușor alarmată:

— Ce s-a întâmplat?

A spus repede că totul e bine, ea își vede de treabă la bucătărie, tata e în grădină, nu știe ce face. Dar a avut un motiv să sune. Aștept să-și dea drumul.

— Ce s-a-ntâmplat aseară cu Ilona?

Simt că abia se stăpânește să nu se răstească la mine.

— Nu-nțeleg.

— A venit plânsă, un pachet de nervi, trântea și bufnea, n-a mâncat nimic și târziu a ieșit din camera ei cu capul învelit într-un prosop. Spune că s-a certat cu tine, că ți-ai bătut joc de ea. I-a fost rău toată noaptea, dimineața nici nu s-a dus la barou, a plecat abia mai adineauri.

— Mamă, cum poți să crezi?

Parcă vorbesc la pereți.

— Nu așa v-am crescut, poate n-oi fi fost cea mai bună mamă din lume, dar am vrut să vă înțelegeți și nu suport să vă-mpungeți și-ar trebui să înțelegi că există o limită de care să ții seama…

— Mamă, dar nu s-a întâmplat nimic. A probat niște rochii, atât. Nici măcar nu le-a probat!

— Vrei să spui că mă minte? Sau că eu vorbesc în dodii? Asta vrei să spui? Adică tot ce m-am străduit eu să

vă-nvăț se duce pe apa Sâmbetei într-o clipă? Poți să-mi spui de ce te porți așa?

— Dar, mamă…

— Poți să-mi spui?

Am lăsat-o să-și arunce săgețile, n-aveam nicio șansă s-o opresc. N-am mai scos o vorbă până a închis. De fapt, a trântit telefonul.

Doamne, cum să lucrezi în condițiile astea? Chiar ar trebui să-mi strâng catrafusele.

Alături de mine stă de o bună bucată de vreme o fătucă nouă, aflată în probe. Acum îmi dau seama că mă urmărește, dar n-a avut curajul să mă întrerupă din ce fac.

— Ai treabă cu mine, Lavinia?

Dă din cap. Parcă așa făceam și eu când eram în probe. Doamne, a fost în alt secol!

— Îndrăznește! îi spun.

S-a poticnit și nu știe cum să iasă la liman, să încheie o biată știre. Are nevoie urgentă de un sfat. Toți sunt prea ocupați, șeful a zbierat la ea, ei i s-a părut că n-am de lucru la jurnalul de zi, de aceea îndrăznește.

Mă bufnește râsul și-mi dispare încordarea.

— Și mă pândești pentru asta de-o jumătate de oră? Nu puteai să mă tragi de mânecă și să mă-ntrebi?

— Mi-era teamă să nu strigi și tu la mine.

— Și? Strigam și rezolvam. Zi despre ce e vorba.

Un fleac. Dar, când nu știi, poate fi un munte.

— Ești o zână bună!

— Crezi?

— Îți spun eu, ești o zână bună. Tare o să te iubească lumea.

— Șterge-o!

Copiii ăștia ajung să mă-nduioșeze uneori.

A reușit să mă binedispună. Ce puțin mi-a trebuit! Ia să mai urmărim noi casetele, să vedem ce-am filmat…

Nici nu-mi dau seama când se face seară. Mă dor ochii. Închid casetoscopul, duc casetele la arhivă, cu limbă de moarte să nu se atingă nimeni de ele, îmi salt laptopul și geanta pe umăr și ies din clădire.

Sprijinit de mașinuța mea stă Alex. Alex al meu. N-a mai sunat. Parcă îi spusesem că nu ne putem vedea. Nu pot face stânga împrejur, ar fi aiurea. Și la o adică, de ce să nu-l văd? Sunt curioasă să aud ce povești îmi mai spune.

— Bună.

— Bună, frumoaso…

— Să nu-mi spui că te-ai nimerit prin zonă și atunci ți-ai zis hai s-o văd și p-asta…

— Nu. Am venit special.

A început bine. Adevărul te dezarmează.

Am urcat în mașinuță, i-am deschis portiera de partea cealaltă, am demarat.

— Să știi că n-am chef să merg la nicio cârciumă. Vreau să mă culc, sunt foarte obosită.

— E-n regulă. Nici n-aveam de gând să te duc undeva, voiam doar să te văd.

— Într-un sfert de oră ajung acasă.

— E-n regulă. De-acolo o să iau un taxi.

Avea răspuns la toate, n-am mai insistat.

— Trebuie să-ți explic, a zis.

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, l-am întrerupt.

Parcă nu m-auzise. A început să vorbească și recunosc că eram curioasă să văd ce-are să-mi spună. O să mă-mbârlige din nou? Ce-o să mai inventeze? O să-și ceară iertare?

— Mai întâi trebuie să-ți spun c-o să te duc într-o telenovelă. O crezi sau n-o crezi. Totul în jurul nostru e o telenovelă.

Plecase pe nepusă masă pentru că… Mai bine să-mi spună de la început totul, chiar dacă nu mă privește. Părinții lui s-au despărțit când era în liceu. El a rămas cu tatăl, în București. Mama s-a întors în satul ei din Moldova, împreună cu băiatul mai mic. Are un frate, pe atunci abia intrase în gimnaziu.

Habar n-aveam că are un frate. Doamne, dar știu ceva despre omul ăsta care e Alex al meu?

Sunt vreo cincisprezece ani de atunci. Nu prea l-a văzut pe fratele lui mai mic, doar de câteva ori în toți anii ăștia. Își reproșează asta, mai ales acum, putea s-o facă de zeci de ori și-a tot amânat. Fratele ăsta n-a prea făcut școală, abia s-a târât prin liceu, s-a însurat ca prostu' când nici măcar n-avea o slujbă ca lumea. Dar cred că s-a-nsurat pentru că s-a simțit singur când a terminat școală și-a murit mama. Nu-i ușor. N-a vrut să vină în București. Slujbele le schimba ca pe cămăși, când zidar, când faianțar, când naiba știe ce, nicăieri nu stătea mai mult de-o jumate de an. Sau proiectele în care se baga îi semănau, cam falimentare. Mai avea și-un băiat de crescut, care se născuse foarte repede. Așa că atunci când

a-nceput moda cu plecatu-n Spania s-a dat peste cap să ajungă acolo, convins c-o să-l prindă pe Dumnezeu de-un picior. Nu știu ce lucra acolo, dar după câteva luni a chemat-o și pe nevastă-sa. Băiatul a rămas cu bunicii, adică cu părinții ei, oameni de treabă, dar care abia de silabiseau literele. S-au întors după un an, dar au plecat din nou și n-au mai revenit. Anul trecut au avut un accident și-au murit amândoi. I-au îngropat colegii de muncă, în Spania, nu era să aștepte un secol să-i ducă cineva în țară, noi am aflat după trei luni ce s-a întâmplat. Și de atunci băiatul tot întreabă de ei. Nu știe. Nu i-a spus nimeni și acuma ar fi o prostie s-o mai facă cineva. Tu trebuie să înțelegi cum e, ai făcut reportajele alea cu copiii părăsiți…

— De unde știi? Nu erai aici când au fost difuzate.

— Mi s-a spus.

Chestia asta chiar m-a mișcat. Se interesase de ce făceam! L-am lăsat să continue.

Băiatul fratelui căzuse într-o depresie. Habar n-are cum au fost în stare bunicii să-i dea de veste printr-un prieten al fratelui. Ziceau că ar fi vrut să-și pună capăt zilelor și nu reușise. Povestea era de multe săptămâni și la urechile lui ajunsese abia săptămâna trecută. Se temea să nu fie deja prea târziu. A urcat în tren fără să se mai gândească. De fapt, s-a gândit că trebuie să facă ceva pentru băiatul ăla, cât mai repede. L-a văzut. Seamănă picătură cu fratele lui mai mic, doar că e pricăjit, parc-ar fi mâncat doar coji de cartofi și fasole luni întregi. Poate așa o fi fost. Nu e bolnav, dar are o privire pierdută și ochii îi sunt înfundați în orbite. A stat cu el o săptămână, au umblat pe coclauri, l-a dus la oraș la cinematograf, i-a povestit cum e lumea largă, locurile pe unde umblase el, parcă i-a trezit un interes. A încercat să-l convingă că trebuie să continue să meargă la școală. De ce? îl tot întreba. Tata a fost degeaba la școală. Cam avea dreptate, dar nu fusese vina școlii. Pe urmă m-a tot întrebat de taică-su, de ce nu se-ntoarce, de ce nu-l caută, de ce nu-i mai scrie? I-am promis c-o să aflu, asta m-am priceput să fac.

— Și crezi c-a fost bine? l-am întrerupt.

— Ce-ai fi făcut în locul meu, știind că a doua zi pleci și-l lași iar cu gândurile lui?

— Habar n-am.

— Asta am știut să fac.

Ajunsesem acasă. Am oprit motorul. Așteptam să continue. Așteptam să văd ce mai face.

— Voiam să știi, a zis după o lungă pauză.

Ce să-i spun? Chiar era o telenovelă, dar n-aveam de ce să nu-l cred.

— Și pe drumul de întoarcere m-am gândit mult și mi-am zis că trebuie să mă-ntorc acolo și să-l iau cu mine. Doar e băiatul fratelui meu. Sper să fiu în stare să-l cresc.

Asta da, veste! Am înghițit în sec, incapabilă să spun ceva. Ar fi trebuit să-i spun, naibii, ceva, dar eram incapabilă să-mi descleștez gura. Cred că dacă scoteam o singură vorbă, izbucneam în plâns.

— Voiam să te văd. Și voiam să știi asta.

N-a așteptat să-i răspund, s-a aplecat, m-a sărutat pe obraz, a coborât din mașinuță și a pornit înapoi spre stația de taxi.

Dumnezeule, oprește-l, strigă-l, spune-i ceva! Eram incapabilă de reacție și am rămas așa, privind în oglinda retrovizoare, multă vreme, cum se îndepărtează, cum dispare.

16.

Am intrat în casă cam buimacă. Pisi a alergat să mi se încolăcească printre picioare, lipindu-și căpșorul de mine și miorlăind. Mă topesc când face așa. O iau în brațe s-o mângâi, dar nu se lasă, ea vrea să fie mângâiată doar întinzându-se pe covor. Mă duc în bucătărie să-i dau mâncarea de seară, deși mai are în castronel destule grăunțe de-ale ei de pisică.

Yvona m-a auzit și apare și ea.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă.

Cu Yvona o să ajung bețivă, de fiecare dată când vin acasă mă întreabă asta. Dar acum chiar vreau să beau ceva.

Mă dezbrac repede, fac un duș și trag pe mine un halat pufos. Mă duc în bucătărie și mă înghesui turcește într-un scaun. E cam greu. Sau eu m-am îngrășat? De partea cealaltă a mesei, Yvona a golit deja jumătate din paharul ei. Trebuie s-o prind din urmă.

— Ce-i cu tine? întreabă. Nu ești în apele tale.

— Sunt frântă.

— Țțțț. E altceva.

Sorb din paharul de vin, simt cum băutura îmi alunecă pe gâtlej, îmi încălzește stomacul. De unde naiba face rost de vinuri atât de bune?

— Ai de gând să vorbești? mă întreabă.

— M-am văzut cu Alex, spun, neutru.

— Ești nebună! izbucnește. Din nou? După ce-a plecat fără să-ți spună și n-a dat niciun semn toată săptămâna? Ești curat nebună!

— Ai răbdare…

— Ce răbdare să am? Nu vezi că te joacă cum vrea? Nu vezi că nu-i pasă de tine? Nu vezi că-și face mendrele ca orice nenorocit de bărbat care se crede buricu' pământului?

— Vrei să mă asculți și să nu te mai repezi naibii în mine? îi strig.

— Ascult. Să văd cum te-a mai îmbrobodit.

Nu știu dacă fac bine să-i spun. E prietena mea, dar habar n-am dacă fac bine. Dau paharul peste cap și încep

să-i spun. Totul. Mă ascultă atentă cum n-am văzut-o niciodată, parcă îmi soarbe vorbele. Îmi umple paharul, și-l umple și pe al ei și-l dă peste cap. Suntem într-o poveste, în mod sigur suntem într-o poveste. Cred că i-am spus de-a fir a păr ce știam, n-am adăugat nimic de la mine, nicio fărâmă de comentariu.

Brusc, tac. Îmi dau seama că nu mai am ce să povestesc și ea parcă tot așteaptă să continui. Ridic din umeri și zâmbesc strâmb.

— Asta e, zic într-un târziu.

— Chiar că m-a lovit, spune.

— Și pe mine.

— Nu m-așteptam deloc. E altceva decât credeam, mai spune.

Bâjbâie, nu știe ce să-mi mai zică, ea era pregătită să-mi frece ridichea că-s o proastă și să-mi turuie despre cât de nemernici sunt bărbații.

— Îți dai seama ce va fi dacă rămâi cu bărbatul ăsta?

Nu mă gândisem la asta și nici nu înțelegeam unde bate.

— Dacă face ce-a spus, și tu rămâi cu el, o să trebuiască să crești un copil!

— Asta e!

— Dar ești pregătită?

— Crezi că poți spune vreodată că ești pregătită pentru ceva?

— Dar să crești un copil e o povară enormă!

— Poate nu e.

— Trezește-te!

— Vorbesc serios. Poate nu e. Habar n-am. Nici nu s-a pus problema… Nu știu ce să zic… Abia am aflat totul…

Parcă nu-i venea să creadă. Nici mie nu-mi venea să cred cum pusese problema. Oricum, n-aveam de gând s-o rezolv în noaptea aia!

— Să schimbăm subiectul, am zis.

— Foarte bine. Și eu vreau să-ți spun ceva. Te-am așteptat pentru asta. Mă mut din nou.

Am zâmbit.

— La el?

— Nu fi afurisită cu zâmbetul ăsta! Da, la el.

— Parcă ziceai… N-are importanță ce ziceai.

— Exact. N-are importanță. Nu pot fără el. Nu poate nici el fără mine. A încercat acum o săptămână să nu-mi

spună că nu poate fără mine, și-a făcut o delegație spedal că să fie departe, în creierii munților, de unde să nu poată da nici măcar un telefon, și-mi spune acum că a turbat și abia aștepta să se întoarcă. Asta e.

— Îl crezi?

— La început nu l-am crezut. Pe urmă m-am gândit că nu prea poți inventa așa ceva, așa simțeam și eu, așa că mi-am zis că nu poate să nu fie adevărat.

Am ridicat paharul, ca și cum i-aș ura succes. O să am toată casa a mea, să-mi fac din dormitorul ei un living, cum mi-am dorit demult.

— Când pleci?

— Mâine, sau poimâine. Să-mi strâng lucrurile întâi. Am stabilit că de data asta o să plec cu toate lucrurile înapoi și o să vină să m-ajute…

17.

Toată noaptea m-am visat de mână cu Alex al meu. Umblam pe coclauri, umblam pe străzi, intram prin magazine fără să cumpărăm ceva, treceam ca niște umbre prin săli de cinematograf, nu ne opream o clipă. Îl întrebam:

— Pe noi nu ne dor picioarele? Mergem de-o zi întreagă, fără oprire.

— De ce ne-ar durea?

Avea dreptate. De ce ne-ar durea? Și mergeam mai departe.

M-am trezit cu gândul că trebuie să-l sun neapărat, cât mai repede. Dar a fost întâi nebunia de pe drum, până la redacție, pe urmă nebunia de la redacție, alergau cu toții încolo și-ncoace, se întâmplaseră trei accidente în locuri diferite, trebuiau să trimită repede reporteri să afle, să filmeze, să transmită de acolo în direct, cel puțin într-unul dintre cazuri. Nu venise încă toată lumea, așa că, îndată ce m-a văzut, șeful a și zis să-mi iau operatorul și să mă car, să nu cumva să ajungă concurența înaintea noastră.

— Oricum sunt mai bună ca ei, am replicat. Pot să ajungă și de-o mie de ori înaintea noastră.

— Nu e bine, a zis el. Or să-și aleagă cel mai bun loc de transmisie și te rad. Șterge-o!

Pe Alex am reușit să-l sun abia spre seară.

— Bună, frumoaso, mi-a răspuns. Nu m-așteptam să mă suni.

— Nu te-așteptai tu la multe!

— Surprize?

— Nu, pur și simplu nu te-așteptai la multe. Ce faci?

Mi-a spus pe scurt.

— Nu de-asta m-ai sunat, s-a grăbit să adauge. Te-a impresionat ce ți-am povestit aseară și vrei să compătimești cu mine.

— Nu fi prost! E adevărat că m-a impresionat, dar n-am de gând să-ți plâng de milă. N-aș avea de ce, ești prea tare.

— Ești sigură?

— Absolut sigură!

— De ce m-ai sunat?

— Vreau să stau de vorbă cu tine, pe îndelete.

— Și eu vreau, a spus. Dar nu azi. Cât am fost plecat din țară, am lăsat casa unor prieteni. Am găsit-o în paragină. M-am apucat să repar. Când m-am întors din Moldova, mi-am dat seama că e mare urgență, lucrează doi meșteri zi și noapte, și eu cot la cot cu ei. Mai avem până răzbim.

— Când ai timp, dă-mi un semn.

Cred că vocea mea a sunat straniu. S-a grăbit să întrebe:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Sunt obosită. Am fost toată ziua pe drumuri, am transmis de la accidentul de pe autostradă…

— Am auzit.

— Dă-mi un semn, am mai spus.

— Nu uita ce ți-am spus data trecută, și a închis.

Ce-mi spusese data trecută? Aseară sau mai înainte? Îmi spusese atâtea… O, Doamne, chiar sunt obosită!

Mă gândeam să-mi las mașinuța la redacție și să iau un taxi până acasă. N-am stat mult în cumpănă, m-am răzgândit. Doar n-or fi drumurile atât de aglomerate, e târziu, nebunii care tot aleargă prin oraș s-or fi retras la casele lor. Mulți se retrăseseră, într-adevăr, am ajuns repede, fără vreun incident.

Acasă nu era decât Pisi.

Nici n-am intrat bine și mi-a sunat telefonul. N-o mai făcuse demult!

Matei.

— Micuțo, am gătat.

— Ce spui?

— Am gătat clipul.

M-am trezit brusc.

— Tu vorbești serios? întreb aiurea, altfel nu sunai. Cum naiba l-ai terminat în două zile?

— Mare lucru! Și-așa a fost prea mult. Am avut chef să lucrez astă-noapte și acuma l-am revăzut și n-am ce schimba. Doar dacă nu te-ai răzgândit și nu vrei cine știe ce efecte…

— Nu vreau. Când îl văd?

— Când vrei.

— Acuma!

— Nu e târziu?

— Pe dracu târziu!

— Așteaptă-mă, ajung într-o jumătate de oră.

— Dacă vrei ceva de băut, îți aduci. Am golit ultima sticlă aseară cu Yvona.

— No, știi că nu beau nicicum.

Habar n-aveam.

A venit chiar mai repede. Copiase clipul pe un CD, l-am văzut de câteva ori, era altceva decât îmi imaginasem, era incredibil. Rochiile alea amărâte, făcute de copii orfani, pentru lume obișnuită, sărmană, cu bani puțini, care n-are habar de colecțiile caselor de modă, păreau teribil de frumoase. Străluceau.

Nu m-am putut abține și am sunat-o pe Silvia.

— Fii liniștită, nu dorm la ora asta, mi-a spus.

— E gata clipul, am informat-o.

A urmat o pauză, nu realiza.

— Clipul, am repetat, e gata. Și e formidabil.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, a șoptit.

— Uite ce trebuie să faci, i-am spus. Vino în cursul dimineții la televiziune, să te duc la departamentul de vânzări. Poate-l acceptă repede, să-l difuzeze pe post. O să te coste ceva.

— Oricât…

— Nu spune prostii. Nu le spune asta, ăia sunt în stare să te jupoaie, am să încerc să pun o vorbă. Numai să nu vrei să-l difuzeze în *prime time,* nu te poți lipi cu așa ceva de spațiul ăla. Dar în cursul zilei va fi perfect.

— Important e să-l vadă lumea.

— Așa e. Important e să-l vadă lumea.

18.

Îmi făceam probleme degeaba, Silvia s-a înțeles imediat cu departamentul de vânzări. I-au programat clipul și l-au și difuzat. Fără nicio legătură, tot în zilele astea am predat știrea despre făbricuța de haine la care au fost angajate fetele date afară de la casa de copii pentru că împliniseră optsprezece ani. Erau vreo nouă, zece, pe unele nu le văzusem niciodată. Silvia mai avea și alte muncitoare, dar pe mine mă interesau fetele alea în primul rând. Cred că am făcut din nou o treabă bună, oricum eu sunt mulțumită de mine.

Spre surpriza mea, nici nu trecuse seara și au început să vină mesaje pe site-ul postului. Unii mă înjurau, cică știrea aia era reclamă mascată, alții îmi dădeau în cap, pe cine interesează dom'le că și-au găsit niște fete de lucru? Sunt în țara asta sute de mii de șomeri, pe ei nu-i vedeți? Duceți-vă în Valea Jiului, acolo sărăcie! M-am enervat. Cineva trebuie să se ocupe și de cazurile astea și cu șomerii trebuie să începi de undeva, iar dacă e nevoie, mă duc și în Valea Jiului. Dar nu pot face totul de una singură și nu sunt ubicuă! Îmi venea să pun mâna pe mouse și să-i scriu nesimțitului care spusese asta, să-l întreb dacă el a mișcat vreun deget pentru cineva în viața lui. M-a calmat șeful. E el ciufut, dar e foarte înțelept, mai ales când se pune presiune pe noi.

Târziu, mă pregăteam să plec, a venit un alt mesaj. Cineva îmi scria că văzuse condițiile preistorice în care se lucra în atelierul Silviei, cu mașini de cusut de pe vremea bunicii, pe care le strânsese de la materiale reciclabile, și cazane de vopsit materialele de-acum un secol. Omul avea o tehnologie nouă, nu prea înțelegeam la ce se referă, sau nu explica pe înțelesul meu, oricum mă interesa mai puțin tehnologia. Voia să doneze atelierului, că nu puteam să-i zic făbricuță, tehnologia asta, fără tam-tam, și avea nevoie de coordonate. I le-am dat, dar i-am scris că nu pot să nu urmăresc ce se întâmplă, așa că voi face publică donația lui și voi filma cum lucrează fetele în noile condiții. Singura concesie pe care i-o puteam face era să nu-i dau numele, dacă nu dorește. Dar cazul

trebuia mediatizat, orice *follow-up* fericit al unui material trebuie făcut cunoscut, să fie pildă, oamenii în țara asta mai fac și lucruri bune, nu numai dau în cap și așteaptă să moară capra vecinului. N-a mai zis nimic.

După vreo câteva zile, le-am filmat pe fete în noile condiții de lucru, am difuzat știrea și pe urmă am uitat subiectul.

Mi l-a reamintit Ilona.

— Ar trebui să scrii la fel despre toată lumea, spunea.

Chiar nu înțelegeam la ce se referă.

— N-ai făcut tu o știre despre fabrica aia de haine unde m-ai dus să mă faci de rahat?

— Nu te-am dus să te fac de rahat nicăieri, am protestat destul de enervată. Tu ai vrut neapărat să mergi, ca să te fâțâi pe podium…

— N-a fost deloc așa! Dar nu ăsta e subiectul. E unul care le-a dat niște echipamente și tu ai scris despre asta.

— Mai vii de-acasă.

— E un escroc.

— Poftim?

— Omul ăla e un escroc, te-a fraierit și pe tine și pe muierea aia care vrea să se-mbogățească pe spinarea orfanelor și pe toți care s-au mai băgat în chestia asta.

— Eu știu că a donat niște scule și fetele alea lucrează mai bine cu ele. Unde-i escrocheria?

— E un mare șmecher, îți spun eu. Zice că a inventat un program prin care mașinăriile lui au o performanță dublă.

— Parcă zicea ceva și de asta, dar nu m-au interesat chestiunile pur tehnice.

— Asta e! Vezi? Așa-i duce pe toți de nas, cum te-a dus și pe tine.

Nu țin minte s-o mai fi auzit atât de înverșunată împotriva cuiva.

— Programul ăla nu-i al lui, a continuat. L-a furat! Iar eu îi reprezint pe oamenii de la care a furat. Acum înțelegi? Iar oamenii de la care a furat nu numai că sunt puternici și bogați și și-au ridicat uzine în vreo trei orașe, dar vor să meargă până la capăt să-și recapete ce e al lor.

Doamne, Dumnezeule! Ajunsesem în conflict cu soră-mea de la o știre!

— Ești sigură că e cum spui? am bâiguit.

— Vrei amănunte? N-ar trebui să ți le dau, dar oricum sunt dintre cele pe care le strâng în dosar pentru proces și sunt publice. Omul tău a lucrat ca inginer la firma pe care o reprezint, a inventat ce-a inventat cât a lucrat aici, cu materialul oamenilor ăstora, pe sculele lor. Și pentru că nu s-a înțeles la bani, și-a strâns catrafusele, și-a dat demisia și a plecat cu proiectul pe care l-a făcut în altă parte, cu alții. N-avea niciun drept și nu cred că a fost atât de deștept să meargă întâi de toate la OSIM să-și înregistreze invenția. Oricum, oamenii mei au portițe suficiente să-l combată, iar vărul patronului e chiar secretarul ministrului economiei.

Mă apucase un fel de greață.

— De ce faci toate astea? am întrebat-o.

— Ce anume?

— Lovești în femeia care le-a salvat pe orfane.

— Parcă-mi pasă mie de femeia care le-a salvat pe orfane! Aici e vorba de o afacere bănoasă, grămezi de bani, nu-nțelegi tu! Crezi că toată lumea trebuie să stea pe lefurile păduchioase de profesori și chiar de ziariști?

Mă lămurisem, zeul e banul. Dar tot îmi lipsea ceva.

— Cum mă privește pe mine tot ce-mi spui? am insistat.

— Ar trebui să-i tratezi egal și pe oamenii pe care-i reprezint.

— Adică?

— Să mai faci un reportaj și cu ei.

— Doar pe ce-mi spui tu? Nu se poate. Mai ales că zici că va fi un proces…

— Eram sigură! a strigat atât de tare că am fost nevoită să-mi îndepărtez telefonul de ureche. Am să merg la ziare să-mi facă dreptate! Și la tribunal, desigur.

N-am mai apucat să-i mai spun ceva. Închisese.

L-am căutat pe bărbatul care donase utilajul și care nu voia să-i fac publicitate. L-am întrebat dacă se ascunde pentru că ascunde ceva.

— Domnișoară, n-am nimic de ascuns. Doar că nu-mi place să mă laud când fac un bine.

— Și cu foștii dumneavoastră patroni cum rămâne? l-am întrebat.

— Ați aflat? Eram sigur c-or să vă caute. Nu vă faceți probleme, mă descurc eu. Dar aveți grijă, calcă în picioare orice pentru bani.

19.

N-a apărut ceva decât într-o foaie de scandal, un articol vizibil plătit, din care nu înțelegeai nimic, doar că Ixulescu a furat o invenție pe care o făcuse într-o firmă și care, chipurile, ar fi aparținut firmei, dacă-i dăduse bani să muncească în perioada aia, dar omul nu știu din ce motive și-a dat demisia, s-a dus s-o testeze în altă parte și cine deține prototipul se poate îmbogăți. Unde era furtul? Niciunul dintre ziarele la care o trimisesem mai demult pe Ilona n-a scris o vorbă în sensul ăsta, ba dimpotrivă, au început să facă portretul patronilor care se plângeau și apărea că ar fi în trecutul lor cam multe povești neclare, de care ar fi trebuit să se ocupe fiscul și poate chiar procuratura. Nimeni nu acuza de nimic, toți spuneau că se fac investigații, că faptele sunt prea în ceață.

Și deodată secretarul ministrului a fost demis, nu exista vreo legătură cu cazul, sau nimeni n-a făcut-o, dar cam peste noapte au început să apară fel și fel de informații despre matrapazlâcuri vechi și licitații oneroase, pe baza cărora patronii în cauză făcuseră atâta avere, încât lumea se mira că n-au intrat în top 300. Sau poate or fi fost, nu eram sigură. Mă întrebam cum o să-i mai scoată basma curată Ilona.

Dar cam tot atunci, adică e chestiune de zile, mi-a apărut și numele într-un ziar, hodoronc-tronc. Cineva isteț mă lega de începutul afacerii. Reieșea că nu sunt omul cuiva, dar că nimic nu s-ar fi declanșat dacă nu-mi băgăm eu nasul să fac un reportaj.

Eram revoltată. În ce-mi băgasem nasul? Mi-am făcut meseria, am informat despre un caz. Mai mult, era unul social, cineva avusese inima să dea de lucru unor tineri abia ieșiți din adolescență, ca să nu mai bântuie străzile sau să ajungă pe centură. Iar eu spusesem asta. Și pe cel care ajutase îl sprijinise un altul. Și spusesem și asta. Nu că mi-ar fi fost frică, dar chiar n-aveam nici în clin, nici în mânecă cu afacerea! Eram atât de furioasă, că l-am rugat pe șeful meu să mă lase liberă o jumătate de zi, orice aș fi făcut, nu puteam lucra.

— Nu pune la inimă, mi-a zis.

— Cum naiba să nu pun, când…?

Mi-am dat seama că e aiurea să strig la el, aiurea să mă enervez, aiurea să cer explicații, oricum n-aveam cui, era aiurea totul. Să nu-mi spună mie careva că toate sunt perfecte în lumea asta! Pe naiba, de-o sută de ori pe naiba!

Am bătut străzile. Și pe urmă am făcut ce fac de obicei când sunt foarte stresată, am început să colind magazinele de țoale. Suna telefonul în draci, n-am răspuns nimănui. Uite că se putea! Nici măcar la țoale nu m-am oprit, îmi umblau ochii după genți. Dacă stau bine să mă gândesc acum, chiar că au dreptate cei care sunt convinși că femeile își duc cu gențile propriile nevroze și le îndeasă cu obiecte ca să-și mascheze propria nesiguranță și să-și flateze vanitatea. Winnie din *O, ce zile fericite*! stă îngropată în pământ până la gât, dar are lângă ea o gentuță cu perie și oglindă. Chestia asta m-a fascinat!

Am avut un fix pentru genți de când am scos nasul în lume. Îndeși în ele ce vrei, pixuri, bănuți, oglinjoare, sticluțe cu parfum, carnețele, bomboane, hapuri, acte, numere de telefon și adrese, cărți de vizită, batistuțe, scrisori, piepteni, broșe de schimb, tampoane, rujuri, puful pentru pudră, farduri, demachiante, nu se știe niciodată când ai nevoie de ele, doar le treci cu toptanul dintr-o geantă într-alta, în care fără dubiu mai erau alte mărunțișuri uitate, dar în mod sigur de nearuncat.

Ador orice formă de geantă, trapezoidale, rotunde, ovale, găletușe, cu multe buzunărașe ori fără, cu fermoare sau încuietoare, cu mânere sau agățătoare de umăr, din pânză, catifea, tweed sau tricot, rafie brodată ori satin plin de briliante, piele sau imitație de piele, chiar și nailon bicolor, asortate ori nu cu pantofii, întotdeauna cât mai încăpătoare, genți rigide sau moi, genți în ediție limitată, pentru care trebuie să te înscrii cu ani înainte la casele de modă și despre care doar am citit prin reviste și cărți.

Pentru o geantă sunt dispusă să fac orice sacrificiu!

Mă fâțâi în fața oglinzilor, nu se poate altfel înainte să-ți cumperi o geantă, trebuie să vezi cum îți șade, am citit undeva că forma ei trebuie să fie în contrast cu constituția ta, un design rigid și structurat scoate în evidență conformații moi și feminine, liniile ușoare și rotunjite sunt perfecte pentru siluetele mai androgine. Dar

nu mă pot hotărî, niciodată nu mă pot hotărî la una singură!

Așa că, după câteva ore de căutări, cu pungi noi în fiecare mână, plătesc și mă îndrept fericită spre casă. Abia aștept să le mai văd o dată, acasă, în fața oglinzii, abia aștept să încep să le port, de mâine! N-a fost o zi degeaba!

Pe scările blocului e întuneric să-ți bagi degetele în ochi. E un bloc cu patru etaje, n-are lift, eu locuiesc la al treilea. Urc pe bâjbâite, pipăind zidul. Număr etajele. Când să ajung în fața ușii apartamentului, simt o răsuflare în ceafă și-o lovitură în gambă. Strig de durere, scap gențiile, primul gând îmi e că m-a urmărit unul să mi le fure, am dat pe ele o groază de bani. Strig de spaimă, nu țin minte dacă am cerut ajutor sau am urlat numai, sau și una și alta, mai degrabă asta.

Un pumn zdravăn în plex mă îndoaie de durere, apoi un alt pumn în față, mă izbesc cu capul de perete, Doamne, îmi zic, să nu aibă un cuțit, să mă desfigureze, probabil urlu în continuare, cred asta pentru că următorul pumn îl primesc în gură, voia probabil să mă facă să tac, mă dor dinții înspăimântător, simt că mi s-au lovit în niște degete butucănoase.

Apoi mi se înmoaie picioarele și mă preling în josul peretelui. Înainte să leșin aud vocea lui Alex al meu care mă strigă, sigur nu e o iluzie, și pași care coboară zgomotos și parcă o îmbrânceală și niște înjurături, dar nu mă lămuresc, cad în altă lume.

20.

Norocul meu a fost că pe Alex îl apucase dorul, sunt convinsă de asta. Mă sunase toată după-amiaza, dar hotărâsem ca o jumătate de zi măcar să mă rup de lume. N-am răspuns nimănui, nici măcar nu m-am uitat cine sună, putea să fie și patronul trustului!

N-avea de gând să vină la mine, voia doar să mă audă. Dar tăcerea mea l-a îngrijorat, apoi l-a speriat, a urcat într-un taxi și m-a căutat acasă. A ajuns cu un minut după mine. Când eu urcam, el intra pe ușa blocului. Asta da, baftă, ca-n filme. M-a auzit urlând după ajutor. A urcat câte trei trepte deodată, strigându-mi numele. Asta l-a făcut pe agresor să se oprească din lovituri, să țâșnească spre ieșire, s-au ciocnit la jumătatea drumului, fiecare i-a dat pumni celuilalt, dar Alex al meu nu se obișnuise încă cu întunericul și l-a scăpat, a reușit doar să-i smulgă șapca, aflată acum la poliție. Sunt convinsă că șepci dintr-alea găsești pe toate drumurile, n-ai cum să identifici pe nimeni după ea.

M-a dibuit leșinată mai mult pe pipăite, era prea întuneric. Și-a scos mobilul și-a sunat după salvare. În zece minute, un noroc chior, mă coborau cu targa. Nu-mi revenisem, mi-am revenit doar în drum spre spital. Au constatat că aveam o coastă fisurată, un hematom enorm în dreptul ochiului stâng, bărbia tumefiată și gura plină de sânge. Buzele aproape că mi se zdrențuiseră între pumn și dinți. Și eram teribil de speriată, tremuram ca varga. Mi-au dat niște sedative și probabil că mi-au făcut și alte lucruri de care se fac traumatizaților de felul acesta, nu mai țin minte. Eu nu mă gândeam decât la umbra care-mi sărise în spate și care în mod sigur fusese trimisă de cineva.

Alex al meu a insistat să rămână cu mine și nu știu cum se face că l-au lăsat. Când mi-am revenit puțin, ședea pe un scaun lângă patul meu și mă ținea de mână. I-am zâmbit.

— Dacă nu erai… am șoptit.

— Ce-aveai în pachetele alea de te-a urmărit? mă întreba.

— Niște genți…

— Genți? Să te omoare și mai bine nu pentru niște genți? De fapt, în ziua de azi te omoară pentru orice, a continuat, mai mult pentru sine. E destul să mă uit la știrile de la televiziunea ta.

Am dat din cap energic și-am simțit că mi se clatină creierii și-mi ies prin ochi de durere.

— Nu te mai mișca! a strigat. Vrei să chem sora?

— Nu. N-o să mă mai mișc.

Mă amuza cu grija lui. Nu mi l-am imaginat niciodată îngrijind pe cineva. Dar am mai spus-o, nu mi l-am imaginat în multe feluri, știu prea puține despre el.

— Am vrut să spun că mă urmărea pe mine, am șoptit.

— Un obsedat?

— Poate o fi fost și obsedat. Dacă voia gențile mi le smulgea și-o tulea.

— Așa-i.

— Nu. A fost trimis să mă sperie. Sunt convinsă de asta. Să-mi dea o lecție.

— Iar faci scenarii?

— Nu ești la curent cu nimic?

— Trebuie să știu ceva ce-mi scapă? N-am citit un ziar de-o săptămână, n-am deschis un televizor sau un radio, vopsesc casa de dimineața până seara.

Mi se închideau ochii, începeam să-l văd în ceață, limba îmi era grea.

— O să-ți spun mai încolo, am zis, acum n-am putere. Lasă-mă să dorm.

Era zi când m-am trezit. Doctorul de gardă m-a mai examinat odată, și-a cerut scuze că mă va mai ține o zi, abia acum a constatat că am o ușoară fractură la un picior, dar să nu mă-ngrijorez, nu-i mare lucru, asta se va vindeca cel mai repede. Mai rău era cu ochiul. O să-mi pună piciorul în ghips și într-o zi-două o șterg acasă, în câteva săptămâni voi fi ca nouă.

Am început să plâng.

— Se poate? Se poate? zicea. O ziaristă atât de cunoscută?

M-a bufnit râsul, auzi la el, o ziaristă cunoscută! Am început să plâng și mai tare. Mi-a mângâiat fruntea și-a trimis o soră să-mi facă o injecție.

Restul a fost cum a spus doctorul că va fi. Mi-au pus piciorul în ghips până la genunchi, un corset în jurul

toracelui, cu care abia de respiram, mi-au bandajat ochiul, că arătam ca un pirat, și mi-au pansat buzele care se umflaseră de parcă-mi pusesem botox.

Yvona a venit când mă aduceau în salon. Era speriată și voia să știe dacă să insiste la poliție să găsească agresorul.

— Insistă, i-am spus. Dar n-or să-l găsească. Sigur e unul cu experiență, plătit să mă sperie bine, nu să mă omoare. Să mă-nvăț minte să-mi mai bag nasul în treburile altora. Dacă voia să mă omoare, îi era foarte simplu. Poate e unul pe care-l și știu de om liniștit.

— Aiurezi!

— Vrei să cercetez povestea când ies de aici?

— Las-o moartă, te mai alegi c-un cuțit în spate!

— Îți spun eu, am fost avertizată.

— Tu vorbești serios?

— O să-ți povestesc.

Cum a intrat, Matei s-a repezit să mă pupe și să mă-ntrebe:

— Micuțo, cu cine să mă bat, să-l învăț minte?

— Nu mă face să râd! l-am rugat, mă strânge corsetul ăsta de-mi ies ochii din cap.

— Păi, să-l caut și să-i punem și lui unul.

— De acord, caută-l.

Alex a venit în fiecare zi să mă vadă, teribil mă mai înduioșa. Trebuia să insist să plece.

— Nu vrei să-ți termini odată casa aia? strigam la el.

În ultima zi înainte să plec acasă a venit și Ilona. Nu știu cum aflase. Era și Alex al meu de față. I l-am prezentat.

— N-am știut că ai o soră.

— N-am știut că ai un iubit atât de chipeș.

Au plecat împreună.

A doua zi am ieșit din spital.

21.

Vreau-nu-vreau, trebuie să stau în convalescență. M-am odihnit o zi, două. Pe urmă am început să turbez.

Citesc. Am o grămadă de cărți despre care am auzit că sunt bune, n-am deschis una de milioane de luni. Dar mă dor ochii.

Yvona trece pe la mine și-mi aduce ziare. Nu e mai nimic interesant în ele, aceleași povești plicticoase în care mă implicam și eu, aceleași scandaluri politice în care toți se acuză reciproc și nimeni nu face treabă. De la distanță, pare un circ incredibil. Probabil și de aproape.

Despre cazul care mă interesează nu mai apare nicio informație nicăieri, e-ngropat, mort, nu mai există. Ceva trebuie să se întâmple în tăcerea asta.

Am o grămadă de DVD-uri cu filme, dar n-am chef de filme.

Noroc că am și CD-uri cu muzică, cumpărate de ici-colo, toată ziua ascult muzică.

Aș face bine să-mi pun ordine în hârtii.

Poate mă apuc de scris.

Aș face bine să-mi pun ordine în gânduri.

Nu mai sunase de mult, în sfârșit mă trezește telefonul.

— Cum te simți, fata tatii?

Doamne, în sfârșit o voce pe care vreau s-o aud!

— Ce faci, tată scump?

— Lasă-mă pe mine, cu bătrânețile. Zi-mi cum te simți.

I-am povestit pe scurt, să audă chiar din gura mea, ce mi s-a întâmplat, ce-au zis doctorii, cât am stat acolo, cum mă simt, cum totul e perfect, cât de mult mă plictisesc și abia aștept să mă-ntorc la lucru. Nu i-am zis nimic de bănuielile mele. Nici de Ilona.

Oftează.

— Dacă ședeai mai departe acasă, nu ți se întâmpla asta…

— Sper că nu te simți vinovat, tată scump! Într-o bună zi tot trebuia să-mi iau zborul. Nu știi că asta e soarta copiilor, să-și lase părinții și să plece la casa lor?

— Numai după ce-și fac un cuib al lor.

— Mi-am făcut un cuib al meu, tată.

— Lasă, înțelegi tu ce vreau să spun…

— O să trec să te văd de îndată ce-or să-mi scoată ghipsul.

— Treci când poți, fata tatii, sănătoasă să fii.

Scurt, concis, la obiect.

Nici nu închide bine și cineva sună la ușă. Detest vizitele neanunțate, dar mă hotărăsc să deschid, cine știe că sunt acasă mai știe și că n-am cum să plec. E Alex al meu. El chiar poate trece când are chef.

— Bună, frumoaso! Am fost cu unul dintre muncitori să cumpăr materiale și nu mi-am luat telefonul cu mine. Dacă tot eram în apropiere, l-am lăsat să meargă singur acasă cu cumpărăturile și am urcat să te văd.

— Câte explicații! Sunt onorată, am zis, râzând.

— Puteai să dormi, să stai de vorbă cu cineva, să n-ai chef de vizite, să n-ai chef de mine…

— De tine am chef oricând!

— Nu mă ispiti! Cum te simți?

— Bine. Excelent. Turbez. M-am plictisit să tot stau.

— N-am replică.

Oricât s-ar grăbi, îl invit să rămână cât îi fac o cafea, pe care n-o refuză. În timp ce urmăresc cum fierbe apa și amestec cafeaua, mă gândesc că sunt prima oară, după mai bine de un an, cu Alex al meu singură în casă. Îmi amintesc de ultima noapte pe care și-a petrecut-o la mine, cu mine, înainte să-și ia lumea în cap. Brusc, simt un fior și încep să-mi tremure mâinile de emoție. Îmi dau seama că-l doresc îngrozitor de mult, cum nu mi se întâmpla nici pe vremea aceea. Doamne, cum gândesc, *pe vremea aceea,* de parcă ar fi cu zece ani în urmă! De fapt, e ca și cum ar fi cu zece ani în urmă, niciunul nu mai suntem la fel.

— Cu cât e mai mare sora ta decât tine? mă întreabă.

Cât pe ce să dau cafeaua în foc de surpriză.

— Cinci ani. De ce?

— Nu arată deloc. Dar nu e atât de frumoasă ca tine. Ce mă surprinde e că nu semănați deloc.

Să-i spun, să nu-i spun? De ce l-ar interesa?

— Suntem surori vitrege.

— Aha, spune, sorbind din cafeaua aburindă.

— Vorbește foarte mult, nu ca tine.

— Dacă-i avocat…

— Și pare că știe ce vrea. E convinsă că jumătate din colegii ei sunt niște idioți și și-a propus să sară peste ei…

— Ți-a spus ea toate astea?

Nu mă mira că i le-a spus, era în stilul ei. Dar când? Asta trebuia să-l întreb!

— Când am plecat de la tine de la spital. Nu i-a tăcut gura. Și m-a mai sunat de câteva ori.

Sora mea l-a sunat! Pe Alex al meu! Înseamnă că el i-a dat numărul de telefon sau ea i l-a cerut, n-are importanță. Ea putea să spună că îi trebuie ca să aibă cu cine discuta în legătură cu mine, o văd în stare de orice, n-o putea refuza. Dar cu Alex al meu!?

Rezist tentației de-a fi ursuză și întoarsă pe dos.

Îl expediez repede, să-mi pun gândurile în ordine, doar așa am stabilit.

Se înserează, stau în dreptul unei ferestre și privesc lumea de la înălțimea etajului trei. Noroc că mai văd și altceva decât blocuri. E un cartier liniștit, cu copii puțini, cu câini la fel de puțini, cu mașini puține, cu mulți bătrâni și câteva chioșcuri și un părculeț. De la fereastra mea văd o parte din părculeț, cu niște alei minuscule și întortocheate, ca niște circumvoluțiuni. Pe ele ar trebui să se fugărească gânduri. De pildă, de ce l-a sunat Ilona pe Alex al meu, de ce i-a povestit ce i-a povestit, de ce îl invită la nu știu ce conferință la care va fi prezentă și ea, de ce a fost atât de entuziasmată, cum spune el, când a refuzat-o pe motiv că-și repară casa, de ce îl tot întreabă plină de admirație cum își schimbă casa, când poate da un clic pe net să găsească o droaie de site-uri cum să-ți zugrăvești casa, cum să pui gresie, cum să-ți schimbi apartamentul și să-l transformi din cavernă în palat, naiba s-o ia! Devin paranoică.

Să mă uit la știri. Prostii pe toate posturile.

Mai bine citesc.

Am dat două pagini și trebuie să mă-ntorc de unde am început, n-am reținut *absolut* nimic.

Mai bine îmi bucur ochiul intrând pe niște site-uri cu țoale din cele înșirate în biblia Patriciei Davidson. Ele or să mă scoată din starea de prostrație. Lenjerie, farduri, pantofi, bijuterii, pasiunea mea gențile, bluze, rochii, cadouri cât cuprinde, Doamne, ce de modele, ce de culori, câtă fantezie, câtă imaginație! Mă văd îmbrăcată

în linia cutare, purtând pantofii cutare, centura cutare, atârnându-mi la gât colierul din colecția X sau prinzându-mi la încheietura mâinii brățara din colecția Y, așezându-mi pe cap pălăriuța abia lansată de casa de modă Z, lumea e minunată, nu-mi vine să cred cât e de minunată! Abia mă abțin să nu arunc în coș tot ce-mi place, de-aia există comerț Online, de-aia există cărți de credit, de-aia există site care să te informeze, de-aia există cărțile precum biblia mea, care să te ghideze! Mă oprește în ultima clipă gândul că am prea multe, n-or să mai încapă în șifonier, în dulapurile din perete, în valizele îndesate sub pat, în pungile de plastic cocoțate pe rafturile cămării. Nici eu nu mai am loc! Dar tot îmi cumpăr niște pantofiori roșii de la *Irregular choise*, o să arăt ca-n basme!

Bine că îmi sună telefonul.

Mă caută Silvia. E fericită cum n-am mai auzit-o vreodată. Și clipul, și noile mașini dau roade. A primit comenzi din atâtea locuri din țară că nu-și crede urechilor și ochilor, iar dacă nu erau mașinile noi n-ar fi făcut față cât e lumea! Și-așa îi e greu, va trebuie să mai angajeze muncitoare. O să caute tot fete dintr-astea sărace, pe care le-a uitat Dumnezeu. O mare rețea de distribuție s-a oferit să-i ducă produsele peste tot și să o promoveze, dar se mai gândește, e cam periculos să te bagi în aceeași oală cu peștii mari.

Mi-a spus toate astea pe nerăsuflate, de parcă ar fi vrut să scape de-o corvoadă.

— Știi că, dacă n-ai fi fost…

Am întrerupt-o scurt.

— Crezi că am chef să ascult așa ceva? am întrebat.

A-nțeles și-a schimbat subiectul.

— Rodica mi-a spus că ai fost în spital. E ceva grav?

Prin urmare, nu știa chiar toată lumea că fusesem agresată, asta era bine. N-avea rost să-i încarc mintea cu ce mi se întâmplase, deși îmi stătea pe limbă să mă căinez. Ne-am înțeles să trec s-o văd când voi putea să merg.

— Să mă ții la curent cu scandalul cu utilajele, i-am mai spus.

— Știi de el?

— Cum naiba să nu știu, din moment ce am și vorbit la televiziune într-un reportaj?!

— Am uitat, iartă-mă. S-au întâmplat atâtea, că nu mai știu cine e la curent cu ce. Procesul domnului aceluia s-a amânat trei luni. Omul îmi spune că partea adversă s-ar putea să nu mai ajungă la proces, sau să nu mai ajungă întreagă. La sesizările nu știu cui, fiscul a intrat pe fir, i-a luat la puricat și-a descoperit niște datorii imense neplătite la stat, pentru care e rost și de faliment și de pârnaie. Firește, ăia au contestat totul, au deschis repede un alt proces, care are întâietate, dar nu-i văd bine. Știi cum e, când te pui cu fiscul, chiar și în țara asta în care mulți își fac de cap, poți sfârși foarte rău. Sunt femeie cu frica lui Dumnezeu, nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Nu uita să-mi dai un semn când te faci bine.

N-o să uit. Mai ales că toate poveștile astea mi-au dezvăluit-o pe Ilona.

Iarăși Ilona. Sunt curioasă dacă în noul proces tot ea îi reprezintă…

Păcat că nu mai am nimic de băut în casă. Iar de vișinata aia chiar n-am chef să mă ating…

22.

Îl aștept pe Alex al meu. De data asta a sunat.

Apare cu un buchet de flori, cum n-a mai venit de multă vreme. Iubesc florile aduse de el. Cât le aranjez în glastră, el aruncă o privire peste hârtiile răvășite pe biroul pe care l-am așezat în fostul dormitor al Yvonei.

— Te-ai apucat de scris? întreabă.

Mă enervează că a văzut paginile pe care am început să le scriu astă-noapte, nu știu ce-or să fie, o nuvelă, un roman, un jurnal, un spanac.

— Mă joc, îi spun.

— Să nu te lași.

— Mulțumesc de sfat.

A adus o sticlă de vin, o desfac, îi tom un pahar.

— Nu vreau, spune.

Sunt mirată.

— Sunt obosit, mă doare ficatul, vreau să fac o pauză câteva zile. Cât au lucrat meșterii ăia la casă a trebuit să beau cot la cot cu ei, ca să-i fac să-și continue treaba, altfel ședeau în fund și se uitau la mine. Numai votcă. Zi de zi. Mi s-a acrit.

Asta pot să înțeleg. Nu știu ce-o să fac cu vinul acum că l-am deschis, nici eu n-am chef. O să-l pun mai încolo în frigider.

— Măcar ai terminat?

— Aseară. Zilele astea ar trebui să plec să-l pregătesc pe băiat. Nu cred că e bine să-l iau dintr-odată. De fapt, habar n-am cum e mai bine.

Pare foarte obosit, cred că e obosit. Mă ridic din fotoliu, mă apropii de el și-i mângâi obrazul plin de cearcăne. Doamne, cât iubesc cearcănele astea! Îmi ia mâna și mi-o sărută, dar nu-mi spune să mă așez alături de el. Mă întorc în fotoliul meu. Mă simt dintr-o dată stingheră, de parcă n-aș fi în casa mea.

Noroc că sună telefonul.

— Ileana, trec pe la tine, strigă în receptor Ilona.

N-am chef de ea nici cât negru sub unghie! Nu apuc să-i spun.

— Am fost la cea mai mare cofetărie și ți-am cumpărat cel mai mare tort. Ai fost mereu moartă după tort.

— Asta se-ntâmpla demult, când eram copii, Ilona…

— N-ai cum să te schimbi!

— Sunt cu Alex, încerc eu s-o conving să renunțe. Poate ne vedem mâine.

— Știu că ești cu Alex.

— Poftim?

— Mi-a spus el.

N-aveam replică.

— Ajung într-un sfert de oră, mai zice.

Mă reașez în fotoliu ușor năucă.

— I-ai spus Ilonei că vii la mine?

— Da, răspunde Alex al meu, aproape impasibil, de parcă l-aș fi întrebat cum va fi vremea mâine.

Nu vreau să mă gândesc că și-au dat întâlnire aici și pe urmă să plece împreună, cum au mai făcut-o și…

— Mă tot sună să mă vadă, are fel și fel de pretexte și tot ce-am găsit să-i spun a fost că vin la tine…

— De ce vrea să te vadă?

— Tu ce crezi? Întreab-o pe ea.

Vreau să-l cred, dar viermele a început să mă roadă. În loc să uit, îl întreb:

— Îți place?

— Ce anume?

— Nu face pe prostul! Îți place de ea?

— E o femeie frumoasă. Dar te iubesc pe tine.

— E mai frumoasă decât mine?

— E altfel.

— Ai vrea să…

— Ileana, poți să încetezi?

A ridicat vocea, n-a făcut-o niciodată. Mă opresc.

— Încetez. Dar tot nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— Cum se face că veniți unul după altul la mine.

— N-am chemat-o eu.

— E soră-mea! Nu puteam să-i dau papucii!

— Atunci nu-mi pune mie în spate chestia asta! Dacă vrei, pot să plec înainte să sosească.

— Nu, vreau să rămâi, n-am chef să-mi sară la gât că te-am dat afară ca să nu te vadă ea.

M-a privit lung.

— Ești cam stresată, a spus într-un târziu.

— Sigur sunt.

N-am apucat să spun mai multe, Ilona a sunat la ușă.

Arăta superb, într-o rochie cu ape care curgeau și-i puneau în evidență curburile corpului, dacă aș fi fost bărbat, nu mi-aș fi luat ochii de la ea. Când m-am dus în bucătărie să așez tortul pe un platou și să aduc farfurioare și linguriță, m-am privit pe furiș în oglinda din hol. Eram o schiloadă pe lângă ea!

I-am spus să stea în fotoliu în locul meu, dar ea se plimba de colo-colo, nu puteai să nu te uiți cum se fâțâie. La fiecare mișcare, poalele rochiei se unduiau și unduirile se ridicau de-a lungul curburilor trupului. Era un spectacol.

— Nici nu vreți să știți ce minunat e afară! zicea.

Eu una chiar nu voiam să știu. Probabil m-a văzut cam botoasă și a sărit pe mine:

— Zi-mi repede cum te simți, cât mai stai în convalescență.

— Chiar vrei să știi?

— Ileana! a strigat, de parcă aș fi ofensat-o teribil.

— Mă simt bine. Cât de bine se poate simți una în situația mea.

— Perfect! Perfect! I-am spus eu mamei că recuperezi vertiginos, n-are de ce să te agaseze trecând să te vadă.

— Mama voia să treacă să mă vadă?

— Tu ce credeai, că e indiferentă la ce ni se întâmplă?

— La ce *mi* se întâmplă…

— Of, obsesiile tale!

Teren minat.

— Luați tort, am schimbat repede subiectul. Mai ales că zici că e cel mai bun.

— Fii sigură de asta! a întărit Ilona. N-aș cumpăra în ruptul capului altceva!

M-am ridicat de pe canapea și-am pus un CD cu muzică, ce s-a nimerit.

— Iar clasică? a oftat Ilona.

— Bine, îl schimb.

— Nu e nevoie, ești la tine acasă, noi suntem oaspeți.

Am schimbat CD-ul. Tăceau și trebuia să găsesc un subiect de interes pentru toți trei.

— Știi că Alex e un fotograf grozav? am spus.

— Nu sunt grozav, s-a grăbit Alex să mă contrazică. Doar bun.

— Fotograf? aproape că a strigat Ilona, mai să scape bucata de tort din gură. Nu mi-ai spus! Doamne, ce-mi plac oamenii care știu să imortalizeze clipa! Fotografii și pictorii. O să te rog să-mi faci și mie niște poze într-o zi, când vrei, cum vrei, zeci de poze, sunt moartă după poze cu mine.

O dădusem în bară. Nu puteam găsi un alt subiect?

Nu i-a răspuns, a dat doar din cap, putea însemna orice.

A lăsat dintr-odată farfurioara pe măsuță, am văzut cum îi vine o idee, ca o sclipire, dacă așa i se întâmplă și când pledează în vreun proces, e imposibil să nu câștige. Mă întreb ce face când i se întâmpla să și piardă, ca în cazul cu hămesiții pe care i-a consiliat ultima oară.

— Ai avut vreo expoziție? întreabă.

— Demult, nici nu mai țin minte, a spus Alex, cu dezamăgire în glas.

— Asta e! Trebuie să deschidem o expoziție, cu toate fotografiile tale sau cu câte vrei. Cunosc niște oameni importanți și plini de bani, o să-i rog să ne-ajute, e-un fleac pentru oricare dintre ei să sponsorizeze o expoziție, oriunde s-ar organiza ea. Dar trebuie s-o facem la Palat, în buricul orașului, să vină toată lumea, cu tam-tam, cu muzică, cu catering ca la carte…

Punea stăpânire pe el. Am încercat să-i opresc avalanșa de vorbe.

— Ilona…

— Ce e? s-a oprit ea brusc, privindu-mă cu mare mirare. Nu vrei ca Alex să deschidă o expoziție? I-o organizez eu!

— Nu de asta e vorba…

— Atunci lasă-mă, știu eu ce spun!

— Nu sunt pregătit, a intervenit Alex. Am alte priorități acum.

— Nimic nu are prioritate în fața celebrității! a tunat Ilona.

Îl privea atât de intens de parcă ar fi vrut să-l soarbă în ea. Femeia asta avea o forță nemaipomenită, habar n-aveam. L-am văzut cum se clatină. În capul meu îl și vedeam la brațul năprasnicei femei inaugurând o expoziție în buricul orașului, cum zicea, înconjurat de

dive și critici de artă libidinoși, uitând că pe lume mai exist și eu. Unde ești Yvona?

— O să aranjez și-ți dau de știre, a mai spus, cu tonul cu care nu admiți împotrivire.

Nimeni n-a zis nimic o vreme.

— N-am timp de expoziții, a spus Alex. O să mă duc să-l aduc la mine pe băiatul fratelui meu și o să cam stau cu el o vreme.

Nu-i spune cam multe? Ce nevoie are să știe ea toate astea? Eram revoltată.

Ilona a rămas câteva secunde ușor buimacă, nu știa de unde să apuce subiectul, am fost sigură că rotițele din capul ei se mișcau cu o asemenea viteză că ne-ar fi putut purta pe toți trei până în părculețul în care se aprinseseră luminile de seară. Și-a revenit incredibil de repede.

— Grozav! a spus. În chestia asta chiar că am să te ajut!

Am privit-o amândoi uimiți.

— O să-ți spun mai încolo, a adăugat.

Avea un tupeu inimaginabil.

Brusc m-am simțit îngrozitor de nefericită. Eram obligată să stau în casă de un nenorocit care mă agresase, trimis, sunt absolut sigură, de mahării pe care îi reprezenta ea, dar nu-i puteam spune nimic, n-aveam nicio dovadă, mi-ar zice că sunt nebună. Îl așteptasem pe iubitul meu care în sfârșit venise să mă vadă fără pic de stres și pe care nu-l puteam săruta și strânge în brațe, pentru că dăduse ea năvală. Și acum îi făcea program și-i spunea cum o să-i organizeze ea viața, *în fața mea*! Și nu-i puteam zice nimic, mi-ar fi spus că sunt nebună de-a binelea. Abia mă stăpâneam să nu plâng de ciudă, dar sunt convinsă că privirile mele aruncau scântei.

Probabil Alex a înțeles. S-a ridicat să plece.

— E târziu, a zis, te las să te odihnești.

— Merg și eu, s-a grăbit Ilona să adauge. Te duc cu mașina.

Iar acuma plecau și împreună! La naiba, de-o sută de ori la naiba și iar la naiba! Cât se pregăteau să plece și mă tot pupau și unul și altul, de parcă m-aș pregăti să mor în noaptea care urmează și n-or să mă mai vadă vie, îmi închipuiam cum îl amețește pe drum, cât îl duce cu mașina ei elegantă, cum insistă să-i vadă casa proaspăt renovată pentru că trebuie să-i dea și ei idei, doar își propusese să renoveze, cum el nu găsește motiv s-o

refuze, cum leșină de emoție și de plăcere când vede ce-a făcut el, nici măcar eu nu știu ce-a făcut el din casa aia, cum i se agață de gât admirativ, ce bărbat grozav ești, ce bărbat grozav ești! cum… La naiba, de-o sută de ori la naiba!

— Sigur ești bine? întreabă Alex din ușă.

Nu apuc să-i răspund.

— N-o vezi cât e de înfloritoare? spune Ilona și-l trage în jos pe scări.

23.

Am avut cea mai nenorocită noapte de când mă știu. Uram ghipsul, corsetul, televiziunea, pisica, lumea toată, pe mine. Mă simțeam ultimul om, părăsită de toți. N-am avut o noapte atât de neagră nici când Alex al meu a plecat pe nepusă masă să-și caute faima pe alte coclauri.

La început mi-am zis că n-am nici un motiv să fiu amărâtă, că lucrurile sunt normale, sau că acelea care nu sunt se vor îndrepta. Și dintr-odată m-am gândit că aș face bine să nu mă mai amăgesc. Scorpia asta de soră-mea plecase cu Alex al meu! Cum o știu, o să încerce să-l vrăjească, o să-i ia mințile, o să-l supună, o să-l facă mielușelul ei. Orgoliul mă împiedica să-l sun să-l întreb dacă a ajuns acasă, să aflu mai multe, să-i dau de înțeles că sunt încă aici. Nici prin cap nu-mi trecea s-o sun pe Ilona, chiar dacă nimic nu se va întâmpla într-o mie de ani, tot mi-ar da de înțeles că între ei doi se petrece sau s-a petrecut ceva, numai și numai să mă șicaneze. Eram cu mâinile legate, în timp ce patrulam din dormitor în bucătărie, din bucătărie în sufragerie, din sufragerie în dormitor, cu Pisi, care nu mai pricepea nimic, pe urmele mele. Îmi imaginam scenariile cele mai prăpăstioase, în care se strângeau în brațe, făceau dragoste, plecau la munte, își făceau bagajele s-o șteargă în lume sau în care amândoi ștergeau podelele cu mine. Mă stăpâneam cu greu să nu izbucnesc în bocete. Eram sigură că o să-l pierd și mă durea gândul ăsta.

Mi-am luat sticla cu vin adusă de Alex, m-am instalat într-un fotoliu să mă uit la un film și am început să beau. Nu-mi amintesc nimic din film, nu-mi amintesc nici când am ajuns în pat. Știu că am visat mult, sau poate mi se pare, o fi fost doar visul dinainte de trezire.

Se făcea că eram într-un tren de mare viteză. Călători puțini, eu și Alex stăteam față în față într-un compartiment. Eram speriată, mi se spusese sau mi se năzărise mie că sunt urmărită, iar urmăritorul n-avea de gând să glumească, tremuram toată. Îi povestisem lui Alex pe scurt ce știam și fusesem nevoită să-i spun de două ori, pentru că nu înțelegea, Alex al meu nu mai

înțelegea românește, mă privea cu ochi goi și nu-mi pricepea disperarea. Îi băteam cu pumnii în piept strigând la el:

— Fă ceva! Fă ceva și nu te mai uita la mine cu ochii ăștia! Vrei să dispar?

Îmi intrase în cap că urmăritorul voia să mă facă să dispar și gândul ăsta mă înnebunea. Dar el zâmbea! Și dintr-odată am fost convinsă că urmăritorul nu poate fi altcineva decât Ilona, ei doi s-au înțeles să mă piardă, iar eu îi ceream ca o proastă tocmai lui să mă salveze sau măcar să mă ajute. M-am dat înapoi înspăimântată, m-am ridicat, am ieșit din compartiment și m-am îndepărtat de-a-ndăratelea. Alex venea după mine, cu o mână întinsă.

— Ce te-a apucat? Nu vreau să-ți fac niciun rău, zicea.

— Nu te cred! strigam eu. Nu te cred! Nu veni după mine!

— Dar nu vreau să-ți fac niciun rău!

Și în clipa aceea a apărut Ilona, de undeva din spatele lui, se apropia foarte repede, parcă plutea, era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, mânecile i se desfăceau ca niște aripi pe culoarul vagonului.

— Vine în spatele tău! am strigat înainte să încep să fug, să trec în alt vagon și să zăvorăsc ușa în spatele meu.

Priveam ce se întâmplă prin geamul murdar.

— Dacă vrei să te cred, scapă de ea! am strigat. O să te omoare și pe tine!

— Cum să scap? i-am auzit vocea speriată.

— Arunc-o din tren!

— Ești nebună, o să moară!

— Arunc-o pe soră-mea din tren! Îți spun eu, n-o să pățească nimic. O să zboare! Are aripi!

— Ești sigură? striga acum și Alex, brusc speriat.

S-a întors spre Ilona care îl ajunsese din urmă și se străduia să-i vâre degetele în ochi.

— Vezi? Ți-am spus eu! Ți-am spus eu! Arunc-o din tren!

Au început să se lupte. Ilona părea neașteptat de puternică, parcă ar fi fost Xena, prințesa războinică, Alex era surprins, a dat înapoi, de fapt s-a apropiat de ușa vagonului pe care nu știu cum a făcut că a deschis-o, în timp ce se apăra de atacul ghearelor și dintr-odată a tras-o spre el, ea s-a dezechilibrat și a căzut din vagon. Am văzut-o cum plutește, știam eu, știam eu! și râdea în

hohote. Dar trenul mergea cu o viteză atât de mare, că a rămas în câteva clipe în urmă și n-am mai zărit-o.

Am deschis ușa dintre vagoane și m-am aruncat în brațele lui Alex, care era din nou Alex al meu.

Și m-am trezit, leoarcă de transpirație.

Cam nasol.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă reped la telefon, să-l sun pe Matei.

— Nu te-am sculat din somn?

— Sunt la datorie, micuțo…

— Dar e duminică!

— Mi-a venit rândul să fiu de serviciu. Ce-ți face piciorul?

— Bine. Uite de ce te-am sunat. Tu știi toate filmele din lume, ai mii de casete și DVD-uri. Fă-mi și mie rost de *Arunc-o pe soră-mea din tren*!

— Pe mama.

— Poftim?

— *Arunc-o pe mama din tren*! Ăsta e titlul. Cu Danny de Vito.

— Nu e soră-mea?

— Sigur nu.

— De ce știam eu că e soră-mea? Fie și-așa. Poți să-mi faci rost și mie de filmul ăsta?

— E urgent?

— Nu, dar nici când o să uit să-l mai văd….

După ce m-am dezmeticit bine și-am băut o cafea, mi-am sunat iubitul.

— Bună, frumoaso. Cum te simți?

— Bine. Ar trebui să-mi fie altfel?

— Nicidecum. Voiam să te caut și eu. O să plec azi. Știam eu!

Știam eu că încep necazurile! Nu l-am întrebat unde, l-am lăsat să-mi spună, dacă vrea.

— Merg să-mi aduc băiatul, ți-am spus, a zis. De fapt, nu știu dacă-l aduc, merg să pregătesc terenul să-l iau și, dacă reacționează bine, vin cu el peste câteva zile.

— Singur?

— Cu cine-ai vrea să mă duc în fundul Moldovei?

De ce-oi fi atât de proastă să-mi închipui mereu numai nenorociri? Alex al meu nu mă înșală, Alex al meu mă iubește!

Mi s-a luminat ziua. N-o să fie o duminică neagră. Păcat că am piciorul în ghips, m-aș duce să mă plimb.

Am s-o fac, totuși. Mai bine mă duc la un muzeu, n-am mai fost demult, acolo e liniște, îmi bucur ochiul cu niște tablouri. Iau un taxi. O să găsesc unul și la întoarcere, doar nu trăim în codru.

Nu m-am mai simțit demult atât de relaxată. Mi-am închis pur și simplu telefonul, doar n-or să moară cei care vor să-mi audă glasul! Am stat și am privit tablouri și-mi zbura mintea. Nici cele mai frumoase bijuterii din lume, nici cele mai grozave genți nu mi-au pricinuit vreodată asemenea bucurie. Greșesc, e altceva, e o prostie să compar lucrurile.

Cândva m-a bătut gândul să pictez, mi-am cumpărat pensule, una mare, câteva mici, am făcut rost de-o carte despre tehnica picturii, dar n-am apucat s-o deschid, șevalet nu mi-am cumpărat, mi se părea prea mult. Fără să știu cum se procedează, m-am apucat să pictez după o reproducere, am făcut o schiță în creion, am început să acopăr cu culoare personajele aflate în prim-plan, mi-am dat seama că n-am procedat corect când m-am apucat să fac fundalul, pe urmă am aflat de eboșă, de acoperirea grosieră a pânzei, din planul îndepărtat spre cel apropiat, n-are rost să dau acuma lecții, n-am terminat mai mult de trei pânze în viața mea. Și alea oribile!

Mă gândeam că poate mi-am ratat viața și că ar fi trebuit să insist și să trec de cifra fatidică trei, poate mi s-ar fi descleștat degetele și-ar fi ieșit ceva din mâna mea, nu-mi trece prin minte să mă compar cu coloșii în fața cărora amuțesc, dar poate n-aș fi fost chiar ultima. Cât orgoliu! De parcă nu mi-ar fi destul meseria grozavă în care am nimerit! Asta e, nu mi-e destul… Măcar la scris mă mai descurc și asta ar trebui să fac mai departe, cum mi-am propus…

Deocamdată, să ne deschidem frumușel telefonul și să comandăm un taxi. Dumnezeule, câte apeluri ratate! Toată lumea și-a pus în cap să mă caute astăzi? Am noroc, găsesc taxi ușor, e ora prânzului, lumea nu umblă de nebună, ca mine. Ajung repede acasă, Pisi mi se încolăcește printre picioare, lipindu-și căpșorul când de-o gambă, când de butucul de ghips, am toată ziua pentru mine.

Dumnezeule, e duminică!

Poate am să mă odihnesc.

Parcă poți!

— Bună, Ileana, te-am sunat toată dimineața, am crezut că ți s-a făcut rău, tu care nu-ți închizi niciodată telefonul?! Ți-am lăsat o grămadă de mesaje în căsuța vocală.

— Nu le-am ascultat, Ilona.

— Voiam să-ți spun ce tip grozav e Alex. Am trăncănit aseară până târziu, nici nu ne-am dat seama când a trecut vremea, am aflat că avem prieteni comuni, pe care, culmea, nu i-am mai văzut de-o groază de ani, cred c-o să-i caut și-o să-i văd acum cu el, știai că a luat un premiu în Italia?

— Mi-a spus.

— Și-a făcut o casă grozavă, e mică, dar nu știu ce-a meșterit acolo că pare de două ori mai mare, mă învârteam în camerele alea trei, că n-are mai multe, și mi se părea că sunt într-un palat, i-am și spus-o, nu-mi venea să mai plec, dar mi-a zis că trebuie s-o șteargă azi din oraș și l-am lăsat să doarmă, numai după ce mi-a promis că mă lasă să-l duc la gară, te-am sunat când plecam să-l iau, te-am sunat când eram cu el, să-ți zică și el la revedere, te-am sunat din gară, nu-ți închipui ce îngrijorată am fost, dacă ți s-a întâmplat ceva? Dar nu i-am spus și lui Alex de îngrijorarea mea, l-aș fi speriat degeaba, te pomenești că-și amâna plecarea și venea la tine, și uite că am avut dreptate, acum a plecat și noi două stăm de vorbă și tu n-ai pățit nimic. Ce faci?

— Ca duminica.

Doamne, cum mai căzuse cerul pe mine!

— Aha, te las, acum sunt încă la gară, plec să mă întâlnesc cu o prietenă, nu uita s-o suni pe mama, e îngrijorată și ea!

— Am s-o sun.

Știam eu că duminicile sunt oribile, oribile, oribile! Cum naiba îndrăznește Alex ăsta să-mi spună că totul e-n regulă? Când a petrecut toată noaptea cu ea, în vreme ce eu mă perpeleam, când o aștepta să plece împreună la gară, ca doi îndrăgostiți, când…? De ce sunt proastă?

Sună telefonul.

— Ce mai faci, iubițel? Mi-a fost dor de tine.

Ăsta mai lipsea să mă sune!

— Ai face bine să-mi uiți numărul de telefon și să nu mă mai suni în viața ta!

— Iar ne-am sculat cu fața la cearceaf, iubițel?

Am închis înainte să mai spună ceva.

N-a trecut niciun minut și iar sună telefonul. Cine naiba mai e și ce vrea?

— Bună ziua, domnișoară, v-am mai sunat.

Mă dezmeticesc repede: bărbatul chipeș. Îl las să continue.

— Voiam să știu dacă v-ați uitat pe site-ul acela…

— Uite ce, este, domnule, am fost îngrozitor de ocupată, am avut un accident și am stat în spital, acum am un picior în ghips, sunt foarte ocupată și mi-este îngrozitor de rău. Crezi că am timp să mă uit pe nu știu ce site?

Doamne, cât de nepoliticoasă puteam fi!

— Îmi cer scuze, n-am știut, o să revin.

— Bine faceți, cereți-vă scuze!

Dar nu m-a mai auzit, închisese. Nu mai avem pe cine să-mi vărs nervii. Doar dacă nu mai sună cineva. Nimeni. Ba uite că sună.

— Ileana, ce-i cu tine? Te-am căutat toată dimineața, mi-a spus soră-ta că nu răspunzi, s-a întâmplat ceva?

— Nu, mama, e-n regulă totul.

— Bine. Altădată fă bine și răspunde, nu mai da emoții oamenilor care te caută. Știi bine că nu e duminică să nu vorbim la telefon!

Firește că mi-a făcut capul calendar cu ce are ea de lucru, ce-a mai discutat cu vecinele, cât o enervează tata că s-a ramolit și stă în grădină toată ziua sau cu moșii lui sau la televizor, cât de minunat arăta Ilona în dimineața asta, când a plecat de-acasă, și pe urmă mi s-a rupt firul, n-am mai reținut nimic, am lăsat-o să vorbească cât a vrut, ziceam din când în când da, mama, să audă că n-am închis și mă gândeam la ale mele. Cred că a vorbit o jumătate de oră sau mai mult, cum n-o fi durând-o gura?

Și pe urmă am rămas singură.

Am încercat s-o sun pe Yvona, dar era ocupat în permanență și am renunțat.

Absolut singură!

M-am trântit pe pat, cu ochii în tavan. Nu mi-era foame, nu mi-era sete, n-aveam chef de nimic. Pisi a venit lângă mine și mi s-a așezat pe burtă. Torcea. Dar tot îmi venea să urlu.

Absolut singură!

Cred c-am adormit o oră, poate mai puțin. M-am trezit brusc cu gândul că îmi promisesem ceva, nu știu când, dar că trebuia în clipa aceea *neapărat* să încep.

Mi-am deschis laptopul, am creat un document nou și-am pus un titlu:

Arunc-o pe soră-mea din tren!

Asta era. O să scriu despre toate câte mi s-au întâmplat. Noroc că nu trebuie să mă duc la serviciu câteva zile.

24.

Parcă eram o fântână din care curgeau vorbele. Nu mă mai opream. De parcă se sfârșea curând lumea și eu trebuia să spun repede totul, ca să rămână mărturie pentru cine știe cine, cine știe când. Nici nu-mi dădeam seama când trec zilele.

A sunat telefonul ca de obicei, în neștire. Uneori răspundeam, alteori nu. A trecut Matei și mi-a lăsat caseta cu filmul cerut. Nu l-am văzut. M-a rugat șeful meu direct să-i fac un plan de reportaje și i l-am trimis pe email într-o oră.

— Se vede că te plictisești acasă ori că te-ai odihnit! Niciodată n-ai răspuns atât de prompt unei solicitări.

— Ca să vezi că sunt bună!

— Ești bună!

M-a sunat șefa să mă-ntrebe cât mai am de gând naibii să frec menta acasă.

— Cu piciorul ăla știu sigur că poți să mergi!

— O să vin în câteva zile, șefa!

— Asta voiam să aud. Odihnește-te. Și vino repede, am nevoie de tine.

M-a dat gata, nu-mi spusese vreodată asemenea vorbe.

M-am întors la laptop mândră de mine.

Yvona era îngrijorată și a trecut să mă vadă.

— Cum merge cu Puiu?

— Nemaipomenit!

— Nu mai e nemernic?

— Ei și tu! Câte nu zice omu' la necaz! Slavă Domnului, e bine. I-am spus că dacă mai face figuri, îl las definitiv, poate să vină și-n limbă… Lasă-mă pe mine, zi-mi ce e nou.

I-am povestit cât am putut mai scurt tot ce mi se întâmplase, și mai ales vizita Ilonei, plecarea cu Alex al meu, care înțeleg că nu mai era al meu, telefoanele de-a doua zi și tot restul. La fiecare propoziție de-a mea scotea câte un icnet de furie.

— Și nu te-ai repezit în chica ei? a strigat în cele din urmă.

— De ce?

— Cum de ce, ești bolnavă? E iubitul tău și ea se bagă pe fir ca o…

— Poate nu era iubitul meu, am întrerupt-o.

— Cum adică?

— Poate doar mi s-a părut mie. De când s-a întors, l-am ținut o singură dată în brațe. Și nu m-am culcat niciodată cu el.

— Dar l-am văzut eu la spital, cum stătea de veghe lângă patul tău! De ce-ar mai fi făcut-o?

— De milă.

— Ești nebună! De milă te ducea la spital și te lăsa acolo!

— Atunci nu știu de ce a făcut-o.

— Măcar ai vorbit cu el? Ai avut măcar o explicație?

— E plecat. Și de ce să am o explicație? Să-mi spună că n-am înțeles bine, că mă înșel, că nu e nimic, că visez? Mai bine pun capăt și gata! Nu mai există!

— Poate că ai dreptate. Poți să faci asta? Eu n-am fost în stare.

— Habar n-am.

— Vrei să stau cu tine?

— În niciun caz! Am tot timpul ocupat, nici să mă gândesc n-am vreme. Și pe urmă, mă întorc la slujbă în câteva zile.

— Dar mai ai concediu…

— Pot să merg, asta e important.

Am continuat să scriu câteva zile.

Nu mai știu cine m-a sunat, probabil că erau oameni neimportanți, din moment ce i-am uitat.

Pe urmă, într-o zi a dat buzna peste mine Ilona. S-a trântit într-un fotoliu, răspândind un val amețitor de iasomie. Cred că turnase pe ea un sfert de sticluță. Era proaspăt coafată, îmbrăcată într-o rochie impecabilă, cu niște pantofi pentru care mi-aș da sufletul și o geantă… of, Doamne! abia o văzusem pe unul dintre site-urile alea recomandate de biblia Patriciei.

— Sunt revoltată! a început să turuie.

— Pe mine?

— Nu, dragă. Pe Alex ăla al tău.

— Calmează-te și povestește-mi.

— De ce crezi că am venit?

Mi-a spus o poveste aproape incredibilă. Venea de la Alex de-acasă. Tocmai îl adusese de la gară.

Eu habar n-aveam că se întorsese în oraș.

Vorbise cu el la telefon toată săptămâna. Pe mine nu mă sunase niciodată. Dar înțeleg că ea îl suna, de câteva ori pe zi. Se purta ca adevărata iubită. A aranjat să-l aștepte în gară, să-l ajute cu bagajele și cu băiatul. I-a dus acasă. Și-acolo s-a întâmplat o *nenorocire*! A repetat cuvântul de câteva ori, să-mi intre bine-n cap.

— Băiatul e un scump, nu știu cu cine seamănă. Dar cam sălbatic. Îți poți da seama că n-a văzut în viața lui un DVD sau un film cu desene animate? Cine știe câte n-o mai fi văzut! L-am rugat pe Alex să-i pună niște desene, abia le-a găsit și nu s-a mai mișcat din fața televizorului până am plecat. Măcar puteam sta și noi de vorbă în altă cameră… Și atunci s-a întâmplat nenorocirea. Începusem să-mi fac planuri. Eram convinsă că m-ascultă și ne facem planuri împreună, i-am și spus asta. Și brusc m-a întrebat:

— Știi că vreau să-l înfiez?

— Pe cine?

— Pe băiat.

— Pe… și am arătat cu mâna spre camera cu televizor.

A dat din cap.

— Glumești!

— Nu glumesc deloc.

Eram siderată.

— Și cu noi cum rămâne?

— Adică?

— Cu noi doi! Nu face pe prostul!

— Ca și până acum.

— Dar eu nu pot să cresc un copil! Care nici măcar nu e al tău!

— Cine ți-a spus să-l crești? Îl cresc eu.

— Și toate planurile noastre?

— Planurile noastre…

— Da, planurile noastre!

— Vrei să spui ale tale.

— Cum ale mele? Tot timpul ai fost de acord! Nu-mi făceam speranțe aiurea!

N-a mai zis nimic, a ridicat din umeri. L-am mai întrebat de câteva ori și a continuat să ridice din umeri și pe urmă m-a apucat furia. Să-mi facă mie așa ceva! Să

mă umilească pe mine! Să mă pună pe mine să cresc copiii altora! Niciodată, niciodată, niciodată! M-am enervat cumplit, am ridicat vocea, i-am spus de la obraz că e un nemernic, un mincinos, un porc, un nimeni care se crede buricul pământului pentru că a luat și el un premiu de care n-a auzit nimeni într-un oraș prăfuit de provincie de care n-a auzit nimeni. L-am salutat, mi-am luat geanta și am plecat. Am vrut să știi ce fel de om e Alex ăsta al tău, un îmbârligător nesuferit și un nemernic și să ai grijă să nu-ți facă la fel!

Abia mă țineam să nu izbucnesc în râs. N-aveam ce-i spune.

Mi-a cerut un pahar cu apă și s-a ridicat să plece. În ușă și-a amintit să mă întrebe cum mă mai simt.

— Bine, bine, i-am răspuns.

— Te mai sun, și-a trântit ușa, cum se obișnuise să facă de ceva vreme.

25.

Eram cam surprinsă de câte aflasem, dar mi-am zis să-mi țin firea, să nu m-arunc cu capu-nainte, s-ar putea să mi-l sparg.

M-am întors la laptop, dar nu-mi ardea de scris un cuvințel măcar.

Am stat întinsă pe pat vreo câteva ore, cu Pisi torcând pe pieptul meu. Mă gândeam la tot ce mi se întâmplase de ceva vreme. Aproape că nu-mi venea să cred, parcă era un roman, de fapt chiar era un roman!

Atunci m-a sunat Alex.

— Bună, frumoaso. Ne primești pe la tine?

— Cum adică „vă primesc”?

— Pe mine și pe Petruț.

— De ce v-aș primi?

— Presupun că ți-e dor de mine. Și mai presupun că vrei să-l cunoști pe băiat.

— Nu prea țin să vă văd pe niciunul.

— Cum vrei. Putem vorbi și mai târziu. Abia m-am întors azi…

— Știu când te-ai întors.

— De unde?

— De la Ilona.

— Aha! Înseamnă că ți-a spus și că ne-a adus de la gară.

— Da.

— Și că m-a sunat toată săptămâna de nu puteam să respir.

— Da.

— Probabil ți-a spus și că m-a agasat două săptămâni cum n-am crezut că mi se poate-ntâmpla.

— Nu mi-a spus.

— Sau că a stat pe capul meu în noaptea când am plecat împreună de la tine și nu se mai lăsa dusă și-a trebuit să-i spun că vreau să dorm puțin înaintea plecării și mă întreba mai în glumă, mai în serios de ce nu-mi iau o cușetă.

— Nu mi-a spus.

— Ziua nu merg cușetele, am lămurit-o. Doar așa a plecat acasă.

— Nici asta n-a spus.

— Sau că a năvălit peste mine să mă ducă și să m-aducă de peste tot pentru că are, zice ea, cea mai grozavă mașină de cărat bărbați formidabili ca mine.

— Voiai să-mi spună?

— Da.

— Ce anume, că ești formidabil?

— Da.

— Nu mi-a spus asta, ci mi-a dat de înțeles că ai fi iubitul ei.

— Și bineînțeles că ai crezut-o.

M-a încuiat. Am preferat să nu răspund. L-am lăsat să continue.

— Oi fi fost în capul ei, până astăzi.

— De ce până astăzi?

— Astăzi i-am spus că am de gând să-l înfiez pe Petruț.

— Chiar ai de gând?

— Crezi că glumesc? Poate mă ajuți cu formele.

— Nu e simplu.

— Știu. Dar pentru că nu mai are pe nimeni, poate nu mă vor ține până la pensie.

— Știe?

— Nu vorbim despre asta. Dar cred ca intuiește ceva. Chiar nu vrei să-l cunoști?

— Ba da.

— Ajungem într-o jumătate de oră.

Nu știam ce să fac mai repede: să mă schimb, să-mi spăl părul, să mă fac frumoasă, să fac o prăjitură.

Am rămas în bluză și-n blugi și-am intrat în bucătărie. Când scoteam tava din cuptor, sunau la ușă.

Le-am deschis imediat. Petruț chiar era un băiețel drăguț. Și semăna prea puțin cu Alex al meu.

— Ce frumos miroase! a spus imediat. Ai făcut prăjitură cu nuci. Bunica îmi face uneori. Dar de la o vreme n-a prea avut făină. Îmi dai și mie?

Mă topeam.

În timp ce mânca prăjiturile stând pe canapea s-a apropiat de el Pisi.

— Pisi! a strigat băiatul, lăsându-și farfurioara pe măsuță și aplecându-se să mângâie pisica.

— De unde știi c-o cheamă Pisi?

— Dacă e pisică cum s-o cheme?

Mă încuiase.

După ce-a mâncat ce rămăsese pe farfurioară, m-a rugat să-i mai dau și pe urmă a început să se uite prin casă.

— Îmi dai voie să umblu?

— Ești ca la tine, am spus.

— Ai tablouri multe și cărți. Alex n-are decât fotografii. Bunica are niște carpete, dar nu sunt așa de frumoase.

— În ce clasă ești? l-am întrebat.

— A treia. Am zece ani. Sunt foarte mare.

— Și ai vrea să citești?

— Oho! Am citit deja o carte!

Chiar era o performanță!

M-am așezat într-un fotoliu, Alex în cel din fața mea, exact cum stătuserăm într-o sâmbătă de curând, când mi se năruise lumea în cap. Ne priveam fără vorbe. Și am văzut în ochii lui lucirea pe care o mai văzusem când declara că mă iubește.

N-aveam nevoie să mi-o mai spună.

26.

În seara aceea n-am mai scris nimic. Însă am dormit fericită.

Am scris a doua zi. Și astăzi, până mai adineauri, când a sunat iar insistent telefonul.

— Bună ziua, domnișoară, sunt…

— Știu cine sunteți, adică v-am recunoscut vocea, dar nu știu cine sunteți de fapt. Vreau să-mi cer scuze pentru că am fost extrem de nepoliticoasă data trecută, dar nici nu știți ce era pe capul meu!

— Nu vă faceți probleme, domnișoară, dacă ați ști de câte ori ni se întâmplă nouă, în viața de editor…

— Editor?

— Da. V-ați uitat pe site-ul acela?

— Îmi cer și pentru asta scuze. Pur și simplu am uitat. Era absolut necesar?

— Nu. Mai ales dacă îmi garantați originalitatea.

Chiar nu mai înțelegeam nimic. I-am spus-o.

— Cred că trebuie să ne explicăm puțin unul altuia, a spus, după o scurtă pauză.

Și eu credeam, am fost cu totul de acord. Așteptam să mă lămurească.

— Ne-am întâlnit în seara petrecerii colegilor dumneavoastră de facultate.

— Exact. A fost o seară oribilă pentru mine.

— De ce spuneți așa?

— Chiar nu știți?

— Ce anume să știu?

Ori chiar nu știa, ori se prefăcea, ca să se arate galanton. N-aveam ce pierde, așa că i-am trântit-o:

— În seara aia m-am îmbătat criță! N-am mai știut de mine și nu mi-e rușine s-o recunosc!

— N-am știut. Dar cât ați vorbit cu mine, ați fost tare simpatică, ba chiar absolut fermecătoare.

— Vedeți? Sunt fermecătoare când mă îmbăt criță.

— Atunci vă felicit și vă invidiez! Ați avut un discurs absolut fermecător și propunerea dumneavoastră m-a convins.

— Am avut un ce?

Iar mă arunca într-o lume pe care n-o stăpâneam.

— Un discurs. Și propunerea m-a convins. Nu se aude bine?

— Iertați-mă, se aude foarte bine, dar nu înțeleg.

— Nu mai țineți minte nimic?

— Absolut nimic.

— Să vă reamintesc atunci. Îndată ce ați auzit că sunt editor, mi-ați propus să vă public o carte.

— O carte?

— Da, o carte scrisă de dumneavoastră, despre două surori vitrege.

— Dumnezeule, cum puteam face asta când nu scrisesem nicio carte?

— Nu știu, poate o aveați în minte. Dar mi-ați povestit o mare parte din subiect, până în clipa în care v-am rugat să vă opriți, ca să am și eu o surpriză când citesc manuscrisul. Și pe urmă v-am rugat doar să vă uitați într-un site anume unde sunt fel și fel de povestiri cu surori, plecând de la vestita *Fata babei şi fata moşneagului* a lui Creangă. Să nu dați peste ceva care să semene.

— Mi-ați spus mie asta? Nu țin minte nici să mă picați cu ceară!

— Se poate. Oricum râdeați în hohote de ce ziceam eu, așa că v-am lăsat în pace și v-am sunat peste câteva zile să vă reamintesc…

— Asta era povestea cu site-ul….

— Păcat că nu v-ați uitat.

Îmi venea să sar într-un picior. Nici nu terminasem bine cartea și aveam un editor!

— N-am nevoie să mă uit în site-ul ăla, am spus categorică.

De ce?

— Pentru că sunt absolut sigură că nimic din ce e acolo nu seamănă cu ce am scris eu!

— Asta e foarte bine. Înseamnă că ați terminat cartea.

— Categoric.

— Când veniți să semnăm contractul?

— …

București, decembrie 2008

Repere critice

Ileana vs Ilona

Un basm modern, cu reporteri, avocați, anchete, investigații și conflicte de familie este cartea lui Stelian Țurlea, *Arunc-o pe soră-mea din tren*!, cu o acțiune ce aduce mai degrabă a roman polițist și care seamănă foarte mult și cu un thriller. O versiune postmodernă a cunoscutei povești *Fata babei și fata moșneagului*. În cazul nostru, fata babei e o avocată frumoasă, pe care toată lumea o admiră, și un adevărat exemplu pentru ceilalți din jurul său: „Ar trebui să-mi pun ordine-n viață. De fapt, ordine e, dar nu cum aș vrea. Sau cum ar vrea mama. Ea mi-o dă veșnic exemplu pe soră-mea mai mare. E înaltă, suplă, nu ca mine".

Sora vitregă, sau fata moșneagului, e reporter de televiziune și o ziaristă cu o carieră promițătoare, dar în familie e văzută ca „roata de rezervă", fiind mereu pe locul al doilea, până când, într-o zi, are revelația că „sunt altfel decât soră-mea".

Acțiunea cărții o vizează mai mult pe ce-a de-a doua fată din familie: „– Dar, tata, îi faci jocul! – Ascultă-mă, fata tatii, e mai bine pentru tine… Chiar că era ca-n povestea cu fata babei și fata moșneagului", spune Ileana, care joacă și rolul naratoarei.

Între cele două surori apare, bineînțeles, un bărbat, iar lucrurile devin și mai complicate. Ilona vs Ileana, așa ar putea fi rezumată acțiunea cărții lui Stelian Țurlea. O carte cu femei și despre femei, un „basm" pe care îl pot citi atât copiii, cât și adulții.

Arunc-o pe soră-mea din tren! prezintă și lumea din culisele televiziunii (să nu uitam că autorul lucrează de ani buni în televiziune), agitația din redacția de știri, ședințele interminabile „cu șefu' ăl mare", reportajele și călătoriile în căutare de subiecte, anchete și demascări ale politicienilor corupți, cazuri care de care mai scandaloase.

Întâmplările povestite sunt cât se poate de actuale, cu oameni pe care mass media ni-i servește pe tavă în

fiecare zi, la orice oră, și pe care Stelian Țurlea îi transformă în personaje.

Un basm „orășenesc”. Cărțile pentru copii s-au aflat multă vreme, fără motiv, la periferia literaturii. Deși ideile preconcepute încă mai circulă, acest gen a început să trezească interesul criticilor care, până nu demult, priveau cu reticență astfel de texte, văzute mai ales ca o literatură ușoară. Chiar dacă pe piața românească se vând mai mult titlurile străine, ale autorilor de acum clasici, care au avut succes în afară, unii scriitori autohtoni, așa cum este cazul lui Răzvan Rădulescu, s-au remarcat prin romane bine alcătuite din punct de vedere stilistic și cu un mare impact la public (*Teodosie cel mic*). Trebuie făcută o delimitare clară între textele mediocre, scrise în scop comercial, și scrierile care se disting prin stil și valoare.

Stelian Țurlea a primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003) și Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005). *Relatare despre Harap-Alb* și *Greuceanu – roman* (*cu un*) *polițist* sunt două remake-uri, rescrieri în registru postmodern ale cunoscutelor basme românești. Dar niciuna dintre cărțile lui Stelian Țurlea nu seamănă cu cealaltă, căci fiecare roman aduce ceva nou, o altă temă și un alt ton. Avem de-a face cu un autor imprevizibil. Însă nu toți cititorii observă basmele din spatele poveștilor sofisticate cu polițiști, gangsteri și vedete de tranziție. Dincolo de logica basmului, autorul propune de fiecare dată o poveste credibilă, cu personaje „luate de pe stradă”, ușor de recunoscut în viața de zi cu zi. Trimiterile subtile la basm (*Fata babei și fata moșneagului*) în cazul cărții *Arunc-o pe soră-mea din tren*! evidențiază dorința autorului ca textul să fie citit în această cheie de lectură și sporește puțin ambiguitatea romanului. În centrul cărții se află lupta dintre bine și rău, dintre omul bun și omul rău, deși omul rău e privit cu mai multă înțelegere și nu trezește repulsie cititorului, ci dimpotrivă. Stelian Țurlea încearcă prin remake-urile sale să demonteze prejudecățile existente și să transforme oamenii obișnuiți în eroi de basm. *Arunc-o pe soră-mea din tren*! este așadar un basm „orășenesc”, cu femei frumoase, pentru care cumpărăturile sunt „o chestiune de viață și de moarte”.

— Ați scris mai multe cărți pentru cei mici. Credeți că ar trebui refăcut „canonul" literaturii pentru copii din România?

— În primul rând, nici nu cred că există un «canon» al literaturii pentru copii. Cine a scris asemenea cărți cred că a făcut-o pentru că a simțit în felul acela, nu s-a gândit la vreo teoretizare. Cel puțin în cazul meu e sigur. Am început să scriu asemenea povești «moderne» convins că o carte în care copilul își va regăsi universul zilnic – cu blocuri, mașini, roboți, computere – și în care zânele și zmeii arată ca vecinul bun sau rău va fi mai atras de lectură. Am o serie de cărți cu un singur erou, Daniel, care crește de la carte la carte și, pe măsură ce trec anii și descoperă lumea, e implicat în aventuri similare poveștilor clasice, îl caută pe Dracula chiar în castelul lui, e înconjurat de eroi arhicunoscuți din povești sau din jocurile pe computer. Dar mai am o serie de cărți pentru copii, care sunt la limită, în sensul că pot fi la fel de bine citite și de adulți, le pot spune false cărți pentru copii. Am plecat de la ideea că îl poți întoarce pe copil – dar și pe adult – la lectură repovestindu-i povești arhicunoscute transpuse în lumea de azi. *Relatare despre Harap Alb* e un roman care se adresează tuturor, nu numai copiilor, acțiunea se petrece la limita dintre fantezie și istorie, apar în el personaje istorice cunoscute de toți. Am transformat apoi basmul *Greuceanu* într-un roman polițist, cu gangsteri care terorizează un oraș, jocuri piramidale, lupte K1 și altele despre care vorbește toată ziua audiovizualul. Ambele cărți au fost premiate.

— Literatura pentru copii s-a vândut destul de bine în ultimul timp. Totuși, puține dintre titlurile publicate aparțin autorilor români. Există o lipsă de interes din partea acestora pentru o astfel de literatură?

— Cred că există o lipsă de interes atât din partea autorilor, cât și a editorilor. În cazul primilor aș vorbi mai degrabă de o desconsiderare. Literatura pentru copii rămâne în continuare o Cenușăreasă, ceva minor pentru preocupările elevate ale unui scriitor cu pretenții. Deși se scrie mai greu, presupune o mai mare atenție din partea autorului, pentru că orice așterni pe hârtie e posibil să se imprime pentru toată viața în mintea unui copil. Apoi, criticii literari iau în seamă foarte rar cărțile de acest gen, nu se coboară la ele din turnul lor, încât nici cititorul nu e îndrumat spre asemenea lecturi, n-are repere. Pe undeva

însă criticii au dreptate, cele mai multe cărți ale acestui gen sunt fie slabe, fie nu sunt literatură. Așa că îi înțeleg și pe editorii care preferă să publice traduceri, cel puțin succesul acestora s-a verificat. Dar e păcat că nu se sparge acest cerc vicios. Și primul lucru, relativ ușor de făcut, este ca fiecare carte să fie promovată ca lumea și atunci piața va alege. Vorbim de povești cu PR?

— *Ultima dumneavoastră carte pare a fi varianta modernă a poveștii Fata babei și fata moșneagului, cu un titlu cât se poate de sugestiv:* Arunc-o pe soră-mea din tren!

— Chiar așa și este, o variantă modernă, cum se spune în cinematografie, un remake. Care poate fi citită la fel de bine de copii și de adulți. În fond, nu toate sau aproape toate cărțile sunt povești? Fata moșneagului e reporter la o televiziune, fata babei este avocat și își invidiază sora pentru gloria obținută, chipurile, prin audiovizual, ar face orice pentru a-i sta în cale. Nu vă spun mai mult decât că e o poveste foarte alertă, cu final fericit. Sunt sigur că unii o vor considera mai degrabă *chicklit* (literatură pentru puicuțe), dar nu e o rușine, și asta tot literatură este, dacă ești sincer când o scrii. În rest, totul depinde de cititor, cât va crede el în acest proiect.

Bogdan Romaniuc – *Suplimentul de cultură,*
28 februarie–6 martie 2009

Fata babei și fata moșneagului
În versiune postmodernă

Este la modă aruncarea rudelor din tren. Așa ar putea crede cine a văzut filmul *Arunc-o pe mama din tren*! și citește acum romanul *Arunc-o pe soră-mea din tren*!*,* publicat de Stelian Țurlea la Editura Cartea Românească. Îndemnul este, bineînțeles, fantezist și constituie o mostră de umor negru, care place englezilor, dar îi miră încă pe români. O doamnă în vârstă care a văzut cartea lui Stelian Țurlea într-o librărie a exclamat speriată: „Doamne, cum să-și arunce cineva sora din tren?” I-am amintit acelei doamne că și în povestirea lui Ion Creangă, *Soacra cu trei nurori,* sunt scene de o mare cruzime și mi-a dat dreptate. Nu am mai adus în discuție

titlul unei cărți de acum câțiva ani, de Aglaja Veteranyi, *De ce fierbe copilul în mămăligă*?, ca să nu întind prea mult coarda.

Romanul lui Stelian Țurlea, scris la persoana întâi din perspectiva unei tinere, Ileana, realizatoare de anchete sociale la un post de televiziune, se citește cu plăcere datorită tocmai dezinvolturii autorului, care nu numai că parafrazează titlul unui film, dar preia și subiectul unei povestiri celebre, cu aerul că se amuză. Este vorba de o povestire de Ion Creangă (prezent, după cum se vede, mereu în memoria noastră culturală). *Fata babei și a moșneagului*. În roman, „fata moșneagului" este Ileana, realizatoare TV, fiica din prima căsnicie a unui bărbat recăsătorit cu o femeie care, și ea, are o fiică dintr-o căsnicie anterioară, Ilona, de profesie avocat, distribuită de autor în rolul de „fata babei". Ileana este bună, Ilona este rea. Ileana luptă, cu mijloacele profesiei de reporter, pentru a-i apăra pe copiii dintr-un orfelinat, care riscă să rămână pe drumuri. Ilona, la rândul ei, îi susține pe escrocii hotărâți să obțină, cu acte false, clădirea în care funcționează orfelinatul. Conflictul ar fi simplist dacă ar fi luat de romancier în serios, dar el îl folosește doar ca pretext pentru a oferi cititorilor un spectacol narativ voios și cuceritor, un joc de-a drama care cuprinde și puțină dramă, dar rămâne totuși în esență un joc. Autor a zeci de cărți, prozator și publicist ultraprofesionist, Stelian Țurlea îndeplinește principala obligație pe care o are cine scrie și anume aceea de a nu-l plictisi pe cititor. Decât un roman profund și prolix și greoi, cum apar atâtea, mai bine unul ușor și alert, care se citește cu plăcere, cum este *Arunc-o pe soră-mea din tren*!

Alex. Ștefănescu – *România literară,*
13 martie 2009

Alex. Ștefănescu:
Stelian Țurlea este un profesionist al scrisului

Criticul literar Alex Ștefănescu a declarat joi, la lansarea volumului „Arunc-o pe soră-mea din tren!", de Stelian Țurlea, că autorul este „un profesionist al scrisului" și că apreciază la cartea acestuia ceea ce

apreciază și la o femeie: „că este ușoară, frumoasă și accesibilă”.

„Stelian Țurlea este un profesionist al scrisului. Nu scrie într-o carte experiența sa de o viață. În tot ceea ce face este direct și inventiv. Are un fior, are o emoție, are un amatorism în sensul bun al cuvântului”, a mai spus criticul Alex. Ștefănescu.

Prezentă la eveniment, Andreea Esca a spus că nu s-a recunoscut în personajul principal al romanului, o jurnalistă. „Nu am fost niciodată atât de blândă cum este eroina acestei cărți. Nici atât de rea precum sora ei. Eu aș fi făcut-o puțin mai incisivă pe reporterița din carte”, a spus jurnalista. „Este o carte pentru fete, cred eu. Când mi-a dat cartea, am crezut că este a altcuiva. (…) E foarte drăguță”, a adăugat aceasta.

Criticul Daniel Cristea Enache a spus că volumul lui Stelian Țurlea este un material foarte bun pentru un film. Autorul a spus, la rândul lui, că volumul *Arunc-o pe soră-mea din tren*! nu este un roman și că, în ciuda titlului, nu este o carte sângeroasă. „Este o carte scrisă ca să vă bucure”, s-a adresat Stelian Țurlea cititorilor prezenți la lansare.

La eveniment au mai participat, printre alții, scriitorii Doina Ruști și Ioan Es. Pop.

Arunc-o pe soră-mea din tren!, de Stelian Țurlea, este unul dintre cele mai recente titluri din colecția *Proză* a Editurii Cartea Românească. Cartea este descrisă de criticul Alex Ștefănescu ca fiind varianta modernă a basmului *Fata moșneagului și fata babei.*

Oana Ghiță, oana.ghita@mediafax.ro:
Cristina Modreanu, *Gândul,*
13 martie 2009.

(De foarte demult nu m-a mai scos din fire un personaj…)

Acum doi, trei, cinci, șapte ani, când tot scriam și vorbeam despre prozele lui Stelian Țurlea, multă lume bună literară strâmba din nas față de bunăvoința – *exagerată,* spuneau domniile lor – pe care-o arătam acestui autor care, ce-i drept, se impusese de câteva decenii „doar” ca gazetar pasionat de politica internațională la revista „Lumea”, autor de volume de

reportaje, constructorul departamentului de știri la Antena1 și apoi în echipa de știri a ProTV în anii ’90, editorul „Ziarului de duminică” ș.a.m.d.

Sigur – mi se zicea concesiv la o adică – omul a scris ceva proză încă din anii ’70 ai veacului trecut, vădea niscai semne de abilitate în narațiunea psihologică, va fi scris pe atunci despre el Alex. Ștefănescu, însă de aici până la a-l pune în primele rânduri ale prozei post-’89 e-o cale prea lungă, ce riscă să-l discrediteze pe criticul care nu e-n stare să așeze-n balanță cele câteva romane ale lui Stelian Țurlea cu multele cărți pentru adolescenți ale aceluiași autor!

Străveche prejudecată, asta, cu literatura pentru copii și tineret ca proză de raftul doi, de parcă Jules Verne, Karl May, *Coliba unchiului Tom, Cireșarii, Tom Sawyer, Colț alb, Singur pe lume, Mănușa, Pinocchio,* Andersen, Ispirescu, frații Grimm, *Mihail, câine de circ, Tombouctou,* Cosette din *Mizerabilii* și *Toate pânzele sus…* toți și toate celelalte aidoma nu ar echivala ca forță formativă de impact cu marea literatură – dintotdeauna și de pretutindeni – a lumii!

Numai că în cazul lui Stelian Țurlea, dexteritatea narativă – sau *profesionalismul,* cu un cuvânt la fel de discreditat, în chip bizar, în lumea literară dâmbovițeană – face ca autorul să pianoteze la fel de atrăgător în partitura pur aventuroasă a pubertății (romanele cu Daniel), ca și în cheia sentimentală a maturității încă ingenue, în situații sociale dramatice precum cele din decembrie ’89, ca și în psihoza introvertirii traumatizate, în contextul anchetei detectivistice, ori în tipare de basm potrivite pe organismul interlop al mediului valah în tranziție.

După ce i-a readus pe Harap Alb și Greuceanu în Bucureștii asemănători întunecimilor din Chandler si Chase, Stelian Țurlea ne pune acum în fața *pattern*-ului educativ-compensator din *Fata babei și fata moșneagului,* într-o narațiune în care ți-e greu să spui numaidecât dacă răul te copleșește, ori dacă binele te alină.

De foarte demult nu m-a mai scos din fire un personaj așa de al dracului ca scorpia asta veninoasă de Ilona („fata babei”, cum ar veni), „the bad girl”, avocata arogantă, arghirofilă, obraznică, invazivă, carieristă fără scrupule, care-și vampirizează părinții și sora în numele

tupeului atoatecălcător de conștiințe, aducător de otravă, pustiire și incendii sufletești. Abia dacă am apucat să mă înduioșez câteva secunde și să mă atașez de Ileana, „fata cea bună a moșului” (un moș, adică un tată, cam egoist, laș, evaziv și comprehensiv la modul resemnării vinovate), reporter TV prețuit, frumos, harnic și drept, care ține partea nefericiților, nedreptățiților ș.a.m.d.

(Apropo: ce uriașă deosebire, ce antinomică situare a omului de televiziune de aici față de viziunea patologic-misofilă, profund amorală, din romanul *Maestro* al lui Stelian Tănase!).

Două lucruri excelează în „Arunc-o pe soră-mea din tren!”: anvergura, tupeul maladiv și fervorile negative ale Ilonei – de-o parte, și încurcata relație a Ilenei cu Alex, de cealaltă parte, cuplul tipic al României profesionale de azi, unde nimeni nu știe de ce nu se încheagă lucrurile, ce împiedică relația, alterează așteptările și falsifică invariabil elanurile conjugale prin dominanta mecanică a CV-ului alienant. Răutatea Ilonei, bunătatea Ilenei și ezitările totuși fidele ale lui Alex compun un trepied pe care cititorul în căutare de odihnă, impulsuri contradictorii și picanterie narativă se poate așeza cât se poate de sigur.

Oricum, când binevoiește să se întâmple, *finalul fericit* te lasă cu ochii în soare. Așa de tare te-a enervat Ilona, așa de departe și de infailibile rămân malversațiunile mafiei imobiliare, așa de nesigur este viitorul copiilor străzii și-al bătrânilor de la azil, încât zici slavă Domnului că măcar destinul cuplului Ileana-Alex se rotunjește la soarele secetei noastre.

Dan C. Mihăilescu – 12 martie 2009

Fragment de interviu

(…)

— *Legat tot de cele două surori vitrege, deşi una întruchipează binele şi cealaltă, răul, aceste două „valori” sunt cumva diluate, relativizate. Nu mai putem vorbi, ca în povestea lui Creangă, de binele absolut şi răul absolut. Aţi vrut, şi prin asta, să vă distanţaţi de povestea originală, de convenţiile poveştii*?

— Nu se întâmplă la fel în viață? Nu există bine absolut sau rău absolut, sau cel puțin eu asta cred. Binele

și răul se întrepătrund în fiecare, ba la un moment dat îți poți păstra caracteristica principală, dar cu nuanțe din cealaltă. Cred că cititorul e mai degrabă convins de povestea pe care o spui atunci când în situațiile descrise nu apelezi la absolut. Asta în primul rând. În al doilea rând, povestea lui Creangă e doar punctul de plecare, nimic altceva. Pentru fiecare din întâmplările de acolo, al căror fir l-am urmat, eu am născocit întâmplări moderne absolut de neimaginat într-o poveste clasică. Dacă n-aș fi menționat, în mod special, titlul poveștii, probabil că nici nu s-ar fi făcut această legătură. Dar am făcut-o special din dorința de a surprinde și atrage cititorul spre carte. Mă gândesc de mulți ani că îl poți reatrage spre lectură repovestindu-i cărțile și poveștile cu care a copilărit, dar care să se petreacă în zilele de acum, să recunoască mediul în care se învârte. Din basmul *Greuceanu* am făcut acum câțiva ani un roman polițist, cu zmeii transformați în gangsteri, jocuri piramidale și lupte K1. În *Arunc-o pe soră-mea din tren*! e la fel. Viața trepidantă descrisă, la suprafață, e viața din televiziune. *Tu știi ce mai face copilul tău*? a fost o campanie de reportaje ProTV pe care toată lumea le știe, atât de bine realizate, încât au obținut premiul Emmy pentru televiziune (pentru prima dată pentru o televiziune din România!). Noroc că am scris cartea înainte de premiere, cine știe ce aș mai fi adăugat! Aș mai spune ceva: coperta superbă a cărții i-a făcut deja pe unii să spună e *chicklit,* literatură pentru puicuțe, m-au și întrebat, ce faci, dom'le, transformi basmul în *chicklit*? Dacă în felul acesta cititorul se întoarce la lectură, DA, fără nicio reținere! (…)

Claudia Fitcoschi – *Unica, Atheneum, Time out, Psychologies.ro*

„Nu părea nici cerșetoare, nici curvă…"

Nu, nu e nicio greșeală! *Arunc-o pe mama din tren* e filmul! Titlul de mai sus este al unei cărți. O carte roz apărută la Cartea Românească și lansată joia trecută la Cărturești în prezența unor personalități ca Andreea Esca, Daniel Cristea-Enache sau George Arion.

Cine este autorul? Stelian Țurlea, cel care la sfârșitul anului trecut ne încântase cu novelizarea filmului *Fire &*

Ice. Să nu uităm că el a primit două premii pentru literatură pentru copii: în 2003 din partea Uniunii Scriitorilor și în 2005 din partea Asociației Editorilor.

Arunc-o pe soră-mea din tren este un remake literar după *Fata babei și fata moșneagului.* Astfel, autorul transformă o poveste pentru cei mici într-o carte pentru *young adults.* „Nu vă spun mai mult decât că e o poveste foarte alertă, cu final fericit. Sunt sigur ca unii o vor considera mai degrabă *chicklit*, dar nu e o rușine, și asta tot literatură este, dacă ești sincer când o scrii. În rest, totul depinde de cititor, cât va crede el în acest proiect", declară Stelian Țurlea pentru *Suplimentul de Cultură.* Fata moșneagului, întruparea binelui, este jurnalist de investigații la o televiziune și prin reportajele sale ajută câțiva copii ai străzii să își găsească un loc de muncă. Sora vitregă, fata babei, personajul negativ, este o avocată frumoasă și geloasă *pe* faima surorii sale. În mod evident există și un love story – iubitul fetei moșneagului gata să fie prins în mrejele avocatei…

„Așteptam în stație o mașină de noapte și am văzut pe o bancă o fată subțirică dârdâind de frig. Nu părea nici cerșetoare, nici curvă, nu băga în seamă prezența nimănui, părea curățică, am intrat în vorbă cu ea. Se lăsa greu. Până la urmă am aflat că n-are unde să doarmă și n-are unde să se ducă pentru că n-avea pe nimeni, de când se știa trăise la o Casă de Copii."

MINUS. Sper ca ținta urmărită de editor prin prezentarea roz a cărții să nu ucidă intenția altor cititori mai puțin *chick* de a cumpăra și citi acest volum. Mă refer la amatori de romane polițiste, de exemplu.

PLUS. Un volum frumos de 216 pagini la 24,95 lei. Aveți grijă, nu o citiți în tren, cine știe ce vi se poate întâmpla!

Bogdan Hrib – *Evenimentul zilei,*
15 martie 2009

Autorul în travesti…

La lansare, când cei trei vorbitori au spus că este o carte „drăguță", care se citește ușor, am avut o strângere de inimă. Să fi scris o carte drăguță nu e visul unui scriitor – mai ales unul care a dat *Martorul* sau *Iubire în*

decembrie ’89. M-am liniștit citind cartea. Nu este o carte „drăguță” și NU am citit-o dintr-o răsuflare, după cum NU este o actualizare a unui basm.

Este, înainte de toate, o mare provocare pentru autor, care joacă un rol în travesti, și îl joacă foarte bine. Singurul meu termen de comparație este Mircea Diaconu, care în „La noi când vine iarna” și „Șugubina” vorbește perfect din perspectiva unui copil. Dar e mult mai ușor să-ți găsești copilăria din tine decât să găsești sau să inventezi femeia din tine!

Travestiul e fără cusur, mi-a fost frică să nu scârțâie pe undeva, dar nu. În al doilea rând – în sfârșit! – o carte dominată de dialog și de acțiune, într-o literatură obsedată de introspecție psihanalitică și filosofie (de doi bani, deseori). Asta o face să fie o carte vie, mai ales că – în al treilea rând – este un „backstage” al profesiei de ziarist, așa cum eu unul nu am mai citit. Leit-motivul telefonului care sună tot timpul este foarte bine ales și folosit, induce o tensiune permanentă și dă – pentru necunoscători – o bună imagine a modului în care trăiesc ziariștii.

Frazarea e dinamică și naturală, întâmplările sunt firești, chiar când sunt excepționale (întâlnirea și relația cu Rodica), relația dintre surori e „palpabilă” și – în ciuda antagonismului – naturală, ba chiar, pe alocuri, cu o dimensiune de căldură (cumpărături împreună). Pe scurt, totul se întâmplă și e povestit de asemenea manieră, încât simți că ești acolo, că asiști nemijlocit, că parcă i-ai și întâlnit pe oamenii aceia în viața ta.

Tudor Călin Zarojanu, 17 martie 2009

Fata babei și fata „moșului” – autor încă tânăr!

De la o vreme, Stelian Țurlea a înțeles că nucleul epic al basmelor populare este un filon excelent pentru proza cu subiect contemporan. Schema lor este eternă, inoxidabilă, și pe acest schelet un prozator ingenios, cu sprinteneală în descriere și dialog, își poate întemeia romanele de succes. După *Greuceanu* transformat în polițist care i-a adus lui Stelian Țurlea un binemeritat premiu, a venit rândul altei povești cu sinopsis de succes: *Fata babei şi fata moşneagului* (tratat în romanul *Arunc-*

o pe soră-mea din tren!*,* Editura Cartea Românească). Inventivul ziarist pornmește de la miezul basmului și ajunge departe! Mai ales că relatează totul din perspectiva fetei cuminți și harnice a moșului, pe care o mai cheamă și Ileana, ca pe o Cosânzeană. Fata babei, o babă nu atât rea, cât cicălitoare, se cheamă Ilona, dar… oops!… nu-l bănuim pe autor de incorectitudine politică față de vecinii de la Apus. Colega de cameră și burlăcie a Ilenei este Yvona, sunt ziariste amândouă, vai mama lor de altfel, slabe și anorexice cum se află. Al treilea locatar al cuibului este pisica Pisi. Oricum ar fi, nonșalanța cu care Stelian Țurlea se pune în pielea și limbajul unei ziariste de investigație de vreo 25 de ani, inclusiv fițele, e remarcabilă, dar și de tot hazul. Se poate să se fi impregnat de vorbele și biografiile colegelor lui din ProTV, dar tot e un performer în lege! Traseul romanului e mai sinuos și mult mai palpitant decât basmul clasic, sora vitregă și rea pune bețe-n roate cu aplomb, mafioții se bagă pe fir și îi trag și o bătaie eroinei zeloase, apar copii nefericiți ai străzii ascunzând comori sufletești și orfani, dar apare, că nu se putea altfel, și Prințul, ireproșabil și incoruptibil, care până la urmă fixează rădăcinile Cosânzenei. Totul scris dintr-o suflare, alert, frumos, plin de haz! La final toată lumea e bucuroasă, mai puțin cei răi, pedepsiți cum se cuvine în orice basm, lacrimile de pe obraz sunt de fericire. Ileana coace o plăcintă cu nuci și… apare o ultimă lovitură de teatru: amânat și agresat de la începutul cărții, un personaj ce se intersectase cu Ileana se dovedește un pașnic editor. El va primi spre tipărire cartea pe care tocmai am citit-o. Într-un sistem editorial normal ca difuzare și cu un public cititor mai atent, Stelian Țurlea ar face bani frumoși. Numai de-ar rescrie basme (vezi Coelho, față de care are avantajul incomparabil al umorului) și tot ar fi milionar, ceea ce nu știm dacă dorește. Pentru că la el se simte mai mult decât orice plăcerea povestirii! Spre *Capra cu trei iezi,* înainte!

Horia Gârbea, *Săptămâna financiară,*
24 aprilie 2009

În limba femeilor tinere

Dacă pornim de la premisa – iluministă – că scris-cititul se adresează tuturor oamenilor, cultivarea minții și înălțarea sufletului fiind tocmai unele dintre ingredientele care conferă dimensiunea umană bipedelor, atunci putem cădea de acord că fiecare vârstă are (sau merită să aibă) lecturile ei. Or, în fața unei asemenea premise generale, realizezi dintr-o dată, abrupt, cât de puține cărți se scriu în România pentru anumite etape ale vieții. Odinioară existau edituri specializate în carte pentru copii (Ed. Ion Creangă) și tineret (Ed. Tineretului). Astăzi, slavă Domnului, nimeni nu mai socotește că educarea copiilor și a tineretului ar merita să intereseze. Cărțile relevante pentru aceste segmente de populație sunt publicate de diverși editori, mai mult sau mai puțin programatic – remarcabili rămân, în această direcție, cei de la Ed. Corint, cu diviziunea lor „Corint Junior" –, și, fără a lipsi, producțiile livrești pentru primele vârste ale vieții rămân nemulțumitoare, în primul rând pentru că se bazează mai ales pe oferta pieței internaționale. Desigur, succesul seriei Harry Porter și a celei – clasice – a lui Tolkien, și la noi, arată nivelul la care a urcat deja apetența pentru astfel de lucrări. Dar imaginarul anglo-saxon nu este, poate, singurul chemat să satisfacă o foame de lectură polimorfă și plural orientată, a cărei disponibilitate se îndreaptă în primul rând către acei creatori care lucrează în interiorul comunității înseși ale cărei așteptări sunt conturate de peisajul social și oniric de acasă.

Unul dintre autorii care par să fi înțeles acest lucru este Stelian Țurlea, prozator cu reputație stabilită, poligraf polimorf, capabil de surprinzătoare transformări, de la o carte la alta. Jurnalist de durată, atât în zona presei scrise cu valențe literare, cât și în aceea a audiovizualului, el este unul dintre personajele tipice ale deschiderii ultimilor douăzeci de ani din lumea intelectualității creatoare ajunsă în zona vizibilității, putându-se lăuda cu o carieră evantai ce include zece cărți de publicistică, zece romane, nouă cărți pentru copii, două traduceri, mai multe premii ale breslei scriitoricești și chiar preocupări de editor de albume. Se poate vedea clar din această sumară enumerare ce fel de intersecții presupune o astfel de poziționare; cum activitatea de publicist a generat un număr egal de volume cu cele pe care prozatorul care este le-a dedicat vocației sale ficționale. Surprinzător rămâne însă modul exemplar în care Țurlea ține pasul cu debitul

său romanesc în calitate de autor pentru copii. Ai senzația că el înaintează, în producția lui livrescă, într-un ritm echilibrat, pe trei linii complementare. Iar dacă este să se confirme această intuiție, scriitorul trebuie felicitat pentru respectul cu care își tratează diversele vocații izvorâte din aceeași tulpină comună.

Al unsprezecelea său roman este însă unul pentru tineret. *Arunc-o pe soră-mea din tren*! – titlu inspirat într-un mod pe care nici protagonista nu îl trece sub tăcere de un film american cu Matthew Broderick și Danny De Vito – relatează peripețiile unei tinere din stricta contemporaneitate în Bucureștiul de toate zilele. Dialogurile abundă, conturând personajele din mers, în acțiune (ceea ce nu este o știință la îndemâna oricui), paginile aleargă una după alta, cu dezinvoltură și fără pretenții de mare profunzime, dar pariul auctorial pare să fie dincolo de asemenea atuuri. El scrie la persoana întâi, în linia flaubertianului „*Emma c'est moi*!", punând, adică, la treabă o voce feminină, iar acest tip de distanțare față de postura tradiționalmente machistă a autorului român este cu totul remarcabilă. Nu trebuie uitat că nici măcar Camil Petrescu, cel mai atent producător de tipuri feminine din șirul clasicilor români bărbați, nu a îndrăznit să vorbească direct cu vocea protagonistelor sale cu excepția scrisorilor doamnei T. De astă dată, însă, e chiar mai mult decât un simplu efect de compoziție, fiindcă, silit de opțiunea lui, Stelian Țurlea intră în pielea personajului său principal care este și naratoarea evenimentelor, nereprimându-și în maniera tradiționalistă a bărbaților români „anima" pentru a lăsa loc doar evidențierii lui „animus".

Cealaltă fațetă meritorie a noului său roman este că îl dedică integral tinerilor, vorbind despre ei, pentru ei și, poate, chiar încercând să înțeleagă lumea capitalei României în felul lor. Această solidarizare temerară cu cei născuți în jurul lui 1989 îi face cinste unui autor născut în 1946, și nu m-aș mira ca *Arunc-o pe soră-mea din tren*! să fi găsit și să exploateze prin noi volume un nou filon, mai puțin sau deloc explorat la noi, deocamdată. Este bine că, renunțând la obsesia marilor teme, câteodată simplu și elocvent element de recuzită snoabă – să admitem că nu pe toți ne traversează, mereu „marile teme"! –, Stelian Țurlea încearcă să dea unui segment de

public pe cât de expediat, pe atât de important, genul de carte care l-ar putea atrage către lectură.

Sunt puține lucruri acestea? Să se judece dacă este așa sau altfel, citindu-se romanul.

Ovidiu Pecican,
6 mai 2009 *www.Artactmagazine.ro*

Ca într-un roman polițist

Despre *Fata moșneagului și fata babei* se poate scrie și altfel, chiar și în zilele noastre. Imaginați-vă: fata moșneagului, o tânără ziaristă, care lucrează la o televiziune, ca reporter de investigații, și cu reportajele sale ajută câțiva copii ai străzii să-și găsească un adăpost și să lucreze într-o mică firmă de confecții. Are o soră vitregă, frumoasă și la fel de isteață, fata babei, avocat, care o invidiază pentru gloria obținută prin audiovizual și care ar face orice pentru a-i sta în cale. Mai apare un bărbat, iubit al fetei moșneagului, pe care fata babei încearcă fără succes să-l vrăjească. Și mai apar multe întâmplări și încercări prin care fata moșneagului trebuie să treacă pentru a-și păstra iubirea. Ca într-un roman polițist sau într-un film de acțiune. Sau ca într-o poveste de iubire pe care fata se pare că o scrie, fără să știe că editorul abia așteaptă să primească manuscrisul.

Business magazin, nr 225 -11 2009

Un roman agreabil

Adaptare, transpunere, parodie – toți acești termeni ar putea fi folosiți cu egală îndreptățire pentru a situa în plan literar micul roman al lui Stelian Țurlea, inspirat de povestea lui Creangă, *Fata babei și a moșneagului.* După cum se știe, nici tema narațiunii lui Creangă nu e pe de-antregul originală, căci nu originalitatea e trăsătura de bază a basmelor și poveștilor, iar, în acest sens, G. Călinescu observa asemănări între scrierea humulesteanului și *Cenușăreasa* lui Ch. Perrault. Diferența ar consta, mai ales, cum zice Călinescu, în „nivelul social”. La Creangă, e vorba de lumea satului, cu economia ei specifică, la Perrault, avem de-a face cu o lume a saloanelor, cu cerințe de viață total diferite.

Lucrurile rămân valabile și în cazul romanului lui Țurlea. Cu alte cuvinte, ceea ce i se cere autorului ar fi, în primul rând, dincolo de fidelitatea față de model, capacitatea de a transpune epic tema rivalității dintre cele două surori vitrege într-un mediu credibil, cu alte mentalități, cu un alt stil de viață și cu o altă civilizație decât cele găsite în povestea originară. Stelian Țurlea se achită inteligent de această sarcină, găsind echivalențe și adaptări potrivite, care conectează tema veche la un ritm de existență modern și monden deopotrivă, pe fundalul unei vieți bucureștene care își dezvăluie câteva dintre particularitățile recognoscibile ale peisajului cotidian.

Astfel, cum modelul invocat trebuie păstrat în minte, să ne reamintim că, la Creangă, diferența fundamentală dintre fata moșneagului și fata babei ține de valoarea atribuită muncii în universul rural. Prima fată e harnică, a doua e leneșă, totul fiind privit, firește, la superlativ. De-abia pe un al doilea plan se impun calitățile fetei moșneagului legate de trăsături de caracter cum ar fi mila, solicitudinea și modestia. Iar, în contra-partidă, la fel se întâmplă și cu defectele celeilalte surori, izvorâte acestea din egoism, răutate și lăcomie de avere. Stelian Țurlea găsește, pe bună dreptate, că în lumea noastră, lumea de aici și de acum, nu numai a izolării și a fragmentarismului, dar și a mitocăniei comportamentale, atitudinea față de celălalt reprezintă o distinctivă valoare socială. Drept urmare, în cartea sa, sensibilitatea, compasiunea participativă, generozitatea, interesul față de cel și de cei de lângă tine stabilesc diferența. Intuim cu toții ce se află la polul opus. Deschiderea personajului „bun” către problemele cu care se confruntă ceilalți reprezintă nu numai o opțiune de ordin moral, ci, prin convertire, și un mijloc de a depune materie romanescă pe scheletul categorial al vechii povești. Povestea se transformă în roman integrând și câteva dintre istoriile care aparțin altor personaje. Una dintre reușitele romanului lui Țurlea o constituie tocmai prezența acestei eroine (Ileana), care s-ar încadra într-un timp feminin mai nou pentru proza noastră, și anume în ceea ce americanii numesc tipul de „career-woman”. Femeia independentă, energică, de succes în meserie, pasionată și dedicată în tot ceea ce face. Romancierul îi alege personajului o profesie pe care o cunoaște el însuși din viața de televiziune (reporter de investigații), profesie care, totodată, îi

permite tinerei femei să cunoască și să vină în contact cu realități sociale mai sensibile (copiii străzii, adolescenții de la casele de copii, amenințați să fie dați afară de acolo după vârsta majoratului). Cum autorul nu-și propune să se ocupe mai îndeaproape de reflexivitatea personajelor sale sau de activitățile spiritului, eroina sa e femeia de acțiune, în permanentă mișcare și deplasare prin medii diverse, conectată mereu la telefonul mobil, mereu grăbită, în criză de timp, gata să intervină, dispusă să asculte însă și să dea o mână de ajutor când i se cere. Nu-i nici pe departe o „sfântă", dar nici „fata cea rea, neascultătoare, încăpățânată" din viziunea mamei vitrege. I se mai întâmplă astfel să bea peste măsură și să se îmbete, i se mai întâmplă să se culce cu amanți pasageri de care dimineața să nu-și mai aducă aminte. Adoră, în plus, să umble prin „magazinele de țoale" sau prin buticurile la modă, adoră să probeze lucruri diverse, e pasionată de genți ori de cumpărături online de pe „web" (competențele autorului în materie mi se par uimitoare!). Sunt pagini în care romancierul ne oferă o lectură deloc profundă (nici nu are intenția), dar agreabilă.

Apare în narațiune și coșmarul freudian (tratat parodic), o scenă în care Ileana se eliberează de refulările inconștiente produse de prezența Ilonei visându-se într-un vagon de cale ferată cu sora vitregă, care o urmărește amenințător, în timp ce ea îi cere iubitului s-o arunce pe scorpie din tren. Dorința e inspirată, de fapt, de filmul *Arunc-o pe manta din tren*!*,* cu actorul Danny de Vito. Scrierea însăși la roman ar constitui o defulare, căci eroina își începuse povestea rivalității cu sora vitregă în noaptea beției din care nu-și mai amintea nimic („încerc să-mi aduc aminte de unde a pornit totul" – așa cum sună început-ul romanului). Se destăinuise atunci unui editor, uitat complet între timp, care reapare când cartea e gata scrisă. În cod realist, ne-am reîntoarce, în chip neplăcut pentru geneza scrisului, la adagiul „in vino veritas". În cod parodic, totul merge. Ceea ce mi se pare interesant de subliniat e faptul că Stelian Țurlea transformă „povestea" fetei oropsite într-un mit urban, acela al „femeii de carieră".

Dan Cristea – *Luceafărul,*
nr 10/11, 2009

(Un tâlc…)

Vă mai amintiți vremea copilăriei și a poveștilor cu substrat ostentativ moralizator care păreau să aibă toate ca motto „Bine faci, bine găsești/rău faci, rău găsești”? Nu ați simțit o bucurie diabolică atunci când capra a plănuit pedepsirea exemplară a lupului mâncător de iezi? Nu ați avut satisfacția lucrului bine făcut când lenești a fost spânzurat de către sătenii gospodari pentru a nu mai da exemplu negativ? La vârsta grădiniței asemenea pilde erau OK și ne învățau cum să despărțim binele de rău, într-o manieră cam brutală, ce-i drept.

Lumea modernă nu a încetat să spună basme, dar o face prin metoda adaptării la mentalitate și globalizare. Făt-Frumos nu mai este doar un pachet de mușchi, setat să obțină „jumătate din împărăție și pe fata împăratului de soție”. Ileana Cosânzeana nu mai este doar decorativă, ea începe să aibă opinii, puncte de vedere și atitudini feministe.

Vă propun viziunea amuzantă și pe alocuri cinică pe care Stelian Țurlea o realizează atunci când readuce în fața cititorului personaje precum Greuceanu sau Fata babei/moșului. Eroul din culegerea de basme a lui Petre Ispirescu devine polițist în *Greuceanu: Roman* (*cu un*) *polițist,* iar fata moșneagului o jurnalistă cam frustrată și anorexică în ***Arunc-o pe soră-mea din tren***.

Arunc-o pe soră-mea din tren parodiază în primul rând seria romanelor „roz”, feministe, gen Sophie Kinsella. Fata moșneagului, Ileana, este o jurnalistă de investigație la o televiziune a vremurilor noastre, fără viață personală, trăind în umbra surorii sale mai mari (și vitrege), Ilona, care este avocat de succes, frumoasă, împlinită profesional, social și… corporal. Simbolistica din poveste se păstrează în ceea ce privește încadrarea eroinelor, adică fata moșneagului este cea bună, iar fata babei este cea rea. Binele și răul nu sunt totuși absolute ca în creația originală, ci estompate sau adaptate la vremurile noastre. Fata moșneagului mai calcă strâmb câteodată, iar fata babei este, în parte, o victimă a mamei sale, o acritură dominatoare și refulată.

Cartea este scrisă cu umor, îmbină întâmplări senzaționale cu o serie de comentarii dulci-amare ale fetei moșneagului. Accentul cade asupra încercărilor

nemaipomenite prin care fata moșneagului trece pentru a-și păstra iubitul pe care încearcă să-l „vrăjească” și să i-l „sufle” sora vitregă, fata babei. Dincolo de aparenta lejeritate a tonului și tratarea ostentativ adaptată vremurilor noastre globalizate, cartea are un tâlc. Vă invit să îl descoperiți.

Amalia Istrate, *Blog spot*
19 oct 2010

Stelian Țurlea
arunc-o pe soră-mea din tren!

„Stelian Țurlea este un profesionist al scrisului. Nu scrie într-o carte experiența sa de o viață. În tot ceea ce face este direct și inventiv. Are un fior, are o emoție, are un amatorism în sensul bun al cuvântului.”

Alex Ștefănescu

„Travestiul e fără cusur, mi-a fost frică să nu scârțâie pe undeva, dar nu. În al doilea rând – în sfârșit! – o carte dominată de dialog și de acțiune, într-o literatură obsedată de introspecție psihanalitică și filosofie (de doi bani, deseori).”

Tudor Călin Zarojanu

„Lumea modernă nu a încetat să spună basme, dar o face prin metoda adaptării la mentalitate și globalizare. […] Vă propun viziunea amuzantă și pe alocuri cinică pe care Stelian Țurlea o realizează atunci când readuce în fața cititorului personaje precum *Greuceanu* sau *Fata babei/moșului*.”

Amalia Istrate

Romanul lui Stelian Țurlea e un basm (post)modern, cu reporteri, avocați, anchete, investigații și conflicte de familie. Ileana și Ilona sunt două surori la cuțite, iar tensiunea dintre ele generează suspansul care te face să citești cartea pe nerăsuflate. Finalul – nu cel la care te aștepți.

Stelian Ţurlea

arunc-o pe soră-mea din tren!

„Stelian Ţurlea este un profesionist al scrisului. Nu scrie într-o carte experienţa sa de o viaţă. În tot ceea ce face este direct şi inventiv. Are un fior, are o emoţie, are un amatorism în sensul bun al cuvântului."

Alex. Ştefănescu

„Travestiul e fără cusur, mi-a fost frică să nu scârţâie pe undeva, dar nu. În al doilea rând – în sfârşit! – o carte dominată de dialog şi de acţiune, într-o literatură obsedată de introspecţie psihanalitică şi filosofie (de doi bani, deseori)."

Tudor Călin Zarojanu

„Lumea modernă nu a încetat să spună basme, dar o face prin metoda adaptării la mentalitate şi globalizare. [...] Vă propun viziunea amuzantă şi pe alocuri cinică pe care Stelian Ţurlea o realizează atunci când readuce în faţa cititorului personaje precum *Greuceanu* sau *Fata babei/moşului*."

Amalia Istrate

Romanul lui Stelian Ţurlea e un basm (post)modern, cu reporteri, avocaţi, anchete, investigaţii şi conflicte de familie. Ileana şi Ilona sunt două surori la cuţite, iar tensiunea dintre ele generează suspansul care te face să citeşti cartea pe nerăsuflate. Finalul – nu cel la care te aştepţi.

ISBN 978-606-8959-17-7

virtual project

CRIME SCENE PRESS

Foto copertă © Yuri Hvostenko | Dreamstime.com

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
Repere critice

Table of Contents

1. 5
2. 8
3. 13
4. 18
5. 23
6. 27
7. 32
8. 37
9. 40
10. 42
11. 45
12. 50
13. 55
14. 59
15. 62
16. 68
17. 71
18. 74
19. 77
20. 80
21. 83
22. 88
23. 94
24. 101
25. 105
26. 108
Repere critice 110